

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · sisè període · sèrie P · número 135

Ple del Parlament

Sessió 65, primera reunió, dimecres 13 de desembre de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)	4
Situació de compatibilitat de diputats 234-00013/13, 234-00017/13, 234-00018/13, 234-00023/13, 234-00027/13, 234-00047/13, 234-00050/13, 234-00051/13, 234-00054/13, 234-00055/13, 234-00056/13, 234-00072/13, 234-00088/13, 234-00095/13, 234-00108/13 i 234-00157/13 a 234-00167/13	5
Interpel·lació al Govern sobre les prioritats en matèria de salut 300-00408/13	5
Interpel·lació al Govern sobre els resultats educatius dels alumnes 300-00405/13	13
Interpel·lació al Govern sobre els projectes estratègics 300-00406/13	20
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques per al desenvolupament de les zones de muntanya per a garantir l'equilibri territorial 300-00403/13	28
Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures de la Generalitat 300-00407/13	36
Interpel·lació al Govern sobre la gestió de la sequera 300-00409/13	43
Intervenció en el Ple de la síndica d'Aran 351-00001/13	50
Intervenció del president de la Generalitat per valorar els resultats de l'informe PISA Pregunta al Govern sobre els resultats de l'informe PISA del 2022 i les mesures previstes per a impulsar la millora educativa 310-00635/13	88
Pregunta al Govern sobre la gestió del Grup de Reforç d'Actuacions Forestals 310-00636/13	90
Pregunta al Govern sobre les seves inversions al sud de Catalunya 310-00637/13	91
Pregunta al Govern sobre la situació de l'ensenyament 310-00639/13	93

Pregunta al Govern sobre la situació dels professionals de la salut 310-00640/13	95
Pregunta al Govern sobre les relacions internacionals 310-00641/13	97
Pregunta al Govern sobre la situació de l'educació i la resposta del Departament d'Educació amb relació a l'informe PISA 310-00646/13	99
Pregunta al Govern sobre la previsió amb relació a la llei de pressupostos per al 2024 310-00647/13	100
Pregunta al Govern sobre la regeneració d'aigua davant els episodis reiterats de sequera 310-00643/13	102
Pregunta al Govern sobre el millorament del finançament del tercer curs del primer cicle d'educació infantil 310-00644/13	104
Pregunta al Govern sobre els canvis en l'ús de diverses eines policials en l'ordre públic aprovats per la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial del Parlament 310-00645/13	105
Pregunta al Govern sobre la delinqüència reincident 310-00634/13	107
Pregunta al Govern sobre el rendiment del sistema educatiu 310-00638/13	108
Pregunta al Govern sobre la renúncia a representar i defensar els interessos dels catalans 310-00642/13	110
Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures que pensa adoptar per a afrontar la sequera, els mals resultats en educació i els problemes de seguretat 317-00365/13	112
Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius pels quals ha pactat la llei d'amnistia 317-00362/13	114
Pregunta al president de la Generalitat sobre la demora en la resposta pels mals resultats que mostra l'informe PISA i les mesures que pensa adoptar per a millorar els resultats en educació 317-00369/13	116
Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva valoració de l'acord de la Conferència de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic i la política del Govern per a lluitar contra el canvi climàtic 317-00368/13	117
Pregunta al president de la Generalitat sobre el distanciament entre les polítiques del Govern i les preocupacions reals dels ciutadans 317-00363/13	119
Pregunta al president de la Generalitat sobre si té la intenció de mantenir l'agonia del Govern fins al finiment de la legislatura 317-00366/13	121
Pregunta al president de la Generalitat sobre el punt en què es troben les negociacions amb els grups parlamentaris per als pressupostos del 2024 317-00367/13	122
Pregunta al president de la Generalitat sobre els plantejaments del Govern en matèries com l'educació, la gestió de l'aigua o les infraestructures 317-00364/13	124
Proposició de llei de l'agència d'atenció integrada social i de salut (debat de totalitat) 202-00071/13	126
Proposta de resolució de creació d'una comissió de seguiment del desplegament de l'agenda rural de Catalunya 252-00024/13	140

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 65.1

La sessió s'obre a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat Antoni Bayona Rocamora i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seuen la consellera de la Presidència, la consellera d'Educació, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior, la consellera de Territori i el conseller de Salut.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).
3. Situació de compatibilitat de diputats (tram. 234-00013/13, 234-00017/13, 234-00018/13, 234-00023/13, 234-00027/13, 234-00047/13, 234-00050/13, 234-00051/13, 234-00054/13, 234-00055/13, 234-00056/13, 234-00072/13, 234-00088/13, 234-00095/13, 234-00108/13 i 234-00157/13 a 234-00167/13). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 635, 4).
4. Intervenció en el Ple de la síndica d'Aran (tram. 351-00001/13). Mesa del Parlament. Substanciació.
5. Projecte de llei de l'Institut de la Filmoteca de Catalunya (tram. 200-00021/13). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 663, 9).
6. Proposició de llei de l'agència d'atenció integrada social i de salut (tram. 202-00071/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 679, 8).
7. Proposta de resolució de creació d'una comissió de seguiment del desplegament de l'agenda rural de Catalunya (tram. 252-00024/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació (text presentat: BOPC 691, 52).
8. Interpel·lació al Govern sobre les prioritats en matèria de salut (tram. 300-00408/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre els resultats educatius dels alumnes (tram. 300-00405/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre els projectes estratègics (tram. 300-00406/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques per al desenvolupament de les zones de muntanya per a garantir l'equilibri territorial (tram. 300-00403/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures de la Generalitat (tram. 300-00407/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre la gestió de la sequera (tram. 300-00409/13). Enric Bárcena Roig, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre la gestió del Departament de Justícia (tram. 300-00404/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre l'empobriment generalitzat a Catalunya (tram. 300-00402/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre els drets sexuals i reproductius i els moviments anti-gènere (tram. 300-00410/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat (tram. 302-00359/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures fonamentals per al desenvolupament econòmic (tram. 302-00360/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre Rodalies de Catalunya (tram. 302-00365/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a millorar l'accés de les dones víctimes de violència masclista als serveis de l'Administració de justícia (tram. 302-00361/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les prioritats en matèria educativa (tram. 302-00362/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les residències (tram. 302-00363/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la infància (tram. 302-00367/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dèficit fiscal i el deute històric (tram. 302-00364/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'aprovació i l'aplicació de la llei d'amnistia (tram. 302-00366/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

La presidenta

Bon dia, diputats, diputades... (*Remor de veus.*) Bon dia. Comença la sessió.

I la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del ple. (*Remor de veus.*) Diputats... Gràcies. D'acord amb l'article 164 del Reglament, els informo que se substanciaran a dos quarts de quatre d'aquesta tarda, tal com apareix al primer punt de l'ordre del dia de la sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que dues diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

I, en compliment amb allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any hi ha un total de 2.510 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

D'acord amb l'article 49.2 del Reglament, una vegada elegides les meses de les comissions, la seva composició ha de ser comunicada al Ple.

Atès que la comunicació actual de les meses de les comissions està inclosa en el dossier del ple, que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades, els prego, doncs, que se n'eximeixi la lectura.

Complert així el que estableix l'article 49.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Situació de compatibilitat de diputats

234-00013/13, 234-00017/13, 234-00018/13, 234-00023/13, 234-00027/13,
234-00047/13, 234-00050/13, 234-00051/13, 234-00054/13, 234-00055/13,
234-00056/13, 234-00072/13, 234-00088/13, 234-00095/13, 234-00108/13
i 234-00157/13 a 234-00167/13

I el tercer punt de l'ordre del dia és la situació de compatibilitat de diputats.

Atès que el dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats de 25 de juliol del 23 sobre la situació de compatibilitat de diputats ha estat publicat en el dossier del Ple, els demano que se n'eximeixi la lectura.

I, si no hi ha cap objecció, es pot aprovar per assentiment aquest dictamen. Sí? *(Pausa.)* Doncs queda aprovat aquest dictamen.

Interpel·lació al Govern sobre les prioritats en matèria de salut

300-00408/13

I passem ara al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les prioritats en matèria de salut, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, i té la paraula per a la seva exposició la senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller, diputats, diputades... Per què fem avui aquesta interpellació? Doncs perquè considerem que ha arribat el moment de començar a situar les urgències en matèria de salut, en matèria de sanitat, en el centre de l'agenda política del Govern.

I, de fet, si parlem d'urgències del sistema sanitari o del sistema de salut, una de les primeres urgències que considerem que s'han de posar sobre la taula és la necessitat d'escoltar les treballadores que estan a les portes del Parlament, que estan protestant, que estan en vaga i que ens estan dient que no estan en absolut d'acord amb aquest preacord que s'ha signat. Conseller, és la primera demanda que li fem: escolti. Tenen dos mesos per rectificar, tenen dos mesos per arreglar el que incomprendiblement han impulsat des de la conselleria, independentment de que determinats sindicats ho hagin signat.

Però, més enllà d'aquesta qüestió, naltros considerem que avui ens trobem a la recta final d'aquesta legislatura i, malauradament, l'acció del Govern d'Esquerra Republicana per naltros ha estat als antípodes del que s'esperava en aquesta legislatura. No hem vist ni gir a l'esquerra ni hem vist tampoc un avenç cap al procés d'independència. Hem vist bàsicament un acatament i un seguiment dels dictats de La Moncloa i de la patronal, i, per tant, penso que ara hi ha l'última oportunitat que té aquest Govern de donar solucions a la realitat que viu el país, perquè estem, certament, a les portes de l'aprovació dels darrers pressupostos i penso que han d'anar en aquesta línia.

I, quan parlem de la realitat que viu el país, estem parlant d'un accés a l'habitatge cada cop més difícil; d'una sanitat totalment desmantellada, com la majoria dels serveis públics; d'unes famílies cada cop més empobrides, havent de fer front a preus que continuen descontrolats, i parlem, per descomptat, de la greu situació de crisi climàtica, amb una sequera que fa por i una crisi climàtica que és incompatible amb mantenir el model de macroprojectes que s'entesten en perpetuar.

I per això mateix, conseller, suposo que vostè sap que els hi hem traslladat, al Govern, la necessitat d'uns pressupostos que vagin en aquesta línia i concretament que en l'àmbit de la salut es tradueixin en un enfortiment immediat del sistema. Per què? Doncs perquè, quan parlem de salut, estem parlant d'una qüestió que és essencial. Quan parlem de salut..., és una de les qüestions que més amoïna a la població. I no

és per menys. Estem parlant del benestar de les persones, estem parlant del nostre benestar i del benestar de les persones que més ens estimem. Estem parlant d'un dret humà fonamental i d'una de les principals necessitats que tothom vol tenir coberta.

Però la realitat és que el nostre sistema sanitari, precisament, el que ha fet és patir un procés d'abandonament, de desinversió en els darrers anys i en el que, lluny de revertir-se les retallades de l'anterior crisi, aquestes s'han perpetuat. I, a més a més, hem vist com aquest patia grans tensions, especialment arran de la pandèmia, i que si s'ha aguantat és gràcies al sobreesforç dels professionals, de les professionals, que s'han deixat la seva salut per tenir cura, precisament, de la nostra salut. Aprofitem per saludar les representants de les treballadores que estan protestant a fora –gràcies per assistir en aquest Ple. Assisteixen per escoltar de primera mà el que vostè segurament després em respondrà. Per això li recordem que escolti vostè el que ells ens estan dient.

Per tant, va d'això aquesta interpel·lació, de com afrontem les urgències en aquest àmbit. I, quan parlem de les urgències i de les mancances, no ens cansarem de repetir que hem d'anar a l'arrel, que és el model; un model basat en la concertació públicoprivada, que fa que la salut sigui un suculent negoci, que distribueix la principal partida pressupostària de la Generalitat entre diferents proveïdors que es van repartint el pastís segons les seves àrees d'influència i que en el seu dia se les van repartir bàsicament a l'estil de les potències europees, quan es van repartir el mapa d'Àfrica amb un repartiment totalment colonitzador.

Parlem d'un negoci en el qual la facturació hospitalària dona molt més suc que l'atenció primària i en el que, per molt que es digui que vostès estan fent fora l'ànim de lucre, això sembla que no val per als serveis com el 061 o el transport sanitari, on no els importa que hi hagi ànim de lucre i pirateria i pràctiques mafioses. I per molt que diguin que estan fent fora l'ànim de lucre, això no impedeix que l'interès privat continuï traient benefici. I no ens referim només a casos extrems com és l'escàndol destapat per *El Periódico* sobre els pagaments de farmacèutiques no declarats per part del director, que ha dimitit, l'exdirector de l'ICO –que, per cert, estem a l'espera de rebre respostes a les peticions d'informació al respecte, perquè no sabem si hi ha més casos–, sinó que ens referim a l'interès privat que hi ha darrere de tots els grans sous dels directius de la sanitat concertada o dels contractes o subcontractacions que contínuament es fan a dit per afavorir els amiguets saltant-se la normativa actual.

Avui, conseller, permeti'm que li digui que mantenen un model de concertació totalment caduc, i no només caduc perquè no s'entén i perquè ha fracassat aquest model, sinó caduc perquè la nova llei de contractes del sector públic –que no és tan nova, que entra en vigor el 2018– ja deia que les formes de gestió dels serveis públics, les formes de gestió indirecta mitjançant concert ja no es podien mantenir perquè..., deien les directives comunitàries del 2014. I, per tant, resulta que quatre anys després, prop de trenta-sis concerts estan totalment caducats i vostès els mantenen fraudulentament. Els mantenen, perquè són incapaços d'abordar la problemàtica i de fer una transformació del sistema, apostant per la gestió directa, perquè no volen incomodar els grans lobbys que es reparteixen el pastís de la sanitat, fent de la nostra malaltia el seu negoci.

I si per si això no fos poc, hem de denunciar que aquest model permet el parasitisme de les mútues, mútues que fan negoci amb infraestructures pagades amb diners públics i no només en les infraestructures, perquè la gent va a la sanitat concertada, als hospitals concertats, va amb la seva targeta del CatSalut i té unes llistes d'espera, però si va a la mútua que opera al mateix hospital, que es manté amb un finançament públic i fins i tot utilitzant personal que es paga amb finançament públic, se salta aquestes llistes d'espera, amb el carnet de la mútua o directament pagant de la seva butxaca, i, per tant, fent beneficis a costa de l'erari públic. Per tant, tenim un model que és classista, des d'un punt de vista de les usuàries i des de les treballadores –que ara hi entrarem–, i un model que inevitablement és hospitalocèntric, perquè és on hi ha el negoci.

Per tant, no podem resoldre les mancances sense tocar la base, que és aquest model. Un model que, per tant, parteix d'una visió reduccionista que porta una pràctica assistencialista, que es basa en la cura de la malaltia en lloc de centrar-se en prevenir-la des d'una perspectiva de salut pública, perquè allà és on és el negoci. I, a més a més, no només és assistencialista, sinó que, com dèiem, centra tots els esforços i recursos en l'atenció hospitalària i en la medicalització, atorgant un paper totalment secundari i subsidiari a l'atenció primària, al contrari del que tots diem que volem fer.

I més enllà d'aquest hospitalocentrisme, tenim un sistema sanitari que es regeix per criteris de rendibilitat econòmica, que és el que en realitat volen dir el mantra de l'eficiència i l'eficàcia. Vol dir això, rendibilitat econòmica amb la gestió de la salut de la població. Això és una autèntica barbaritat perquè ens porta a escatimar recursos, com era el cas de radiologia a les Borges Blanques: «No, no. És que no fan prou radiologies.» Han recapitulat..., han rectificat, perfecte; però el criteri per no posar al servei era aquest, un criteri totalment economicista.

Però podríem parlar també de tots els centres i serveis que han deixat de prestar, doncs perquè no els hi devien sortir els números. I alhora, aquest criteri de rendibilitat econòmica és el que ens porta a precaritzar les condicions laborals de les professionals. I aquí, conseller, amb tot el respecte li dic que han actuat vostès amb total irresponsabilitat amb aquest tercer preacord de l'Institut Català de la Salut. Perquè naltros ens alegrem moltíssim de les millores que han aconseguit els metges i les metgesses de la nostra sanitat, però el que han fet amb la resta de col·lectius no té nom. Han desaprofitat l'oportunitat que tenien per dignificar les condicions laborals i per cuidar de totes les persones que tenen cura de la nostra salut. I el que han fet és tensionar encara més els equips i directament destrossar-los, quan són els equips, els equips de tots aquests col·lectius de professionals, els que sostenen i els que han sostingut, els que s'han deixat la pell en moments complicadíssims com la pandèmia per sostenir el nostre sistema sanitari.

Per tant, vostès estan tractant els professionals de l'àmbit de la salut com si fossin màquines a les quals exprimir i han impulsat un preacord fonamentat en criteris classistes i patriarcals –com ens expliquen les llevadores–, que menystenen les cures, que menysté la prevenció i que menysté el propi treball en equip i que està en total contradicció amb el que vostès precisament pregonaven sobre potenciar i reconèixer els diferents rols professionals.

Les conseqüències... I acabo aquesta primera part. Després a la rèplica, li apuntaré quines són les mesures que nosaltres entenem que s'han d'impulsar. Les conseqüències: malbaratament de diners públics, falta de professionals i esgotament de les que tenim, desigualtats classistes en l'atenció que reben les usuàries i una davallada claríssima de la qualitat assistencial que pateixen les usuàries. Amb una atenció primària en la que vostès han renunciat a l'atenció en quaranta-vuit hores i han passat de dos dies a cinc dies. Això és el que vostès tenen com a bo, que ens atenguin en cinc dies de l'atenció primària, que han consolidat les retallades i el tancament de serveis i de centres que es van dur a terme en el marc de la pandèmia, per tant, afeblint molt més l'atenció primària i que no resolen els dèficits estructurals greus que tenim a nivell d'infraestructures. Una davallada de la qualitat assistencial que es veu en moments de col·lapse, que estan cronificats, com les urgències hospitalàries, i amb llistes d'espera que són desesperants i amb l'exclusió de determinats serveis que sembla que siguin de luxe, com pot ser el psicòleg, l'atenció fisioterapèutica o la salut bucodental.

(Aplaudiments en el sector del públic.)

La presidenta

Moltes gràcies. Els hi faria un recordatori que el públic assistent no pot fer manifestacions un cop estan a la llotja. Gràcies.

I ara té la paraula el conseller de Salut, el senyor Manel Balcells i Díaz.

El conseller de Salut (Manel Balcells i Díaz)

Molt bon dia. Gràcies, presidenta. Bon dia diputats i diputades, les persones que ens acompanyen també al públic. És normal que avui centri aquesta intervenció seva, diputada, en el tema de la vaga que hi ha en aquests moments i en el tema del tercer acord de l'ICS. I també li he de dir que ha fet una mica de barreig de coses amb les quals algunes hi estic d'acord, amb altres amb total desacord. Intentaré concretar.

La vaga que avui hi ha i que està representada aquí mateix, una vaga legítima, una vaga, naturalment, tothom té el dret de protesta, tothom té el dret de vaga, i no més faltaria. Però concretem una mica, circumscriuint el tema. Aquest tercer acord de l'ICS ha estat aprovat pels sindicats majoritaris UGT, Comissions, SATSE i per primera vegada també el Sindicat de Metges. I a la taula de negociació l'únic sindicat que no ha votat, no s'ha posat d'acord és CATAC. Per tant, tretze de quinze delegats han votat a favor i han estat..., en fi, estan alineats amb el que significa aquest tercer acord. I, naturalment, els que no hi estan d'acord, protesten. I els sindicats minoritaris que no estan a la taula de negociació tenen tot el dret a protestar i protesten. I, per tant, la protesta és legítima i la protesta l'escoltem i l'atenem, en el sentit de que, efectivament, el seguiment de la vaga d'ahir –avui encara no ho sé, naturalment– és un seguiment que ha afectat infermeria de primària d'una forma significativa i que ha afectat molt poc els altres col·lectius professionals.

Què ha passat amb aquest tercer acord de l'ICS? La millora en el conjunt dels professionals és substancial i és una millora que equipara els professionals amb el conveni del Siscat, que no va haver-hi cap problema un cop es va aprovar. I el tercer acord de l'ICS equipara els professionals amb el conveni de la concertada. Equipara de forma diferent, perquè la diferència que hi havia en el cas dels metges era superior; en el cas d'infermeria els equipara igual, però era una diferència inferior, i en el cas dels altres professionals, els equipara també amb el Siscat, i, fins i tot, hi ha nivells professionals, com el cas dels administratius, que, si ho comparem amb fora del sistema sanitari, estan millor tractats.

Que és insuficient? Segur. Que necessitaríem que els sous fossin superiors per tothom? Naturalment. Però que aquest conveni, aquest tercer acord aporta 320 milions de millores als professionals i se sumen els 460 milions de millores als professionals del Siscat en només un any –vol dir 800 milions de millores– és una qüestió històrica que feia anys que no passava, ni cap Govern havia apostat tant pels professionals. *(Aplaudiments.)*

Això és objectiu i això és veritat. I que hi ha col·lectius que estan descontents? Segur. I que aquest descontent no és només per qüestions laborals? També. I el mateix sindicat que convoca aquesta vaga d'avui ho diu: «Dels trenta-vuit punts que posem n'hi ha alguns que no depenen del Govern de la Generalitat o que depenen de l'Estat..., que és l'equiparació de nivells professional», que això no depèn de nosaltres.

Tampoc depèn definir quines són les especialitats, que ja ens agradaria, tant una cosa com l'altra..., i que la reivindiquem i la continuarem reivindicant, perquè voldríem tots els elements per poder gestionar el nostre sistema sanitari completament. I no ho tenim i ho reclamem, però no depèn de nosaltres. I això també s'ha de dir.

I altres que són d'àmbit més de reconeixement, que són d'àmbit professional, que no és d'un àmbit estrictament laboral, i que ho escoltem, ho atendrem i obrirem els espais de diàleg necessaris per anar parlant d'això, no per modificar el tercer acord de l'ICS, que està signat, i que està signat i corroborat, i que és bo, i que no el podem tocar i no el tocarem. Perquè aquest motiu de descontent no és bàsicament pels motius laborals, sinó pel reconeixement de la professió, de les càrregues professionals i del cansament que hi ha a primària, i que, per tant, per això hem intensificat el nostre esforç en la primària. I ho hem fet. Hem fet un pla d'accessibilitat, hem millorat la resolució de primària, que encara no és suficient, però que hi hem d'insistir.

També estem solucionant com s'ha d'abordar el tema de l'atenció residencial des de la primària. També estem abordant com s'han de disminuir les càrregues burocràtiques a la primària, també ho estem fent.

I el nostre model és un model que es basa en un sistema nacional públic de salut de qualitat que abordi bàsicament els dos grans principis, que són l'equitat i la qualitat. I per fer això hem de fer canvis estructurals, que els estem fent, també en l'ICS, que no tenen a veure i que no tindran una repercussió directa a dia d'avui en els ciutadans i ciutadanes, però que sí que permetrà que en poc temps vagi millorant l'atenció i l'accessibilitat i les millores de cara al ciutadà; canvis estructurals que han de permetre també una millora de la relació entre l'atenció primària i l'atenció hospitalària, que fins ara no passa, perquè a dia d'avui no hi ha aquesta equitat en el conjunt del territori. Han passat molts anys, s'han fet moltes coses i hi ha molta qualitat, però hi ha moltes coses que s'han de millorar, i no es milloren d'un dia per un altre; es posen les bases perquè es vagi millorant.

I hem fet la primera fase, que és l'atenció als professionals, amb tota aquesta quantitat de recursos que no deixa a ningú absolutament content, però que, en canvi, permet posar-nos al nivell en tots els nivells professionals amb millores que són l'inici d'un camí; l'inici d'un camí que ens ha de permetre anar millorant de mica en mica els professionals i aleshores poder abordar el canvi de model en el qual estem.

Vostè em diu també: «És que vostès no han..., continua la desinversió.» I dic: «No, a nivell d'equipaments, hem aprofitat aquests darrers anys per tornar a reinvertir en els equipaments, tant a la primària com als hospitals; a nivell de proves complementàries, a nivell de ressonàncies, a nivell de TAC, a nivell de radiologia.»

El model nostre és un model d'una sanitat pública de qualitat, i em diu: «Però és que no estan revertint el tema de les privatitzacions.» Bé, què està passant quan nosaltres plantejem el tema de la rehabilitació? Nosaltres plantejem de donar la rehabilitació al servei públic. Això no és revertir privatitzacions? És clar que ho és. Per això genera contestació quan ho plantejem, perquè, efectivament, el que estem fent és apostar perquè el sistema públic... I el sistema públic..., que a vostè ja sé que no li agrada, eh?, però el sistema públic és tot, el concertat també és públic. I sempre estem en la mateixa discussió. El sistema públic és el conjunt. No farem que tots sigui l'ICS, no ho farem. El vuitanta per cent dels hospitals són hospitals concertats que estan en el sistema públic. I estem en sense l'ànim de lucre. Encara hi ha alguna cosa amb ànim de lucre. I en el transport sanitari, que és un tema que a vostè sé que la preocupa i que l'ocupa, també ha de saber, i ho sap, que, efectivament, s'ha arribat a dia d'avui al conveni col·lectiu que permet revertir una situació, que és històrica, de mala qualitat i de poca transparència del sistema de transport, i també –que a vostè li agradaria la internalització– estem plantejant la internalització de la pràctica avançada. I estem fent que siguin progressivament les millors i iguals condicions laborals pel conjunt dels professionals del transport.

El transport és un problema, la rehabilitació n'és un altre, la intensificació que hem de fer a la primària, un altre. Al final, lo que ens ocupa i lo que ens ha de preocupar és millorar el nivell de la prestació de l'assistència de tota la població. I en això estem. I en això estem treballant amb aquest criteri, prioritzem..., i la idea del conjunt del sistema és: caminarem perquè tot sigui sense ànim de lucre. A nivell de l'atenció d'aguts pràcticament ja és així. A nivell del sociosanitari és molt així. A nivell de salut mental és millorable. I, per tant, anirem caminant en aquest sentit: un sistema públic de qualitat.

Em deia: «És que aquest tercer acord» –i vostè ha tornat al sistema, a l'inici; diu– «va en contra del feminisme i...» Escolti'm, les llevadores, el problema de les llevadores ja està solucionat, perquè la interpretació d'aquest tercer acord s'havia de complementar amb les taules de retribució que encara no estaven perfilades del tot. Aquestes taules de retribució permeten ajustar la mala interpretació que s'ha fet,

de forma molt esbiaixada i fins i tot tendenciosa, d'alguns d'aquest tercer acord de l'ICS.

Per tant, el tercer acord és un gran acord, és un acord que permet unes millores molt substancials, que està referendat per la gran majoria dels representants sindicals i que permetrà i permet ajustar el sistema a una cada vegada més gran homologació del sistema, perquè al que estem caminant és que hi hagi, pràcticament, a la llarga, un únic model de conveni laboral que permeti, i permet, amb aquestes ajudes, amb aquest suport i amb aquest impuls, millorar les condicions laborals del conjunt –del conjunt– dels professionals.

(En el sector del públic unes quantes persones despleguen una pancarta. Remor de veus.)

La presidenta

Demanaria, si us plau, que retiressin... *(Crits en el sector del públic.)* I retiressin també la pancarta i les persones... Gràcies. *(Persisteixen els crits en el sector del públic.)* Demanaria, si us plau..., si el públic vol assistir, que mantingui les ordres de..., les normes del Parlament. Gràcies. *(Pausa.)* Gràcies.

Per la rèplica, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Presidenta, en primer lloc, quan tenim declaracions institucionals i el públic aplaudeix, no els hi crida l'atenció. A mi em sembla totalment fora de lloc cridar l'atenció al públic perquè aplaudeix una intervenció. Però bé, en fi, vostè sabrà per què ho ha fet. *(Forta remor de veus.)* Més enllà d'això..., més enllà d'això, avui estem parlant... *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Senyora diputada, si us plau, si us plau...

Laia Estrada Cañón

No es posin nerviosos, no es posin nerviosos, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Senyora diputada, li crido un moment a l'ordre...

Laia Estrada Cañón

Avui estem parlant...

La presidenta

Senyora diputada, li crido un moment a l'ordre. Si us plau. Voldria dir que les regles del debat les porta la presidència i en les normes hi ha clar...

Laia Estrada Cañón

M'atura el temps, si us plau?

La presidenta

L'hi havia parat. Perdoni, m'he equivocat; ho he fet abans. Perdó, eh?

Però sí que li demanaria que vostè no inciti a una cosa que les normes..., no pot ser, i és que el públic ha de mantenir-se en silenci, amb ordre i sense fer cap tipus de manifestacions. Llavors...

Laia Estrada Cañón

Però aquest criteri no el manté sempre. Oi que no el manté sempre, aquest criteri? Doncs això li dic. *(Remor de veus.)*

La presidenta

Senyora diputada, em sembla que... Faci ara la seva intervenció i...

Laia Estrada Cañón

Molt bé –molt bé. Gràcies, presidenta.

La presidenta

I compleixi el Reglament.
Gràcies.

Laia Estrada Cañón

Molt bé. Gràcies, presidenta. Miri, és perfectament normal la crispació, que no la incito jo en cap cas, sinó entenent que s'acaba de signar un acord que és totalment classista i que és patriarcal, li deia, perquè el que fa és perpetuar aquesta lògica de menysteniment de les cures, i això és una característica claríssima d'aquest sistema patriarcal i capitalista en el que ens trobem. I són les llevadores qui ens ho han fet arribar amb una carta a tots i totes naltros recentment. Això és lo que li deia, conseller. I és normal que estiguin enfadadíssimes, és normal, perquè fa quatre dies tothom sortíem als balcons a aplaudir el nostre personal sanitari –«que bé que ho han fet», «gràcies per sostenir aquest sistema»–, i ara que hi havia l'oportunitat de reconèixer absolutament a tothom, doncs això no s'ha fet. I per tant és normalíssim que hi hagi crispació, només faltaria.

Miri, conseller, jo no he centrat, de fet, la meva intervenció en la vaga; he centrat la meva intervenció en el fet que el nostre model és un model basat en el negoci o que promou que es faci negoci a costa de la salut o de la malaltia. I que si volem fer front a aquesta barbaritat de concepte, el que necessitem és tocar el sistema traient aquest benefici privat i sobretot intentant que hi hagi més professionals. I aquestes professionals, si les hem de mantenir, els hi hem de millorar les condicions laborals absolutament a totes. I vostè el que acaba de fer, conseller, és fer una crida a que no només el col·lectiu d'infermeria surti al carrer, sinó que tots els col·lectius surtin al carrer, perquè acaba de dir: «Sí, infermeria ha fet un bon seguiment; la resta de col·lectius, no.» Doncs des d'aquí, des del Parlament, el propi conseller ha animat els TCAIs, els Gis, absolutament a tothom a que surti al carrer a la vaga i hi participi per mostrar el seu desacord. I és cert que ho han signat uns sindicats, és cert. Però la conselleria va dir que el que volia era promoure els rols, era fer que es reconegués les diferents categories, aprofitar al màxim les competències, i això significa formació i reconeixement. I això no ho ha fet la conselleria en cap cas.

Naltros avui portàvem prioritats..., no tindrè temps de desplegar-les, portàvem prioritats en matèria d'atenció primària perquè entenem que les coses que s'han fet són totalment insuficients. Li poso l'exemple de Cardedeu, que demà precisament tenen una mobilització i que fa temps que estan mobilitzades: de dotze metges que hi hauria d'haver, en tenen quatre i mig. Li poso l'exemple de les propostes de resolució reiterades que tenim a la Comissió de Salut i que demanen la reobertura de serveis que estan tancats i que no s'han reobert, ni centres ni serveis de pediatria, de ginecologia, etcètera. I això no és enfortir l'atenció primària, conseller, és tot el contrari, és afèblir-la.

I si volem realment que l'atenció primària sigui vertebradora, aquí calen dos coses que són fonamentals. La primera, a part de dotar-la de més recursos econòmics, és que hi hagi més infermeres, una i mitja per cada metge o fins i tot dues infermeres per cada metge. I això no ho diem la CUP, ho diu el Focap, que són les nostres expertes en matèria d'atenció primària, i perquè així ho diuen els models primaristes, perquè són qui poden fer més funcions. I vostès no estan apostant per això.

I l'altra qüestió que necessitem és dotar de capacitat d'incidència en la resta del sistema l'atenció primària i que puguin fer derivacions per especialistes, etcètera. I això tampoc no ho estan plantejant, i aquí també hi ha un coll d'ampolla claríssim.

La segona qüestió que nosaltres volíem posar sobre la taula: la cura de la salut mental. La situació és realment greu: 607 suïcidis el 2022, cinquanta al mes, una xifra que representa el vint-i-cinc per cent més que fa quinze anys. Tothom diem que és una prioritat, però ni es proporcionen els recursos per atendre la població al CSMA o al CSMIJ ni tampoc per prevenir, perquè els determinants socials de la sa-

lut no s'estan abordant, no s'estan enfrontant amb valentia, amb recursos, polítiques concretes d'habitatge, polítiques en matèria laboral, afrontar la pobresa, afrontar la manca de perspectives de futur que té el jovent.

I això és una realitat també. No pretenem que el Departament de Salut abordi tot això, però sí que el Govern, que toca totes les àrees, pot prevenir tot el que són els trastorns de salut mental, abordant els determinants socials de la salut. I, alhora, necessitem no confondre els referents de benestar emocional amb la necessitat de psicòlegs clínics, i això ens lliga també amb l'atenció primària. També els equips d'atenció primària poden fer feina per fer front al malestar emocional. I això –això d'invertir en atenció primària i això d'invertir en salut mental–, ho fem amb més mans, amb més professionals, i aquí torno a parlar de les condicions laborals. Si volem retenir el talent, com diuen vostès, si volem retenir les professionals, si volem que no ens marxïn a casa o que ens marxïn fora, necessitem cuidar-les, que és el contrari del que s'està fent ara mateix. Jo li recordo les vagues de l'any passat. Li recordo, també, la moció..., que vostè no era conseller, era el conseller Argimon, però aquí es va aprovar una moció sobre condicions laborals que no s'ha complert en absolut pel que fa a ràtios, pel que fa a quotes, etcètera.

I tampoc han estat capaços ni tan sols d'estabilitzar aquest personal, fa quatre dies. Tenen feina, conseller; nosaltres els hi estenem la mà. Aquí estem –sempre ens diuen que ens esperen: aquí estem–, però parlem del que realment necessita aquest sistema sanitari, del que necessita la gent.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller senyor Manel Balcells Díaz.

El conseller de Salut

Sí; gràcies, presidenta. Diputada, li recullo el guant. Estem d'acord en moltes coses. Estem d'acord que la salut mental és una prioritat. Estem d'acord que la primària és una prioritat. Estem d'acord que els professionals són una prioritat. Hi estem d'acord. En el que segurament no estem d'acord és en com fer-ho. Fugim de la crispació.

Hi ha el dret a la protesta i el dret al desacord. Els sindicats..., el sindicat que no ha signat el preacord de la taula de negociació té tot el dret del món a estar en desacord i a protestar, però les regles del joc són aquestes. De quinze delegats sindicals, tretze han signat juntament amb l'ICS. La immensa majoria. El que no està d'acord, protesta. D'acord. Bé. Però hi ha una majoria immensa que està d'acord amb aquest conveni, amb aquest tercer acord de l'ICS. Per què? Perquè és beneficiós; a ulls dels que han signat, naturalment, per als que no han signat, no, però és beneficiós per al conjunt.

I sumem, hi insisteixo, aquest acord, aquest acord de l'ICS amb el conveni del Siscat, i trobem que el conjunt dels 140.000 treballadors i treballadores del sistema han millorat i milloren substancialment de com estaven abans. Vostè diu: «És classista i patriarcal.» Jo no hi estic d'acord –no hi estic d'acord. Les diverses categories professionals cobren diferent; cobren diferent aquí i arreu del món; per la diversa responsabilitat que tenen i per la seva càrrega professional els sous són diferents. És així. Cobra diferent un arquitecte que un aparellador que un manobre. És a dir, hi ha diverses categories professionals. Totes són necessàries, però tenen regulacions diferents i responsabilitats diferents.

Hem de treballar en equip, hem de desenvolupar nous rols professionals. D'acord. Anem al reconeixement professional de tothom. D'acord. Anem a canviar el model: també d'acord. Anem a veure qui fa les cures, com es fa. Hem reconegut les especialitats, hem reconegut el grau d'Infermeria, hem reconegut la infermera especialista sense especialitat, hem reconegut la infermera de pràctica avançada, amb diners al cap de l'any. Insuficients? Segurament. Escolti'm, si tinguéssim la nostra capacitat de recaptar els nostres impostos i fóssim independents, si tinguéssim el PIB necessari per a la sanitat, podríem pagar sous millors a tothom –a tothom. Això és així.

Amb els diners que tenim, amb els recursos que tenim, hem millorat; un percentatge, que no entraré en detalls, però que és un percentatge molt més alt que la mitjana, perquè és el reconeixement de l'esforç de tots els professionals que tenen i que han de tenir per ser competitius, a més, amb les altres comunitats de l'Estat espanyol i amb l'estranger. I encara que no acabi d'agradar, els nivells que hi han ara són competitius. Ara ja no tenen necessitat de marxar els professionals a fora per millorar les seves condicions laborals.

Ens queda molt camí per fer. I ens queda el camí per fer desenvolupar les noves tasques. Amb aquest model que centrem en l'atenció domiciliària, també en l'atenció integrada social i sanitària, en l'atenció primària com a eix vertebrador, que a més a més faci el braç allargat cap a l'atenció residencial, que faci el braç allargat cap a l'atenció intermèdia, que tingui capacitat d'interacció també amb els ingressos hospitalaris i amb el malalt crònic pluripatològic, que és el que col·lapsa les urgències, i al que hem de trobar la manera de poder-lo atendre millor, amb altres elements assistencials que no són les urgències hospitalàries. Amb una visió de servei públic, amb una visió d'atenció a les persones, posant les persones al centre. Això és lo que estem fent. Aquest és el model que defensem. I aquest model el defensem, a més a més, amb vehemència, i a més a més, amb estructura, i amb els canvis necessaris perquè això es produeixi.

I la salut mental, també. Posant què? Més referents a les escoles, més infermeria a les escoles, buscant la fórmula. Com que no tenim prou psicòlegs clínics, que els psicòlegs generals puguin treballar coordinadament amb els psicòlegs clínics per donar el suport necessari, buscant sota les pedres psiquiatres, buscant sota les pedres noves maneres de trobar el nivell assistencial suficient, amb treball en equip i amb equips territorials que puguin donar la sortida a la manca d'algunes especialitats que tenim. I que ve de lluny, i que hem de trobar aquestes fórmules per poder donar resposta. En això estem. I si vostès estan disposats a col·laborar, treballem-ho, i treballem-ho francament i sense crispació, i buscant de forma constructiva com podem millorar la situació, que ve de lluny i que l'estem transformant dia a dia, amb fermesa, amb voluntat i amb recursos.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments i crits en el sector del públic.)

La presidenta

Demano, si us plau, que abandonin el recinte, l'hemicicle.

(Persisteixen els crits.)

Gràcies.

Interpel·lació al Govern sobre els resultats educatius dels alumnes

300-00405/13

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre els resultats educatius dels alumnes, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, i té la paraula per a la seva exposició a la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Quanta felicitat i quines alegries que depara la bona gestió. Bé, consellera Simó..., gracias por venir, lo primero. No sucede cada día que hagas una interpelación o una moción sobre su departamento y usted se digne a estar presente en este hemiciclo. No hace tanto tuvimos que retirar, o posponer –porque no renunciamos a volver a presentarla–, una moción sobre el *bullying* en las escuelas, un tema sobre el que usted parecía muy personalmente interesada en llegar a consensos, *incluso* con Ciutadans. No sé si usted considera, o no, que un acuerdo con Ciutadans sobre *bullying*, sobre barracones en las escuelas o sobre comprensión lectora sería o no se-

ría un *acord de país*, capaz de aguantar una o dos legislaturas y de tener a padres, madres, estudiantes y comunidad educativa teniendo confianza y haciendo piña. «Fem pinya» –pide usted– «fem consensos de país», mientras van haciendo todo lo posible para cargarse el consenso y su pedacito de país, que también es el nuestro.

No sé ni por dónde empezar a interpellarla, la verdad. Pensaba empezar por otro lado, pero la actualidad manda, y ya me sabe mal que los datos del informe PISA 2022 le hayan amargado a usted el puente de la Constitución –perdón por mentar la sogá en casa del ahorcado, ¿eh?–, a usted y a su secretario de Políticas Educativas, señor Ignasi Garcia Plata. Una no sabe si reír o llorar con la infantil reacción del Govern ante estas pruebas tristemente demoledoras que muestran que el éxito de la educación en Cataluña ha caído en picado en matemáticas, en ciencia, en comprensión lectora. Los datos son malos, son malos con avaricia en toda España, pero Cataluña está a la cola de esta avaricia con años enteros perdidos, sobre todo en la capacidad de leer y de entender y asimilar aquello que se lee.

No le sorprenderá, *consellera*, que le pidamos cuentas sinceras y objetivas, no ideológicas ni sectarias, de ese famoso «modelo de éxito y de consenso» que ustedes presumen siempre que es la escuela catalana, con su tozuda y anticientífica imposición de la inmersión monolingüe catalana forzosa *per nassos*, por narices. Encima, si les dicen algo, se quejan de que los jueces se atreven a meterse en asuntos pedagógicos, como si ustedes fueran Aristóteles o Platón, vamos. Pues mire, ya no son solo los jueces, ya no es solo Ciutadans: ya son los autores del informe PISA, programa para la evaluación internacional de los estudiantes, *Programme for International Student Assessment* en inglés. No parece que se hayan ustedes lucido mucho ignorando todos los avisos de la justicia, de los expertos y de Ciutadans de que obligar a los niños a prescindir de su lengua materna en la escuela es un riesgo añadido para el éxito de su educación, también un riesgo para su bienestar mental y un factor de posible *bullying*. Se acuerda de que habíamos dicho que nos interesaba acabar con el *bullying*, ¿eh?, no *només fer-ho veure*, no solo fingirlo.

Mire, cuando desde Ciutadans pedimos una escuela trilingüe, somos muy conscientes del esfuerzo que estamos pidiendo, económico y de todo tipo. Yo soy madre de una persona criada en Estados Unidos y que hasta los seis años no aprendió a pronunciar correctamente la erre española. Yo sé por experiencia la dedicación, el cariño, el «de todo» que hace falta para sacar adelante a nuestros hijos en la Babel digital del mundo actual. Pero, por eso mismo, no se puede ir con *carlinades* del siglo XIV ni imponer políticas casposas ni despreciar a la gente que viene de fuera, como venía de fuera mi hija en Estados Unidos y eso no le impidió acabar siendo de las primeras de la clase, allí y aquí. Porque con amor, respeto, sentido común y cultura del esfuerzo se sale adelante.

Ustedes, en cambio, lo que han conseguido es que tenga que venir una misión de observadores de la Unión Europea presidida por el Grupo Renew para, bueno, observar esta ingeniería social que ustedes practican en las escuelas catalanas. Esta misión ha sido el fruto de una labor tenaz, sacrificada y silenciosa, una lucha de David contra Goliat pues de personas tan distinguidas como Ana Losada, de Asamblea por una Escuela Bilingüe, los dirigentes de Impulso Ciudadano, padres, madres... Me gustaría rendir homenaje desde aquí a Jordi López, que fue concejal de Ciutadans en el Prat de Llobregat, pero por encima de todo es padre, padre de un hijo al que el sistema escolar de ustedes ha negado lo más básico, vamos, que hasta a impuestos revolucionarios ilegales sobre el material escolar le han crujido. Pues este hombre, este padre coraje, ha aguantado todos los abusos y desplantes sin bajar la cabeza ni levantar la voz, como hormiguita sufrida mandando a Europa carta tras carta, denuncia tras denuncia, haciendo de padre por encima de todo, renunciando a entrar en el circo político que día sí, día también montan ustedes con la maldita inmersión, que hasta han tratado de controlar qué escuelas podían visitar y qué escuelas no podían visitar los miembros de la misión de la Unión Europea, y que fíjense si

es una cosa seria y bien hecha –qué diferencia con ustedes– que en esta misión hay gente de todas las tendencias, de todos los partidos, incluso el partido de ustedes. Supongo que esto es lo que les da más miedo, que llegue la hora, no ya de la politiquilla de partidos o de bloques, sino de la de verdad, la de velar por el bien común de todos.

Nosotros respetaremos las conclusiones de esta misión de la Unión Europea. ¿Lo harán ustedes si no les gustan, si no contribuyen a su agenda separatista? ¿O tratarán de escurrir el bulto, de echar la culpa a la inmigración, a la pandemia, etcétera, etcétera, como han hecho con los tremendos datos del informe PISA? Por no hablar del ridículo que le han empujado a hacer al ministro de Exteriores de España, al señor Albares, tratando de convencer a los veintisiete de que la prioridad del semestre español tenía que ser hacer el catalán oficial en la Unión Europea. Y que, entre otras cosas, eso no ha colado, porque cómo va a colar si lo piden los mismos a quienes la Unión Europea tiene que venir a levantarles las alfombras de las escuelas a ver con qué vergüenza se encuentra debajo.

Mire, *consellera* Simó, a mí el otro día me preguntaron en un programa de televisión, donde agradezco mucho que se me diera voz –gràcies al senyor Lluís Falgàs, de Radiotelevisió de Catalunya, per donar-me ocasió d'explicar a poc a poc, amb bona lletra i en català, per què és tan important per a Ciutadans i per a mi defensar la llibertat de l'escola catalana i de totes les llengües pròpies de Catalunya. Doncs senyors, el senyor Lluís Falgàs em va preguntar si jo crec que vostè, senyora Simó, hauria de dimitir per tot aquest tema de l'informe PISA, i jo li vaig dir que Ciutadans no descartem demanar la seva dimissió, com en el seu dia ja vàrem demanar la del seu antecessor, senyor González-Cambray, però acte seguit vaig afegir que el drama actual de l'educació a Catalunya no s'arregla –tant de bo– canviant una persona, que el que falla és tot un sistema, és tot un model.

Perquè, miri, pitjor encara que el separatisme carlí és el separatisme *woke*. Amb Esquerra, que ara vol anar a tot arreu, potser a les eleccions europees i tot, de la maneta del senyor Arnaldo Otegi i de la senyora Irene Montero –*lo mejor de cada casa*–, amb vostès, tant el ser separatistes com el ser d'esquerres, ha quedat reduït a l'absurd. La barreja de la seva visió medieval de la llengua i de tantes coses amb l'explosiu tirar pel dret de la ultrasquerra més divisiva i terraplanista, gent que té les galtes de vendre la cultura de l'antiesforç com si això fos progressisme, quan no hi ha res més profundament reaccionari que negar a la gent l'únic ascensor social que mai no falla, l'accés al coneixement, a l'educació, a una comprensió lectora mínima. Doncs això, que quan s'ajunten estalinistes i carlins, arrenca a córrer, sobretot si no ets prou ric per pagar-te una escola privada i has de dependre de la pública. Una escola pública que cada dia que passa a les mans de vostès perd pistonada, perd qualitat, perd exigència i perd llibertat. Perquè no pot ser mai lliure qui no sap ni llegir; si no t'ensenyen bé a llegir, el que t'ensenyen és a ser un esclau.

Y ya, para ir acabando –de momento, señora Simó–, déjeme hacerle una pequeña confesión íntima, que es que, aunque precisamente hoy a usted no se lo pueda parecer, yo tengo cierta debilidad personal por usted. (*Veus de fons.*) De verdad, creo que usted vale más que otros de su Gobierno, de su partido y de su mundo. Y como yo creo mucho en el factor humano, digamos que, si de algún modo de Cambray no esperaba nada bueno ni regular, pues de usted si me llegué a creer que podríamos aparcar nuestras considerables diferencias en esto y en aquello para trabajar codo con codo contra el *bullying*. Y no se crea que yo no le veo en la cara, señora Simó, que usted misma se da cuenta de la inmensa patata caliente –mejor dicho, del campo de patatas en llamas– que le ha tocado gestionar desde su *conselleria*, con la comunidad educativa harta de ustedes, los sindicatos hartos de ustedes, familias hartas de ustedes. Yo creo que hasta usted está harta de ustedes.

En fin, que esto no se arregla en dos legislaturas, ni en tres ni en cuatro. Ya tardamos en echarles del Govern y en empezar a trabajar en una Cataluña muy distin-

ta, una Catalunya con futuro. ¿Que usted seguramente en privado reconoce muchas miserias que no quiere o no puede reconocer en público? Hechos son amores, señora *consellera*.

La presidenta

Per la resposta, té la paraula la consellera d'Educació, la senyora Anna Simó i Castelló.

La consellera d'Educació (Anna Simó i Castelló)

Gràcies, presidenta. Molt bon dia, diputada, diputats... És que no sé per on començar, senyora Grau (*remor de fons*), però, sap què?, començo pel final. Jo estic absolutament convençuda que revertirem aquests resultats i així ho diré a tota la comunitat educativa i on pugui, i des d'aquí. I així ho diré a les famílies amb una comunicació que els adreçaré en els pròxims dies, perquè confiïn en els seus docents, perquè confiïn en el sistema, el sistema que preveu la LEC, el sistema educatiu de Catalunya. I també m'adreçaré als docents, a tots i cadascun dels docents, perquè confiïn en aquest sistema, perquè remem plegats, igual que us vaig demanar a vosaltres i que vosaltres em vaig demanar a mi: «Fem un pacte de país, consellera.» I tant que l'hem de fer. Anem junts, anem amb acords. Jo m'hi mantinc. Per tant, i tant que ho revertirem.

Segona qüestió. Ja li vaig dir, senyora Grau, i em vaig disculpar, i em vaig disculpar molt. Per una gestió d'agenda no vaig poder ser aquí en el debat d'aquella moció i em sap moltíssim greu. I una moció que a mi m'hauria agradat, a més a més, que poguéssim aprovar, perquè crec que estem fent grans avenços i aquests grans avenços també tenen a veure amb la seva lluita contra l'assetjament escolar. Li vaig demanar disculpes, era una qüestió d'agenda que no vaig poder canviar. La meua agenda a vegades no la puc acabar de controlar de la manera que jo voldria.

I sí, en pot fer tota la befa que vulgui, però som en un moment que cal fer pinya, i no per expulsar-me les meves responsabilitats. Miri, cent per cent, totes meves, totes: les del PISA 2022, totes meves; les del PISA del 21, totes meves; les de les competències bàsiques del 22, totes meves, i les del 23 també, totes meves, totes meves. No defujo res, cap responsabilitat. Ara, ho reitero, cal que tots –govern, grups parlamentaris, comunitat educativa– fem pinya per resoldre els problemes del sistema educatiu. Si els tenim identificats, si ho vam parlar en el monogràfic, si vam ser capaços d'arribar a acords molt amplis, tots plegats. És moment de fer pinya, evidentment, perquè el nostre sistema educatiu té bons fonaments, però trontollen alguns punts i cal continuar amb reformes. I en això estem.

Em demana que no hi hagi sectarisme ni ideologització. Jo també li demano, senyora Grau, per favor. Per favor, que sí, que sí. I continuaré fent ús de la meua llibertat d'expressió davant sentències i cautelars perpetrades per un Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que fa política, que no fa lleis (*aplaudiments*), que no s'ajusta a la llei, perquè incompleix la llei que aquest Parlament va aprovar, 8/2022. Això és el que fa el TSJ i m'hi continuaré enfrontant i continuaré denunciant. Només faltaria que hagués de callar davant d'això. Sí, sí, vaig rebre una advertència d'una organització dient-me: «Vigili, consellera, no...». Com ho feien venir? Ja no ho recordo. «No assetgi públicament el pobre Tribunal Superior de Justícia de Catalunya amb les seves declaracions.» Doncs jo continuaré fent ús de la meua llibertat d'expressió, per molt que m'amenacin organitzacions com l'AEB. (*Aplaudiments*.)

Problemes. Els problemes a què em referia fa temps que duren i que ja els resultats de les proves de competències bàsiques que va presentar aquí el conseller Cambray apuntaven. Venim d'anys de retallades al sistema educatiu, vam patir una pandèmia i està clar que tot això ha afectat el sistema educatiu i ha afectat tots els resultats educatius. Però aquesta no és l'explicació única, ni de bon tros. Ens hem de centrar bàsicament també en allò que podem millorar i com ho hem de fer. Mirem endavant, mirem endavant. Però és que no vull deixar de fer referència a una altra

de les coses que m'ha comentat en lloc de continuar mirant endavant. I és que, com vostè fa ús d'aquesta llibertat d'expressió, parlant de medievalismes, de carlinades i de *politiquilles*. Doncs jo li vull parlar de *politiquilles* i també de terraplanismes, com vostè ha dit. Parlem de la visita de la Comissió de Peticions la setmana que ve, va, parlem-ne. La Comissió de Peticions del Parlament Europeu. És demencial aquesta visita –demencial. Parlem de la missió en territori advers, perquè parla com si aquesta missió anés a fer jo què sé... les Amèriques. Per veure la *maldita inmersión* i em diu que nosaltres hem intentat evitar i dir a la Comissió de Peticions quines podien visitar, quins centres educatius del Prat podien visitar i quins no. És que clar, senyora Grau, ara farà que ho expliqui públicament, però és que el que van demanar la Comissió de Peticions i que faran és que volien veure la *maldita inmersión* com s'aplicava. I sap quins dos centres han demanat de visitar i visitaran *para ver la maldita inmersión que se aplicaba?* Ho dic o no? Un centre d'educació especial i un institut. Bravo! On s'aplica la immersió lingüística, tothom ho sap, en un centre d'educació especial i en un institut de secundària. Jo no sé quina immersió lingüística volen veure en un centre d'educació especial i un institut de secundària. I aleshores el que els vam dir és: «Mirin, aquí tenen tota la llista d'escoles del Prat de Llobregat on s'aplica la immersió. Vagin.»

Em diuen que també volen visitar una on s'aplica el vint-i-cinc per cent per poder fer, evidentment, mètode científic de contrast, per veure que bé que estan els alumnes allà on s'aplica el vint-i-cinc per cent i que fatal estan on s'aplica la immersió. Llavors els hi van dir: «Miri, on s'aplica una assignatura en castellà més, per ordre del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, és en aquesta escola. Hi poden anar per contrastar.» Doncs no. Ara resulta que som nosaltres que intentem evitar que vagin ves a saber on; per favor –per favor–, vull dir, crec que les coses s'han de fer d'una altra manera. I evidentment que m'hi reuniré i els explicaré la realitat de la vida i la meva visió, almenys, carlinota –com m'ha dit?–, medieval, i politiqueria i terraplanista. Molt bé, doncs això, però m'hauran de sentir i molt.

Continuem, continuem, perquè m'estava sortint del tema que ens ocupa, que és com estem al sistema educatiu i com podem millorar-ho.

Vull retornar parlant que no hem d'oblidar que el nostre sistema educatiu és un bon sistema, escollit per un ampli consens polític, educatiu i social, i, com li deia, amb millores que cal fer. I amb això sí que hi estic d'acord, crec que és l'únic en què estic d'acord del que vostè ha dit: els bàsics, i així també ho ha dit, «els bàsics».

Crec que aquests dies hem..., com ho diria?, aquests dies hem sentit de tot, i potser un enfrontament entre carlins i moderns –utilitzant la seva terminologia–, i que si el carlinisme metodològic va millor, que si la modernor postmoderna va pitjor. Jo crec que aquest no és el tema, francament. Crec que el tema és autonomia de centre, crec que el tema és rigor, crec que el tema és transparència, crec que el tema és no amagar l'ou, crec que el tema és dir-nos allò que no funciona, crec que el tema és deixar treballar els docents als centres, que puguin treballar en un entorn de més calma, de més tranquil·litat, amb recursos i acompanyament, d'inspecció del departament, que els puguem donar paquets de formació especialitzada i específica i que puguem tractar allò que necessita un suport diferent de manera diferent, que és el que des de l'any 2017 s'està fent amb els centres d'alta complexitat: més docents, més recursos per a activitats, més PMOE PROA+, més plans educatius d'entorn. Això és el que s'està fent, i els bàsics.

I, a més a més, clar, per molta befa que en faci: necessitem una millora global que duri en el temps i per això calen acords. O ens posem d'acord o res del que fem no servirà de res. Només servirà per sobrecarregar, per indignar, per empenyar a tothom.

Doncs posem-nos d'acord amb el que hem de fer, que ho reitero: per mi, la guia d'actuació d'aquest posar-nos d'acord és: el pla de govern i sobretot el monogràfic d'aquest Parlament. Jo me'l crec aquest monogràfic i així els ho he dit mil vegades

i així en parlarem també dilluns vinent, quan, de fet, a mitjan octubre vaig demanar de comparèixer en la Comissió d'Educació –finalment, serà aquest dilluns– per parlar dels resultats de competències bàsiques, als quals també hi afegirem els resultats de PISA, evidentment, per parlar-ne, desgranar-los, esbudellar-los, debatre sobre això, perquè és el que cal.

Jo és on em sento còmoda, a la Comissió d'Educació d'aquest Parlament debatent amb tots vostès, i aquí –i aquí també–, i també amb vostè, senyora Grau. A mi també em cau simpàtica, però jo penso: «Hosti, si jo li caic simpàtica, imagina't si no li caigués simpàtica a la senyora Grau.»

Però, en tot cas, hem de continuar, si li sembla, en la pròxima, en la rèplica, entraré en aquelles qüestions que crec que són els imprescindibles, amb el que estem fent, però, en tot cas, ja l'hi he dit: hem de tornar als bàsics? Sí, hem de tornar als bàsics, i així ho he dit. Hem de reforçar comprensió lectora, hem de reforçar matemàtiques, hem de reforçar llengües, i en això estem. I això no passa per més hores, eh? Això passa per una qüestió que li comentaré després. Ho deixo així, amb punts suspensius.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Li agrada la ràdio? No sé si vostè havia escoltat algun cop un programa de Catalunya Ràdio molt famós que es deia *La nit dels ignorants*. Miri, jo soc una humil diputada en aquest Parlament i soc una humil llicenciada en Ciències de la Informació per la Universitat Autònoma de Barcelona. No em considero un llamp d'intel·lectual. Però miri, m'agradaria citar un comentari de tot això que està passant, fet pel senyor Alex Arenas.

Alex Arenas és catedràtic del Departament d'Enginyeria Informàtica i Matemàtiques de la Universitat Rovira i Virgili, doctor en Física des de l'any 96, l'any 2000 va ser professor visitant al Lawrence Berkeley Lab i el 2008 a la Universitat de Califòrnia. El 2007 es va convertir en investigador visitant del mateix laboratori. Ha escrit més de 210 publicacions interdisciplinàries a revistes com *Nature*, *PNAS*, *Lancet*, que han rebut més de 31.000 cites. És *fellow* de l'American Physical Society i la Network Science Society, premi ICREA Acadèmia, premi de la James McDonnell Foundation i premi de Matemàtiques i Societat 2021.

I aquest home, aquest senyor, va saludar l'anunci de les seves mesures *cúralo todo* amb el següent comentari: «Això no és cap pla de xoc per recuperar la cultura de l'esforç, el raonament i el coneixement. No aneu a l'arrel del problema. Heu convertit la primària en llar d'infants, la secundària en primària i la universitat en un batxillerat o FP. Resto a la vostra disposició. Salut.»

Miri, senyora consellera, ja l'hi dic, a mi vostè em sembla una figura tràgica perquè em sembla que intenta redreçar un edifici que s'enfonsa, però que té els fonaments podrits. Si el problema no és vostè –com probablement no era, o no només era, en Cambray–, el problema és tota l'estructura.

El problema és que quan un considera demencial que vingui una comissió de la Unió Europea a observar què passa a les escoles, quan un nega la major, quan un no s'adona de fins a quin punt està polititzant..., i, miri, el problema que tenen..., vostè demana pactes de país, vostè demana pactes, acords, de país. Jo demanaria pactes d'estat.

Miri, Ciutadans, a la política catalana, espanyola i europea, sempre hem posat l'educació al capdamunt i sempre hem demanat pactes d'estat, que nosaltres n'hi diem «pactes d'estat» perquè vostès ho entenguin, donada la seva limitada comprensió lectora i política. Perquè per nosaltres un pacte d'estat és *un pacto de país, es un pacto nacional*. La educación en España no levantará cabeza hasta que hay

verdaderos acuerdos para apostar firmemente por una cultura de la excelencia y del esfuerzo. Y mientras ustedes, señores separatistas, utilicen su sobredimensionada influencia política aquí y en el Congreso de los Diputados para reventar y no para construir, o sea, para cargarse la agenda educativa de toda la nación y no levantar la suya. Y mientras haya quien les ría la gracia y se lo consienta en vez de pararles los pies, ni informe PISA ni informe «pasa», aquí no levantará la cabeza nadie.

I de moment ho deixem així.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera, la senyora Anna Simó Castelló.

La consellera d'Educació

Gràcies, presidenta. Crec que el debat educatiu necessita sobretot molta calma i que ens relaxem tots plegats, perquè és que, si no, no anirem enlloc. Vull dir, per molt que utilitzem termes «faltos», per molt que aixequem molt la veu, jo crec que no aconseguirem millorar el sistema educatiu així.

Però un cop dit això, jo què sabré? Soc una humil llicenciada en Filologia Catalana, postgraduada en Planificació Lingüística, que fa molts anys que em moc en matèria educativa gràcies a l'oportunitat que em va oferir aquest Parlament i soc mare d'una criatura que fa sisè de primària en una escola pública de l'Hospitalet de Llobregat. Què sabré jo?

En tot cas, reiterar-li, la Comissió de Peticions no anirà a cap escola, senyora Grau, no ho digui, digui que anirà a un centre d'educació especial i digui que anirà a un institut per veure com funciona la immersió lingüística en aquest país. Que no sé què trobaran, perquè d'immersió lingüística en un centre d'educació especial que tenen altres objectius perquè l'alumnat pugui adquirir al màxim la capacitat comunicativa en funció del seu grau de pluridiscapacitats... I aquí hi ha diputats i diputades que podrien explicar-li molt millor que jo què es fa en un centre d'educació especial i què té a veure amb la immersió lingüística un centre d'educació especial i què es fa als instituts. Que no es fa immersió lingüística als instituts. És que no sé què aniran a veure. És més, els vam demanar a la Comissió de Peticions, si us plau, no entreu dintre del centre d'educació especial, perquè no hi hagi disruptió en l'activitat, perquè és una missió molt nodrida. I els vam oferir que es reunissin amb la direcció i els docents fora o en un espai... Això era el que els vam dir. Només amb l'afany d'intentar fer les coses bé, no per res més.

Per tant, no repeteixi, si us plau, que s'anirà a veure escoles, perquè és que no se'n veurà ni una. Imagini's si és una missió com cal.

En tot cas, «fer pactes d'estat»..., però no podem encara, no som encara un estat. Jo continuaré batallant per ser-ho.

En tot cas..., i llibertat d'opinió com la d'aquesta persona amb tants galons acadèmics, no com vostè i jo que som unes «mindundis» acadèmiques, no? Doncs, molt bé, llibertat d'expressió de tothom. Tothom hi diu la seva, però que ho digui aquest senyor amb tantes medalles acadèmiques no vol dir que jo hi estigui d'acord.

Perquè, a més a més, «pla de xoc»..., jo no vull fer un pla de xoc tal qual. El pla de xoc implica..., el que vostès em demanen és: «Consellera, doni'm avui unes mesures ràpides que d'aquí a un any ja estiguin tots els problemes resolts.» I això no serà –això no serà. Jo no vull utilitzar el *wishful thinking*. El que passa és que ja s'està treballant. I per això, en l'àmbit de la segregació escolar, crec –i no pararé de dir-ho–..., com de valent va ser aquest país, amb el Síndic de Greuges al capdavant, el món local, les organitzacions, les formacions polítiques dient «cal un pacte contra la segregació». I en només dos anys, s'estan revertint aquestes dades tan bèsties de segregació que marca el PISA 2022 i que marcaven les proves de competències bàsiques del 2022. Efectivament, aquesta és la dada. Som els primers en segregació de tot l'Estat per informe PISA del 2022 i en indicadors d'equitat educativa. Parlem d'això –parlem d'això.

Com que ara no tenim temps, en parlarem segur a la sessió de control i sobretot dilluns vinent a la Comissió d'Educació. És d'aquí d'on plora la criatura, i de les desigualtats econòmiques creixents entre el 2018 i el 2022. És que es veu, es veu claríssim. I qui vulgui donar la culpa a d'altres qüestions allà ell, però crec que estarà fent diagnòstics erronis per arribar a resultats pitjors. És a dir, o tenim clar que som la primera comunitat autònoma de l'Estat en pobresa infantil i que això ho hem de revertir entre tots i que això té una incidència claríssima en els resultats educatius del nostre alumnat. Com pots tenir uns bons resultats educatius si no ets una fletxa, si no tens moltes medalles, amb infrahabitatge, amb una terciarització econòmica durant molts anys, amb uns recursos econòmics familiars com han estat durant molts anys? Això és de franc? Això no passa comptes després, no té... (*algú diu: «efectes»*) efectes –gràcies–, no té efectes després? Clar que en té. Carai!

I deixi'm fer una pausa per parlar de la cultura de l'esforç. Miri, jo sempre he dit que agrairé als meus pares haver-me inculcat que he de pençar, pençar, pençar, pençar, pençar, pençar. El meu pare va arribar a tenir fins a tres feines quan va venir del camp a viure a l'Hospitalet. És un *currante* i és l'exemple que a mi m'ha donat. Però li diré una cosa: apel·lar a la cultura de l'esforç té un punt de classista també, perquè no tothom parteix de la mateixa base per cultura de l'esforç.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre els projectes estratègics, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpel·lació al Govern sobre els projectes estratègics

300-00406/13

I té la paraula per a la seva exposició la diputada senyora Alícia Romero Llano.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, conselleres, diputats i diputades. Deia el president del meu grup, Salvador Illa, en el debat d'orientació política general, fa només uns mesos, que el Govern falla i que no falla Catalunya.

La veritat és que després d'aquests tres mesos, després dels tres mesos d'aquell debat, d'aquelles paraules, hem de continuar dient que el Govern falla. Falla, perquè tenim un govern que no governa, un govern feble, un govern sense horitzó, un govern que no sap on va ni crec que tampoc sap on vol anar. En definitiva, un mal govern que els catalans no mereixem, sincerament. I, a més a més, un govern que tampoc representa l'esperit dels catalans, que som emprenedors, que som innovadors, som gent in-conformista i lluitadora; no està realment representant aquest esperit.

I des del meu grup, sincerament, no fem una anàlisi cofoi, ni satisfets, ni contents d'aquesta situació. Al contrari, el seu fracàs és el fracàs de tots, de tothom i, per tant, doncs, no podem estar contents. Però ho diem també des de la responsabilitat de ser el primer grup de la cambra i de ser un grup que sempre sempre ha estès la mà al Govern per a qualsevol dels temes i dels reptes que té aquest país. Molt sovint una mà estesa que no s'ha tingut en consideració, i també ens ha generat una certa frustració, perquè quan un vol ajudar i no se'l té en compte, al final, ja no sap un què més pot fer.

Miri, consellera, fa vuit anys que Esquerra Republicana forma part dels governs de Catalunya. Vuit anys de ser responsable i particip de totes i cada una de les decisions que s'han pres. Però és que, a més a més, el 19 de desembre del 2012, Esquerra Republicana va signar un acord d'estabilitat amb el Govern, aleshores de Convergència i Unió, per garantir aquella estabilitat en projectes i en acords concrets. Per tant, onze anys, onze anys fa que Esquerra té un paper determinant en el país. No

són pas vostès nousvinguts, perquè a vegades, escoltant algun conseller, sembla que és que acabin d'arribar; no, fa vuit anys que estan al Govern, onze anys que prenen decisions amb acords de governabilitat amb aquell qui està al Govern. Vuit anys de gestió també, no només de presa de decisions d'aquell Govern.

Ara, vostè pot preguntar: «I per què em diu això? Per què em fa aquest repàs?» Bé, doncs, li faig aquest repàs, perquè avui patim les conseqüències d'aquests deu, onze, vuit anys de prendre decisions o més aviat de no prendre decisions. I tothom té les seves responsabilitats i crec que les hauríem d'assumir.

Estem sense aigua. Crec que és una realitat, és una situació dramàtica. Ahir vostès van anunciar més restriccions. A nosaltres ens agradaria no haver d'estar mirant el cel. No té cap sentit mirar el cel quan tenim un país hídricament ric, però és cert que portem més de deu anys sense haver inaugurat una infraestructura del cicle de l'aigua; la darrera el 2009, de la mà del tripartit, que justament demà es fa un acte dels vint anys d'aquell acord, d'aquell pacte, d'aquell Govern que va aportar tantes coses positives a aquest país, entre d'altres, la infraestructura del Llobregat, que sort que hi és, perquè, si no, avui estaríem molt pitjor.

Però vam posar nosaltres el 2023..., vam lluitar molt perquè hi haguessin 700 milions d'euros per a infraestructures del cicle de l'aigua que no s'acaben d'executar. En tot cas, anem tard, ja anem molt tard.

Un altre tema en què no avancem a bon ritme –i que els hi diem constantment–, si realment volem ser autosuficients energèticament, és l'aposta per les energies renovables. No arribarem als objectius del 2030. Estem a la cua d'Espanya. I avui ens acabem d'assabentar en una notícia que el conseller ha anunciat que atura, fa una moratòria de llicències a vint-i-tres municipis de Lleida, perquè està desenvolupant un pla urbanístic per limitar-les, és a dir, per limitar els parcs eòlics i fotovoltaics. Jo, sincerament, no sé com volen que quan premem l'interruptor..., d'on vingui la llum, perquè és obvi que no volen que vingui d'energies netes, renovables a Catalunya. Jo, sincerament, a veure si ens ho expliquen, perquè és bastant sorprenent.

Hem parlat ara de l'informe PISA. Jo, sincerament, els haig de dir una cosa: no és una bona notícia que tinguem el pitjor PISA de Catalunya, no? –l'Esther Niubó ens ho explicava molt bé ahir–, però és que per mi i pel meu grup el més decebedor és la resposta del Govern. Crec que amb una situació així un ha d'assumir una certa responsabilitat, ja no dic *mea culpa*, una certa responsabilitat de la situació, i dir-ho, sí, amb calma i serenor, però s'han de prendre decisions, perquè fa molts anys no és d'ara –ens ho deia la diputada Niubó. No és d'ara, fa dies que venen d'una tendència negativa de reducció de la nostra comprensió lectora i de les nostres dificultats per aprendre matemàtiques. No és d'ara. I, per tant, què hem fet també en aquest temps?

Miri, jo els hi diré dos coses que no ens han agradat i que han fet vostès: avançar una setmana el calendari escolar sense pactar-ho amb ningú –sense pactar-ho amb ningú. A què respon pedagògicament això? Educativament ha influït alguna cosa en els alumnes? Sap quant ens ha costat això? Cent setanta milions d'euros. I vostès van fer una altra cosa que repetiran aquest any, si tenen pressupost, que és el xec escolar de cent euros als alumnes de primària de manera universal. Doncs això va costar 42 milions d'euros; 42 i 170 són 212 –212, sí; a la meua època, es veu que lo de les «mates» anava.

Jo no sé si amb 212 milions podríem haver fet algunes o haver pres algunes altres decisions que impactessin molt més en aquestes dades que ja ens deia PISA fa uns anys que no anaven bé. Perquè aquestes mesures, a vegades, populistes, no sé si han resolt res, i si són universals menys. Perquè quan estem parlant tot el dia sobre la fiscalitat progressiva i justa i que pagui més qui més té, qui més contamina, qui més hereta i després donem un xec a tothom indiscriminadament, sense tenir en compte la seva nòmina, els seus ingressos, el seu patrimoni, doncs, no em sembla una política molt d'esquerres. I ara diuen que ho volen tornar a fer. I en comptes de 42, 55 milions. Doncs no sé si valdria la pena aturar-ho, reflexionar i dir què necessita el

sistema educatiu, que, com diu la consellera d'Educació, segur que en sap més. I, per tant, escolti'm... I, si no, que busqui experts i ens faci una proposta.

Un altre tema: salut. Avui estem dedicant més de 13.000 milions d'euros al sistema sanitari, més de 13.000 milions, més les factures que hi ha en els calaixos, però 13.000 milions. És que fa quatre anys n'hi dedicàvem 9.000. És que no és que no hi hagin recursos –aquesta cantarella del dèficit ja cansa una mica–; tenen 46.000 milions d'euros de pressupost, governin i gestionin-lo bé. Però és que ara deixem estar això: 13.000, 9.000. «És que hem augmentat el pressupost de Salut en 4.000 milions en els darrers anys.» En què s'ha notat? Ara fem una enquesta als ciutadans que ens trobaríem, en què? Ni llistes d'espera, en les proves diagnòstiques, a les operacions, CAPs tancats, urgències de CAPs tancades. És que no crec que hi hagi una sensació a la ciutadania que hagi millorat el sistema de salut i, en canvi, hi hem posat molts més milions. És a dir, que no serà un tema de recursos, a vegades és un tema de gestió, de fer reformes, de ser valents.

I per dir una altra cosa, vam parlar aquí del pacte de salut, ens hi hem posat a treballar amb experts, amb els grups, però el conseller segueix prenent decisions pel seu compte. Vostès entenen lo que vol dir el diàleg i l'acord? Jo crec que no ho saben, per això ens porten aquí decrets sense acordar i després ens demanen responsabilitat. Així no es fan les coses. I trobaríem molts exemples en molts temes i no vull avorrir, en tot cas, després puc dir alguna cosa més.

És veritat que vostè ara, consellera, podria sortir aquí a replicar-me i dir que això és el que pensa el meu grup i no és el que pensen els ciutadans o no és una visió majoritària. Bé, nosaltres hem fet ja gairebé tres-centes reunions amb entitats de tot tipus a Catalunya i, en fi, diguéssim que molt satisfetes no estan amb el Govern.

Però més enllà d'això, aniré a dos elements, a dos estudis objectius que se'ns han presentat darrerament. Una és l'índex de competitivitat regional que aprova la Unió Europea, que ara ha presentat el del 2022, hi han dades que són positives per a Catalunya, hem guanyat alguna posició; però a mi n'hi ha una que em preocupa moltíssim, que és aquella que parla sobre la qualitat institucional i la confiança dels ciutadans en les institucions. Si agafem aquell quadre, doncs, miri, comparant-nos amb l'Estat espanyol quan mirem, miri, l'última, Catalunya. La qualitat institucional valora molts elements: la corrupció, la qualitat institucional, la digitalització, la confiança, l'eficiència del sector públic... Estem a la cua d'Espanya, aquí també; bé, en molts àmbits estem a la cua: hem dit renovables, hem dit educació, estem dient en qualitat institucional, i podríem sumar-ne molts altres: temes socials –el senyor Moreno els hi diu constantment–, en temes de residències... En fi, moltíssimes, moltíssimes dades en aquest sentit.

Però a més a més l'altre dia també coneixíem el darrer CEO que es va publicar, un CEO que també mostrava algunes dades que jo crec que els haurien de preocupar. Seguim tenint un govern que suspèn, i no només que suspèn, perquè podria suspendre, però anar millorant, passar del 4,3 al 4,5, però no, passa del 4,3 al 4,1. Cada any van pitjor.

Sincerament, nosaltres creiem que davant d'aquesta situació, d'aquestes circumstàncies, en temes que són molt rellevants per al país i de futur, que si no som capaços de posar la mirada llarga, marcar un horitzó, podem tenir problemes com estem tenint avui amb l'aigua, perquè fa deu anys no hi vam pensar, creiem que necessitem respostes.

Ens agradaria que estiguessin preocupats. Jo no ho sé, escoltant els consellers que han intervingut abans aquest matí, jo segueixo igual de preocupada. Consellera, a veure què ens pot dir vostè, perquè crec que no és que estem preocupats els diputats que seiem avui aquí, sinó que estem preocupats els ciutadans pel futur del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per la resposta, té la paraula la consellera... (*Veus de fons.*) Ai, vicepresidenta, perdó; és què tenia un altre nom. Moltes gràcies.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Perfecte. Gràcies, presidenta. Diputada, bé, jo crec que és positiu que puguem parlar amb calma de projectes estratègics, no de tant del dia a dia, la urgència, però és que vostè, de projecte estratègic, no n'ha enumerat ni un. Per tant, escolti, és una oportunitat d'or per confrontar models de país, i justament és el que jo faré. Perquè, de fet, vostè parla sempre com un disc ratllat dels grans macroprojectes del país –que està molt bé, que poden ser tractors–, però del que ens hem de preocupar és de l'economia productiva, petites i mitjanes empreses, cooperatives, que són les que aguanten el país, no marxen, són les que creen llocs de treball, són les que no pressionen per aconseguir els seus objectius. Però en qualsevol cas... I quan parli del CEO, parli de totes les dades. I si vostè parla del Govern català, parli del Govern espanyol, que té molt més mala nota, per exemple.

Però en qualsevol cas, deixi'm entrar al tema que ens ocupa, que és justament, doncs, parlar dels projectes estratègics de país. I realment em fa molta gràcia que, per vostès, les línies vermelles per negociar el pressupost de l'any vinent, que és un gran tema de país –un pressupost és una gran eina de país–, doncs, siguin els macroprojectes de sempre: Hard Rock, ronda Nord, ampliació de l'aeroport. És curiós que no posi com a línia vermella, doncs, per exemple, reduir la pobresa infantil, o l'emergència climàtica, o les desigualtats, perquè li recordo que el 27,5 per cent dels nostres infants i adolescents a Catalunya estan en risc de pobresa. Per tant, m'agradaria que parlés d'aquests projectes estratègics, també importantíssims.

Per nosaltres és estratègic reduir les desigualtats, òbviamment, en aquest país, i per això hi posem molts recursos. També li vull recordar que som 8 milions, és a dir que hem crescut molt en els darrers anys i ens hem hagut de posar al dia amb tots els serveis. Això li passa a tothom, els passa als ajuntaments... I jo vaig ser alcaldessa i vaig créixer un vint per cent d'un any a l'altre, vull dir que va ser un creixement absolutament impressionant, fa uns anys, i ara ens tornem a trobar amb creixements importants.

Què fem el Govern de la Generalitat? Doncs destinar més recursos al que efectivament transforma el país: salut, educació, drets socials, economia productiva. Salut: 1.128 milions d'euros més, un trenta-dos per cent més respecte del 2019. En educació, 675 milions més que no l'any passat. En drets socials també creixem: 341. Més recursos, més polítiques, i més polítiques és més impactes i canvis. I en salut ho fem per donar sortida a les necessitats de 8 milions de persones, com..., 8 milions de persones... –ja no sé ni què dic, disculpeu. Hem crescut en vint mil persones sanitàries –i avui és un dia, doncs, també per parlar d'aquesta qüestió– des del 2019, un disset per cent més, i els hem reforçat allà on calia: primària, hospitalària, però també en l'àmbit sociosanitari o en l'àmbit de salut mental; tots ells quatre, àmbits imprescindibles.

I malgrat la reducció d'efectius, que ho sap perfectament que l'Estat ens va treure en el seu moment arran de la covid, però que nosaltres vam mantenir. Ho hem dit moltes vegades, amb nous perfils professionals, també, a banda, evidentment, dels sanitaris, metges, metgesses, infermeria. Una visió integrativa de la salut en aquest sentit: benestar emocional, dietistes, nutricionistes, fisioterapeutes, higienistes dentals. Per tant, reforçar la primària, òbviamment, però també aquesta visió comunitària de la salut.

També garantir l'accessibilitat dels recursos, òbviamment. I vostè hi ha fet, en certa manera, referència: equitat. Què és el que hem fet? Fer que hi hagi serveis de salut amb qualitat a tot el territori, perquè sovint ens trobàvem la dificultat de cobertura d'algun territori quant a recursos sanitaris. Hem implementat un pla d'incentius per

facilitar l'arribada de professionals als centres de les zones rurals amb temes que fan referència a retribució, escolarització, transport, habitatge. Evidentment, tothom ha de tenir els mateixos recursos visqui on visqui. I aquí s'ha notat, i tant que s'ha notat, amb la reducció de llistes d'espera a la quirúrgica, per exemple. I ho estem fent en la primària. Ens hi hem compromès i ho farem, reforçant-la i fent, doncs, que el temps d'espera es redueixi.

En educació, gratuïtat a I2, estenen-ho a les altres etapes. Òbviament, és evident que hi ha diferències claríssimes socioeconòmiques en aquest àmbit, dels zero als tres anys, de tal manera que amb la mesura que hem aplicat, i li dic dades, no li dono..., o sigui, no li explico percepcions sense cap dada com ha fet vostè, sinó dades concretes: un vuit per cent més de matriculació en l'etapa de zero a tres. Mentre la natalitat baixa, creix, evidentment, per aquesta mesura, doncs, l'escolarització en els àmbits que són imprescindibles per donar equitat a tothom.

A l'educació infantil: reducció de les ràtios per segon any consecutiu; augment de personal docent, 81.000 mestres, la xifra més elevada, com sap vostè, o un pla contra la segregació escolar, que evidentment no és suficient, amb 80 milions d'euros que hi hem destinat, no és suficient per acabar, doncs, amb la situació dels alumnes més vulnerables. I formació professional. Ho hem dit en moltes ocasions, aquesta també és la legislatura de l'educació..., de la formació professional, perquè volem ser la regió més competitiva, més professionalitzada del sud d'Europa, i això és imprescindible per captar inversió, efectivament, i així ho estem fent.

Però no és suficient. I ho hem dit i ho ha expressat la consellera, ho hem expressat tot el Govern, ho ha expressat el president, i l'informe PISA així ho reconeix. Per tant, no vull defugir tampoc aquesta qüestió. I hem explicat el que ja estem fent i hem explicat el que farem de més per reforçar-ho. Polítiques educatives resilients, per tant, revertir totes les retallades que efectivament han afectat el sistema. Compromís per la inclusió, aquí encara hem de fer un esforç molt més gran, efectivament. Pacte amb el món local, i la consellera s'està esmerçant per, efectivament, pactar amb els ajuntaments l'acompanyament d'aquesta gratuïtat i universalitat del zero a tres, perquè l'oferta i la demanda sempre casin, que ara, efectivament, hi ha hagut, doncs, un cert desajust aquí; per tant, en som conscients.

Pla per una educació a temps complet. És molt diferent les famílies que poden pagar extraescolars de les que no les poden pagar, i això tampoc no ho podem permetre. Hem de cooperar entre tots els agents. *(Pausa.)* Perdó, el temps, el temps no estava comptat. Millorar... No m'allargaré més, però; no m'allargaré més del que...

Pla per una educació a temps complet, com deia. Millorar la formació al personal docent. Acord de país per l'impuls de l'avaluació i les polítiques educatives i de recerca en aquest àmbit, però –importantíssim– reforç de les aules d'acollida. No ens podem permetre el luxe de fer el que va passar fa uns anys, quan es va reduir el pressupost d'una forma substantiva en aquest àmbit. Però també recuperació d'aprenentatge de competències lectores, matemàtiques, efectivament; pla de reducció de l'abandonament escolar; foment de l'educació afectivosexual, coeducació i, evidentment, prevenir l'assetjament.

Altres temes importants: dependència, i ho hem pactat amb vostès. I això sí que és una dada que estem complint. Hem incrementat 4.500 places de nou finançament públic. Estem complint els acords que vàrem subscriure amb vostès. Per tant, no pot dir que no els hem agafat la mà. I tant que l'hem agafat. Sempre que han vingut en positiu a construir, els hi hem agafat la mà per tirar endavant. I crec que ens n'hem sortit, també amb el vuit per cent dels indicadors de renda de suficiència de Catalunya, amb les prestacions socials que hem pogut millorar efectivament a partir d'aquí; amb habitatge, que hi hem destinat molts més recursos i s'està notant.

Per altra banda, pacte nacional per la indústria. És que n'hem fet molts, de pactes. És que, efectivament, ho fem amb el conjunt de la cambra; ho fem amb el conjunt dels actors i ho fem captant inversió estrangera.

Desplegament de fibra òptica. Ens hem plantejat que hem de fixar les empreses al territori. Hem de fer que atraguem talent. Hem de fer que tothom tingui oportunitats a tot arreu. I estem arribant a aquesta xifra que volíem arribar de set mil quilòmetres de fibra òptica a tot el territori. Ho estem fent.

Per altra banda, i no em quedarà temps de parlar de tot, però vostè sempre ens fa la crítica del tema d'energies renovables. Miri, jo li dono xifres també, en aquest cas. En els últims deu anys es van autoritzar nou megawatts. En aquests moments, en aquesta legislatura ja en portem 1.500. (*Alguns aplaudiments.*) Clar, arribarem a tres mil a final de legislatura. Per tant, escolti, és que jo li parlo de dades i li parlo del fort creixement i l'ascendència que tenen, doncs, aquestes xifres. Efectivament, i això ha significat i significarà, d'aquí al 2030, 188.000 llocs de treball nous en aquest àmbit. I ho estem fent també.

L'energètica pública està fent un esforç increïble per tenir..., doncs, per predicar amb l'exemple i per tenir en els nostres edificis públics plaques solars. Transport públic... És que hi ha molts elements que li voldria explicar, però no tindrè temps de fer-ho.

En qualsevol cas, i pel que fa a la sequera, si de cas, m'hi estendré més en la segona intervenció, però crec que el conseller Mascort va explicar molt clarament en quin moment estem i per què hem d'arribar a la fase d'excepcionalitat. La bona notícia és que en molts sectors la ciutadania estem fent bé les coses, estem reduint el consum, però en cap cas li acceptaré de dir que en aquests anys no s'ha fet res; al contrari, si no, no tindríem més del cinquanta per cent de l'aigua dessalinitzada, regenerada; s'han fet inversions i s'han fet inversions en la regeneració en aquests últims anys.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per la rèplica, té la paraula la diputada senyora Alicia Romero Llano.

Alicia Romero Llano

Consellera, li han preparat la resposta i vostè ha començat llegint-la, perquè ha volgut vostè parlar d'uns projectes que jo ni havia citat. I ja em dirà vostè a mi si no és estratègica l'educació, la sanitat, l'aigua, l'energia, aquests temes dels que jo he parlat. Vostè es pensava una altra cosa. Doncs no. Hem parlat de temes estratègics pel país com són aquests. En tot cas, vostè, doncs bé, li havien preparat una altra cosa; es pensava que nosaltres parlaríem d'una altra cosa.

Si vol parlar del 2023..., no tinc ganes, eh?, de parlar del pressupost del 2023, perquè bastanta feina ens va donar i bastanta feina ens dona perquè vostès compleixin, però quatre per cent de les tarifes socials que havíem de... –que va ser un acord que van posar–, encara no les han pujat, encara no les han pagat i estem aquí... Quin dia és avui? Tretze, 13 de desembre i vam pactar el quatre per cent, pujaran. És que jo, a mi, de veritat, «en sèrio»...

Mil dos-cents milions d'euros de més que van posar a Salut, si ho vam posar nosaltres, no només no sé quins projectes; 250 milions d'euros més a indústria, 200 milions d'euros més a universitats i recerca... Que nosaltres no ens preocupem de les coses importants i estratègiques? I tant. El que passa que evidentment a vostès, si no se'ls hi marquen alguns límits, doncs no compleixen, i ho estem veient amb tantíssimes coses.

Escolti'm, ha pujat l'IRSC, sí, però ara em deia el meu company, el diputat Moreno, que ha baixat la demanda. Per què? Per mala gestió, perquè és que vostès tenen un problema, sí, molt greu amb la mala gestió. Fa uns dies van venir els de l'associació FERA a presentar-nos propostes de reforma de l'Administració perquè deien que era insuportable ja la situació que estàvem vivint a Catalunya.

Miri, intuïció són les dades de PISA, consellera? Perquè diu: «Ah, vostè, intuïció.» Jo li he donat unes dades de PISA i unes dades del CEO. No ho sé, el president

i el director del CEO és seu. El va posar vostè. També sense consensuar-ho amb ningú, perquè vostès, lo del diàleg..., no l'utilitzen.

Escoltin, «en sèrio», jo el que crec que han de fer vostès, i el que creu el meu grup, és que han de governar i han de governar ja. Sí, ja poden bufar –ja poden bufar. Així estan els ciutadans, bufant quan truquen i ningú els hi contesta el telèfon, quan no reben la subvenció que toca. Sí, així estan els ciutadans, farts de vostès. Governin, governin Catalunya. Catalunya té moltes necessitats, moltes, greus. Tenen un grup aquí, el majoritari, que els hi estén la mà. No l'agafen. La senyora Niubó, la diputada Niubó, no ha rebut ni una trucada encara de la consellera per parlar les dades de PISA. Em sembla increïble. En fi, és el primer que crec que un conseller ha de fer, parlar amb els grups parlamentaris per dir: «Escolta, com ens ho fem?»

Sincerament, no saben on van. És que, si no, no s'entén com vostès actuen. Posaré uns quants exemples més, estratègics. El SOC, el Servei d'Ocupació de Catalunya, estratègic per la formació, per la transformació de la nostra economia, dels nostres treballadors. Doncs, en fi, prometen reformes, però no n'hi ha ni una; 1.800 treballadors allà i resulta que som capaços de recol·locar només, de mitjana, el tres per cent dels inscrits. Amb aquest resultat, a la privada els haurien fotut al carrer! El tres per cent! (*Aplaudiments.*) Ara faig..., he fet una frase, ara, que seria molt pròpia teva, eh?, Joan Canadell, diputat. És així o no? Amb el tres per cent de col·locats inscrits al SOC, bé, doncs anem tirant. Doncs no és un bon instrument. Haurem de fer alguna cosa. Què pensen fer?

Poso exemples també en temes d'universitats. Ahir vam tenir aquí la rectora de la UOC. Des del 2018 està aturat el seu contracte programa. És que no hi han reptes nous, sobretot en l'àmbit de la digitalització, amb una universitat que és la segona més gran d'Espanya, la primera de Catalunya amb estudiants, que ens ajuda, per la seva capillaritat a arribar a tots els indrets de Catalunya. Doncs no tenen contracte programa. I no només això, que a mi el que em sap més greu és que dediquem el mateix tant per cent de finançament públic a una universitat privada com la Universitat de Vic –a qui li tinc molt respecte, però és privada– que a una universitat creada per aquest Parlament, com és la UOC. Llavors em ve donant lliçons a mi de que saben on van. No, no saben on van amb tants temes.

L'aeroport del Prat. Nosaltres volíem l'ampliació –no hi ha el senyor Terrades, ja arribarà. Volíem l'ampliació. Vostès lo de l'ampliació no ho veien clar. Bé, creem, muntem una comissió, ja la farem. Però, què vol fer el Govern? –què vol fer el Govern? No, consellera, què vol fer el Govern? Vol ampliar o no? Perquè estem ja a màxima capacitat amb els vols de llarg radi a l'aeroport del Prat. (*Veus de fons.*) Ah, no és veritat. És que, clar, a vostès quan no els hi convé... Doncs, miri, estem a màxima capacitat. Volen o no volen ampliar l'aeroport del Prat? Perquè es tracta d'això.

I vostè aquí no té majoria a la cambra. És que aquest Govern el problema que té és que no té una majoria parlamentària que el sustenti i, per tant, ha de negociar. I la seva visió de país a vegades no és compartida i, si no és compartida, ha d'intentar pactar-la, acordar-la, que és el que no fan. I aquesta és la desesperació de molts que volem ajudar.

I podria posar mil exemples. A la tarda li preguntarem sobre els fons nuclears; també indignació. Fa dos anys que haurien d'haver estat creant convocatòries, haver repartit aquests milions d'euros a un territori que ho necessita, que cal que generi oportunitats. Tampoc ho fan. Dos anys sense reglament, dos anys sense repartir recursos.

Sincerament, ens costa –ens costa– no dir-li una altra cosa que facin feina, que la facin amb diàleg, que treballin, que governin i que facin les coses el millor possible, tot i que és veritat que a nosaltres ens costa veure com vostès generen oportunitats. Perquè, escolti'm, han pogut canviar de rumb i no ho han fet, han pogut canviar de prioritats i no ho han fet. Segueixen fracassant. Després de tres anys només veiem

que estem perdent el temps amb un govern que no va, que fa massa temps que no va. I, sincerament, no veiem tampoc visos de que això canviï.

Bon dia.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Miri, jo li diria... Gràcies, presidenta. Diputada, li diria: no es posi nerviosa (*remor de veus*) que els debats... Sí, sí, que ho està molt –que ho està molt. (*Alguns aplaudiments.*) Un moment, un moment, un moment. I aquí s'hi ve no a parlar només, sinó a parlamentar, que això vol dir, a part de parlar, escoltar amb atenció, que sovint vostè no ho fa, perquè parla en el mateix moment que nosaltres parlem. I, per altra banda, així s'arriben a acords, parlamentant, no només parlant. Això no és un monòleg, això és un diàleg i, per tant, és així com s'arriben als acords.

Però, miri, li explicaré una cosa perquè no he tingut temps abans d'explicar-l'hi, que és que els projectes del segle XXI només tiren endavant si són sostenibles, i és el que fem, és el que fa aquest Govern fer que aquests projectes –tots– siguin sostenibles. Per tant, des dels que són més macroprojectes fins als que són, doncs, més petits.

En qualsevol cas, i per la sequera, que vostè n'ha parlat, en aquests moments tenim sobre la taula l'ampliació de la dessalinitzadora de la Tordera, que ens ha costat Déu i ajut que l'Estat concretés els detalls de l'ampliació. Però ja el tenim. Executem nosaltres, efectivament, ho farem. La dessalinitzadora de Cubelles, de Foix. Ha finalitzat la informació pública del projecte, es troba en fase de resposta d'allegacions, a l'espera de diversos informes sectorials. Efectivament, és normal. Com passa habitualment, els tràmits administratius són farragosos, és evident.

També estem esperant que el Govern espanyol no ens tombi la llei de la sequera pel que fa, doncs, a l'emergència que vàrem votar tots, també vostès, quan vam dir: «Home, efectivament, què hi ha més urgent que la sequera?» No hi ha res més urgent. Per tant, que ens permeti agilitzar tràmits per construir amb més rapidesa i per contractar amb més rapidesa.

Veurem què passa, però no digui que no ens hem reunit amb els grups parlamentaris. Però si ens hem reunit aquesta setmana! L'ACA mateix els ha informat dels darrers passos. Realment els preocupa la sequera? Si realment els preocupa, uneixin esforços, perquè, escolti, fent taules de sequera del seu Govern imaginari com si fos joc simbòlic de P3, així no anem enlloc. (*Aplaudiments.*) El que hem de fer és fer com vam fer el 2008. La situació era molt crítica, no tant com ara. No era una sequera tan extrema com ara. Qui presidia el Govern de la Generalitat en aquell moment? El senyor Montilla. Qui era el conseller de Medi Ambient? El senyor Baltasar.

Miri, el més suau que li etzibaven era: «Sentim vergonya d'aquest Govern. El conseller està incapacitat. També ha mentit davant seu parlamentària i a l'opinió pública.» L'acusaven d'atjar l'enfrontament entre territoris i de no complir amb les seves responsabilitats.

Miri, jo hi era aquí i, per tant, parlo amb coneixement de causa. I nosaltres, Esquerra Republicana, vam donar suport sempre a totes les mesures, encara que algunes no les veiéssim prou clares. Ho vam fer per la situació de gravetat. Per tant, jo ara li demano el mateix: altura de mires, formin part de la solució, no del problema.

En definitiva, avui m'ha agradat perquè hem pogut confrontar els dos models. I, escolti, projectes estratègics; efectivament, un projecte estratègic és tenir pressupostos. Això és estratègic. Pressupostos, parlo en plural, també per aquelles coses.

En aquest sentit, transformació verda i sostenible. Hi continuem invertint: 180 milions d'euros per afavorir l'autoconsum domèstic i industrial, 63 per ampliar la

xarxa de punts de càrrega de vehicles elèctrics. Ja li he explicat els megawatts que hem avançat en els darrers anys en aquest sentit.

Per altra banda, transport públic. M'agrada parlar de transport públic. Vostè diu: «Catalunya no falla.» És cert. Catalunya no falla. Rodalies sí que falla, i falla, diguem-ne, ja sabem per culpa de qui. En aquest sentit, si no funciona el transport públic, llavors tenim un problema amb el tema de les emissions. Nosaltres volem que hi hagi transport públic de qualitat. I si comparem, doncs, el que gestiona Ferrocarrils respecte de rodalies, veiem que a rodalies hi ha dotze vegades més d'incidències. Per tant, nosaltres hem demostrat sobradament la nostra capacitat de gestió en aquest àmbit. Però és que, és clar, vostès han estat incapaços de gestionar-ho. El PSC ha estat incapaç de gestionar rodalies. I a cada bugada hi ha perdut un ministre, efectivament; hi ha perdut capacitat d'influència.

En qualsevol cas, nosaltres tenim molt clar quines són les prioritats. En aquests moments tenim molt clar que la urgència és la sequera; de fet, fa dues setmanes, ens vam reunir amb les diputacions per unir esforços. Això és el que hem de fer institucionalment: pactar, unir esforços. I en aquest sentit ens vàrem posar d'acord també per ajudar tots els ajuntaments del país per fer les inversions que calen en baixa. L'ACA ho fa; també les diputacions. Anirem per aquesta banda. I ens vam emplaçar a fer-ho de manera..., amb altura de mires, com li deia abans. Per tant, només li demano això: pacte, altura de mires, construir i abandonar debats estèrils que no porten enlloc.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques per al desenvolupament de les zones de muntanya per a garantir l'equilibri territorial, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Interpellació al Govern sobre les polítiques per al desenvolupament de les zones de muntanya per a garantir l'equilibri territorial

300-00403/13

I té la paraula per a la seva exposició al diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, diputats, diputades. Bon dia a tothom. Dilluns va ser el Dia Internacional de les Muntanyes per crear consciència de la importància de les muntanyes i assenyalar les oportunitats i les limitacions del seu desenvolupament sostenible. Com diu Marc Garriga, el director del Parc Natural de l'Alt Pirineu, és clau facilitar un desenvolupament sostenible del Pirineu perquè està humanitzat, és a dir, perquè hi vivim gent. I per viure necessitem generar activitat econòmica i disposar dels serveis bàsics i fer-ho compatible amb la conservació del paisatge, del patrimoni natural i dels valors culturals. A la vegueria de l'Alt Pirineu i Aran, com bé sap, tenim setanta-set municipis que inclouen 596 nuclis de població, un vint per cent de la superfície de Catalunya, i un 0,9 de la població. Dels 596 nuclis de població, només vuitanta-tres tenen més de cent habitants i només dinou en tenen més de cinc-cents. Però si hi incloem totes les zones de muntanya de Catalunya, és el quaranta-sis per cent de la superfície, amb el quatre i mig per cent de la població; és a dir, el quatre i mig per cent de la població hem de gestionar el quaranta-sis per cent de la superfície de Catalunya. Amb això, un concepte: equitat territorial. No és fàcil.

Aquesta interpellació i la moció subsegüent tindrà, per tant –ja els aviso–, un caràcter transversal. Tocarem molts aspectes i, per tant, molts departaments, perquè necessitem polítiques coordinades entre els departaments, però amb efectivi-

tat, àgils i que es portin a terme. Com? Doncs Presidència, cooperant amb el món local; Territori, desplegant infraestructures de mobilitat, d'habitatge, de polítiques de muntanya; Acció Climàtica, amb l'aigua, amb els residus, amb l'energia, amb el medi natural, biodiversitat, boscos, polítiques d'agricultura i ramaderia, desenvolupament del món rural, i Empresa i Treball, amb les infraestructures digitals i facilitant la implantació d'indústries i d'iniciatives innovadores. I, òbviament, amb tots els serveis necessaris: sanitaris, educatius, etcètera. Però tot això fent-ho de manera endreçada i efectiva. Al Pirineu ens dona la sensació moltes vegades que cada departament va cap a on vol. Un exemple: ajuts per camins rurals. Hi ha partides a Territori, a Acció Climàtica i a Presidència, i cada una amb les seves bases concretes. No seria millor una única partida? No ho tindrien més fàcil, els ens locals? Camins no és senderisme, eh?, pels visitants. Camins és accés als 596 nuclis habitats. Si no hi podem arribar, com hi podem viure?

Anem a pams. Desplegament de la vegueria: al març del 22, el vicepresident Puigneró i la consellera Vilagrà, que ara ens acompanyava, van anunciar el desplegament de diferents serveis territorials a l'Alt Pirineu i Aran. Van anunciar Territori i Acció Climàtica a la Seu, Educació a Tremp i Drets Socials a Sort abans de l'estiu del 22. I entre finals del 22 i tot aquest 23, que d'aquí a quinze dies s'acaba, Cultura a Pont de Suert, Salut a Tremp i Empresa i Economia a Puigcerdà. Estem acabant el 23 i de moment s'ha nomenat una direcció territorial de Territori, d'Educació, de Cultura, d'Igualtat i Feminismes i s'ha mantingut la de Salut, que ja existia. Però exceptuant Salut i l'actual desplegament d'Educació, cap dels altres serveis territorials disposa d'una estructura administrativa suficient per funcionar autònomament. Seguim depenent de Lleida i alguns d'ells ni tan sols tenen els locals adequats. Això és el desplegament que es va anunciar? Drets Socials i el Sobirà encara estan esperant. A la Cerdanya, res. De fet, s'ha retirat de Puigcerdà l'oficina del DACC per traslladar-la a Bellver. De debò que no es pot mantenir dos o tres dies d'atenció presencial a Puigcerdà, capital de comarca i zona d'influència del setanta per cent dels ramaders de la Cerdanya?

Llei de muntanya: el 21 de juny del 22, el Govern en va aprovar la memòria preliminar de l'avantprojecte i la va posar a consulta pública fins a setembre. Una llei que ha de substituir la llei d'alta muntanya, pionera, única a la península i que ha estat positiva per al Pirineu, però que és de l'any 83. El temps i els canvis n'urgeixen la posada al dia. Necessària per crear aquesta discriminació positiva, per fixar i atreure capital humà i posar en valor els recursos en el marc de la sostenibilitat. Quan la tindrem al Parlament, consellera? Aquest plenari va aprovar que la tindríem abans d'acabar aquest any.

Estratègia Pirineu: l'11 d'abril el Govern va aprovar l'estratègia i la governança, un punt de partida per escoltar el territori, empoderant el Pirineu. Per nosaltres l'estratègia Pirineu és el què. I la llei de muntanya és el com. Ens consta que s'ha treballat, s'ha començat a explicar als consells d'alcaldes. Per això ens agradarà també que avui ens ho expliqui aquí, al Parlament. Perquè ens dona la sensació que s'han fet molts anuncis i poques accions i hem de passar del relat a l'acció.

Miri, li poso uns exemples d'accions. Primer, per diversificació econòmica. Ara la consellera de Presidència ha parlat del pacte nacional per la indústria, més de 3.200 milions d'euros per relançar i transformar el model industrial del país; 208 pàgines i cinquanta-tres projectes per tot Catalunya. Saben quants n'hi ha, d'aquests projectes, per al Pirineu? Un, el *hub* tecnològic Pirineu Tech Mountain. Saben quants euros hi ha destinat el Departament d'Empresa? Zero.

L'octubre del 22 es va anunciar la creació de la Fundació Institut de la Llet i Productes Làctics de Catalunya, la consellera Jordà, amb seu a Bellestar, a l'Alt Urgell. Ha passat un any. Què s'ha fet durant aquest any? No ho sabem. L'únic que sabem és que el 24 de novembre, fa quatre dies, un any més tard, es va presentar de nou, però al Palau de Pedralbes, a Barcelona –un any més tard i a Barcelona. No anem bé.

Estacions de muntanya. Només convertirem les estacions d'esquí en estacions de muntanya si hi fem activitats tot l'any i facilitant contractes estables i deixem de demonitzar l'esquí. Generen 382 milions d'euros cada any i 3.130 llocs de treball. Per cada euro que ingressa l'estació, n'aporten 5,3 al territori. Per cada euro invertit, se'n generen 9,11 per a les seves valls. Hi ha valls que viuen gràcies a les estacions. Convertim-les en estacions de muntanya. Fem-ho possible tot l'any. Fem neu artificial amb la mínima despesa d'aigua i amb l'energia renovable. La neu artificial, perdonin, és convertir aigua corrent en neu, que s'acabarà fonent i que tornarà al riu i als regs. No és un consum, és un emmagatzematge. Saben perfectament que les sis estacions de Ferrocarrils de la Generalitat tenen com a despesa d'aigua en un any lo que gasta Barcelona en un dia. De debò hem de retirar les subvencions per millorar aquestes infraestructures per generar neu artificial amb la mínima aigua possible i amb energia renovable de les tres estacions privades? Dels 40.000 milions d'euros de pressupost de la Generalitat no podem treure un milió i mig de qualsevol altra partida per a habitatge?

Per cert, entenem que s'ha abandonat definitivament el projecte dels Jocs Olímpics, deixant el Pirineu sense l'activitat econòmica que podrien generar. No ens calia construir cap infraestructura d'esquí, cap pavelló, cap nova plaça hotelera i accelerarien els canvis que el Pirineu necessita amb un impacte de marca mundial. Probablement hem perdut l'oportunitat del 30 i del 34 per manca de valentia, però el més trist de tot és que l'hem perdut sense fer la consulta als pirinencs, sense preguntar-nos-ho a nosaltres.

I ara uns exemples per millorar serveis i qualitat de vida. Accés a nuclis habitats. Al gener es va anunciar el pla pilot de camins del Pallars Sobirà, 1,8 milions d'euros; fa deu dies s'anuncia que ja s'han fet accions gairebé per 650.000 milions als quinze municipis de la comarca. Aquest és el camí, però, i la resta de comarques i l'Aran? Aquest Parlament, el Ple d'aquest Parlament al març va aprovar estendre-ho a la resta del Pirineu. S'ha fet? A nosaltres no ens consta.

Els accessos al Pirineu, Comiols. El Parlament va aprovar executar el 23 la segona fase i presentar la calendarització de les futures fases amb una reserva pressupostària plurianual, elaborant el projecte de la tercera fase perquè es licités l'any vinent. Com ho tenim, consellera? És clau, és l'accés al Pallars i és vital per al Pirineu.

Transport públic. L'R3 a Puigcerdà és un drama. La línia de la Pobla va millor, és veritat, la gestiona Ferrocarrils. I el transport públic al Pirineu és lamentable. Aquest diumenge més de vint passatgers de la Seu d'Urgell es van quedar a terra perquè l'autobús d'ALSA va arribar gairebé ple d'Andorra. Això passa cada cap de setmana de Barcelona a la Seu en divendres i de la Seu a Barcelona en diumenge. Prioritzem usuaris d'Andorra, prioritzem el que compra el bitllet simple i deixem a terra el que té l'abonament, que són els estudiants que han de marxar a estudiar a Barcelona.

Les línies transversals entre Cerdanya i l'Alt Urgell pràcticament tampoc mai compleixen l'horari. Fa ben poc que tenim la integració tarifària del Pirineu amb Lleida, però, consellera, com tenim la de Barcelona? S'havia de fer també el 23 i és molt important integrar-ho i que funcioni.

Docència. Només tenim uns estudis universitaris presencials al Pirineu, INEFC Pirineus. Aquest Parlament va instar a iniciar la Unitat Docent Pirineus amb el grau d'Infermeria per a aquest curs o màxim per al vinent i planificar-ne d'altres, eh? Avui només tenim set alumnes de quart d'Infermeria a Tremp, que els celebrem. Doni'ns una bona notícia, digui'ns que el curs vinent tindrem aquesta unitat docent, perquè les declaracions del conseller Nadal ens ho fan dubtar.

Cultura. A tota la vegueria de l'Alt Pirineu i l'Aran només hi ha un equipament escenicomusical que compleixi el pla d'equipaments culturals de Catalunya, que és la Lira de Tremp. La resta no tenim dret a la cultura?

Justícia. És conscient el Govern de com tenim els edificis judicials del Pirineu? Que a Tremp és impossible separar, en casos de violència masclista, víctima i agressor? Saben que no tenim al Pirineu cap punt de trobada de menors en custòdia?

Gent gran. Som el territori de Catalunya amb major envelliment i sobreenvelliment i el que té menys places residencials públiques i concertades. Tenim un pla per revertir-ho?

Sanitat. Necessitem incentius econòmics, de carrera professional, de docència, de recerca per cobrir les places al Pirineu. De moment, bones intencions, cert, però realitats tangibles, ben poques.

I habitatge, un tema cabdal al Pirineu. No podem retenir el nostre jovent ni captar el talent sense habitatge digne a un preu raonable. La setmana passada va anunciar incrementar els deu mil habitatges públics a Catalunya. Quants van al Pirineu? –és una pregunta. I com tenim la convocatòria per a la rehabilitació d'edificis en entorns rurals i de muntanya d'aquest 23?

Necessitem –i acabo, presidenta– que els discursos vagin acompanyats d'accions i de resultats, si no, l'únic que fa és perdre la credibilitat i les expectatives creades. Ens va passar amb els Jocs i ens pot passar amb la llei de muntanya i amb l'agenda estratègica. No tants anuncis, consellera, i més accions.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la resposta, la consellera de Territori, la senyora Ester Capella i Farré.

La consellera de Territori (Ester Capella i Farré)

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, molt bon dia a tothom. Bon dia, diputat Fàbrega. Fàbregas –perdó. (*Veus de fons.*) «Fàbrega», ja ho havia dit bé doncs. Doncs molt bon dia. Vostè, sí, ha fet una interpellació en què ha parlat de tots els àmbits de Govern, no eludiré la responsabilitat que em toca a mi, com no pot ser d'altra manera.

Per la part que em toca, òbviament, en la responsabilitat dels territoris de muntanya i, per tant, també en allò que representa, com he dit moltíssimes vegades, el que és el Departament de Territori, el departament més social del Govern de la Generalitat, per la seva capacitat inversora, però també en l'estructuració de drets, que són, bàsicament, el dret a l'habitatge –que en això vostès, doncs, haurien d'estar alineats amb el Govern– i el dret a l'accessibilitat i a la mobilitat, que és la manera de vertebrar un país, d'equilibrar-lo territorialment. I també, a través de l'ordenació territorial, doncs, dibuixar el país dels propers anys. No reproduir el que es fa a l'àrea metropolitana de Barcelona a tots els àmbits del país, com s'havia fet històricament, no?, reproduïm exactament el que passa a l'àrea metropolitana de Barcelona a qualsevol dels indrets del país, sinó que el que s'ha de fer és buscar les potencialitats de cada àmbit del país, de cada territori, de cada zona del territori.

I, efectivament, amb l'equilibri que hem de tenir. I hem de respectar el medi natural, per descomptat, i, òbviament, també la sostenibilitat; encarar el repte de l'emergència climàtica, que és una realitat i que, per tant, no es pot defugir. I alguns dels aspectes, doncs, que han passat aquests anys, han arrasat el territori, perquè no s'ha volgut mirar el país sencer o la Catalunya sencera des de les seves potencialitats, cada una en l'àmbit que li pertoca.

Per tant, quin és l'objectiu del Govern de la Generalitat? Doncs garantir la igualtat d'oportunitats i la igualtat de drets i llibertats a tota la ciutadania, visqui on visqui. Vostè em parlava de per a quan... Miri, jo li diré una cosa, Esquerra Republicana té les responsabilitats del Departament de Territori i, per tant, de tot allò que afecta el territori, l'alta muntanya, tot just deu fer un any i dos o tres mesos més o una mica més.

Ho dic pels anys i panys que vostès han governat aquest país, perquè no em digui: «Miri, nosaltres ara som una organització política diferent». Bé, jo miro les cares i moltes es reproduïxen des de fa anys i panys. Per tant, vostès han tingut la capacitat d'ordenar el territori i han reproduït esquemes que han malbaratat el territori. I, per tant, lliçons, les mínimes possibles, perquè cadascú aquí tenim les motxilles que tenim.

Vostè em preguntava..., que nosaltres criminalitzem les estacions d'esquí. Miri, no. Nosaltres parlem d'estacions de muntanya, els 365 dies de l'any. Una de les activitats importants al país, efectivament, però el territori, l'alta muntanya, l'Aran –que també l'Aran existeix–, efectivament, té una part important vinculada als esports de muntanya, a l'activitat de muntanya, als boscos, a la fusta, a la ramaderia, a l'agricultura, al conreu –doncs, des de les oliveres, passant pels ametllers i d'altres conreus.

Per tant, sabem perfectament del que estem parlant. I en un territori extensíssim i amb poca població, que tenen exactament els mateixos drets que qualsevol de les persones que visquem a les zones altament poblades.

Vostè m'interpellava directament en matèria de l'habitatge. Doncs, miri, nosaltres sí que gestionem les estacions de muntanya vinculades al patrimoni públic i que, per tant, són responsabilitat de la Generalitat de Catalunya, perquè són de titularitat de la Generalitat de Catalunya. I, miri, en la producció de neu innovem, tecnològicament innovem. I, per tant, doncs, destinem el que haguem de destinar al que és allò públic. I, per tant, injecció directa per promocionar les activitats, per descomptat, perquè efectivament són públiques i òbviament es nodreixen en una part amb diner públic i obtenen també beneficis. Algunes d'elles van haver de ser rescatades perquè l'àmbit privat no se'n sortia.

Vostè, sense dir-ho, però ho ha dit..., amb relació als ajuts a les estacions de muntanya, aquelles privades que rebien suport econòmic per part de la Generalitat de Catalunya. Per cert, un suport econòmic que anava vinculat a la situació de tancafruit de la situació de la pandèmia. Per tant..., i que han rebut gairebé 4 milions d'euros en els tres anys i una mica més de temps que la pandèmia es va anar estenent en aquest país i també en d'altres llocs, indrets del món. Per tant, durant aquell temps la Generalitat de Catalunya hi va donar suport. Un cop acaba aquesta situació, i com a empreses privades que són, doncs, els seus beneficis els han de saber gestionar allà on els fa falta.

Per tant, el Govern de la Generalitat el que ha de fer és prioritzar, en el país i en els indrets del territori, allà on necessàriament nosaltres hi hem d'abocar tota l'acció política. I és el que hem fet.

I miri l'1,2 milions d'euros que anaven destinats a continuar mantenint aquest suport a les estacions de muntanya privades, doncs, els incorporem als 4 milions d'euros que han de desplegar polítiques d'habitatge a l'Alt Pirineu i l'Aran. Seran 5 milions d'euros. Per tant, miri, els números són molt clars: 1,2 milions d'euros directament al gruix d'aquests 4 milions que destinarem a habitatge públic. I això anava vinculat a Sort, anava vinculat a la Pobla, i anava vinculat a Camprodon. Per tant, ja l'hi dic: habitatge públic, i habitatge públic de lloguer a preus assequibles i també habitatge per a l'emergència. Sí, habitatge per l'emergència, perquè a l'Alt Pirineu i l'Aran tenim emergència. Tenim tanta emergència que tenim gent que no hi pot anar a treballar perquè no té la capacitat de poder llogar un habitatge. I ho hem vist tots aquests dies. Ho hem vist tots aquests dies, perquè l'afectació dels habitatges d'ús turístic i, per tant, també del preu dels lloguers, quan no es posa en funcionament la llei de l'habitatge espanyola, amb les zones tenses o, en tot cas, ara està en vigor el decret d'habitatges d'ús turístic, doncs, efectivament, impossibiliten l'arrelament. Perquè en això nosaltres sí que hi estem implicats i hi destinem totes les nostres capacitats, a l'arrelament, a fer possible que la gent es quedi i visqui allà on desitgi

viure, que és bàsic i essencial i que pugui desenvolupar el seu projecte vital allà on hagi triat.

Per tant, polítiques d'arrelament, efectivament, que les anirem desplegant. I en això el programa no és únicament habitatge, sinó que va vinculat a feina, i d'altres qüestions. Per tant, programa Arrelament.

Vostè m'interpellava directament sobre la llei de muntanya. L'estem treballant –vostè ho ha dit–: consells d'alcaldes, s'ha anat consensuant, s'ha anat parlant. Efectivament, una llei de muntanya que reguli i que, per tant, reconegui la realitat dels territoris de muntanya i de l'Aran, l'alta muntanya i l'Aran. Perquè l'Aran és una realitat o a vegades penso que alguns han oblidat el que diu la nostra pròpia legislació en aquest sentit i el reconeixement de la identitat de l'Aran. Per tant, sí, la llei de muntanya serà una realitat. Els espero a vostès, que ens donin suport, perquè la llei del 83, l'hi recordo, doncs, en aquests moments no té les eines suficients i necessàries.

Vostè també em preguntava sobre les estratègies i, per tant, pel pla estratègic per al Pirineu. Vostè el coneix, perquè s'ha fet públic, i l'explicarem. Quin era el criteri primer i més important? Doncs, efectivament, l'habitatge. L'habitatge. Perquè no hi ha arrelament. No apujarem la població de l'Alt Pirineu i l'Aran si no hi ha possibilitats de viure en aquells indrets del país. Si no hi ha possibilitats de viure-hi, si no hi ha accés a l'habitatge, no hi ha possibilitats d'arrelament.

I miri, vostès poden estar-hi d'acord o no estar-hi d'acord, però és evident que la llei de muntanya s'està desplegant, la part, doncs, d'escolta, la capacitat d'incorporar moltes de les qüestions que ens plantegen els alcaldes i les regidores i els regidors i els sectors econòmics del país, efectivament. I, per tant, no em digui que no tenim un pla per a l'Alt Pirineu i l'Aran. El tenim.

I amb relació al que em deia del bus de la Seu, no, ja l'esperava, la pregunta. Bé, doncs, efectivament, és xarxa viària, xarxa per la que, doncs, les afectacions de la C-16 tenen una afectació també directa en els serveis regulars d'autobús. Efectivament. I si amb cotxe particular patim retencions, també els busos pateixen retencions. Segurament han de millorar la comunicació. Efectivament, nosaltres ja exigim a les persones que tenen les concessions que compleixin amb les obligacions d'informació als usuaris i als passatgers.

Per tant, no em digui que no tenim una estratègia per al país, ni per al Pirineu ni per a l'Aran, perquè la tenim. I ja l'hi he dit moltes vegades. I en tot cas, quan acabi aquesta legislatura fem el balanç i mirem el que hem fet nosaltres amb tot just el temps que fa que hi som i el que van fer vostès tots els anys que han tingut la capacitat de governar aquest país.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega Sabaté.

Jordi Fàbrega Sabaté

Gràcies, presidenta. Bé, ja sé que he obert molts temes, i no és que no me n'hagi contestat la meitat, me n'ha contestat tres o quatre, només, eh?

Primer de tot, jo no he dit que es criminalitzin les estacions, eh? Jo he dit «demonitzar l'esquí» perquè qui defensa les estacions són més nosaltres, i qui volem les estacions de muntanya durant tot l'any som tots nosaltres. Per cert, si hem d'innovar en fabricar neu artificial em sembla molt bé també, eh?, em sembla perfecte i soc el primer que vaig dir que estava molt bé, però innovem a les públiques i castiguem les privades, perquè així quan les privades no vagin bé, després les haurem de rescatar amb diners públics. Aquesta és la manera de fer-ho? (*Aplaudiments.*)

No critico que fiquin 1 o 2 milions més en habitatge, critico que l'han tret quan el podien haver tret d'algun altre lloc, eh? I, per cert, si tant volem treballar en habitat-

ge, traiem la convocatòria de la rehabilitació dels edificis en entorns rurals de l'any 2023, perquè els recordo que estem a 13 de desembre de l'any 2023.

I, molt ràpid, el tema del bus de la Seu: el problema no és la retenció, el problema és que primer pugen els que van a Andorra, després pugen els que tenen el bitllet senzill i si ja no hi cap ningú els estudiants es queden a terra. I això no és qüestió de retenció a la C-16 més o menys, això és qüestió de planificar i de ficar les places que toquen. (*Aplaudiments.*)

Bé, he obert molts temes. Vostè ha dit que porten un any a Territori. És veritat, pot dir que no han tingut temps. La culpa sempre és de Junts, és el seu mantra, però hi ha molta gent que ja no els compra aquest relat, eh? La llei de muntanya i l'agenda estratègica estaven perfectament encaminades. Gairebé redactada la llei i tota l'agenda prevista, eh? Amb compareixença de l'antic director de Polítiques Generals i de Muntanya el 20 d'abril del 22 ens va posar un calendari: memòria preliminar el maig del 22 –es va aprovar al juny–, consulta pública prèvia al juny del 22 –es va ficar des del juny del 22 fins al setembre del 22–, a l'octubre s'havia de començar la participació. La tramitació a audiència de l'avantprojecte –març del 23– i aprovació del projecte de llei i presentació al Parlament –desembre del 23.

No hem tingut cap compareixença posterior de la nova directora de Polítiques Generals i de Muntanya i aquests tres últims punts, no s'ha fet. Però és que, és més, al març del 23, amb una interpellació de Junts per Catalunya, a aquest Parlament, amb els vots seus i pràcticament per unanimitat, es va votar presentar els treballs de l'agenda estratègica al mateix març del 23. Per tant, ja els teníem preparats, perquè es va votar fer-ho llavors amb el seu vot favorable, i que es fes l'exposició pública el primer semestre del 23 i es presentés al Parlament la llei aprovada, el projecte de llei, abans d'acabar el 23.

Amb la llei de muntanya –ja li ho vaig dir a la directora al consell rector de l'IDAPA, i li ho torno a dir i repetir–, tindrem el consens d'aquest Parlament, perquè ho hem parlat tots els grups, i li ho vam dir a la compareixença del director General de Polítiques de Muntanya: portem-la al Parlament i treballem-la, perquè amb els terminis que anem ja no ens donarà temps d'aprovar-la aquesta legislatura. I això als pirinencs ens dol. En aquesta moció que li he dit es van aprovar molts temes; de fet, se'n van aprovar catorze, i dels catorze se n'han complert dos o, si som generosos, tres. Ja li dic que un punt d'aquesta moció serà complir l'altra moció, perquè així anirem més per feina, i després, òbviament, en ficarem més, que seran constructius.

Dos temes molt ràpids que no m'ha donat temps abans de dir: Agència de la Natura. A hores d'ara sense crear, després de tres anys de l'aprovació de la llei. (*Remor de veus.*) I també hi havia la proposta d'aglutinar en un únic ens l'Agència de la Natura i el Conservatori del Litoral. No s'ha fet res. Llei del territori: també és molt important, necessària per alinear les lleis d'habitatge, les d'urbanisme, paisatge, urbanitzacions. És imprescindible. Ambdues lleis, territori i muntanya, s'ha aprovat que entrin en aquest Parlament aquest any.

Acabo amb un punt de la llei de muntanya, perquè deixi'm traslladar-li un neguit que tenim al Pirineu, que tenim a l'Alt Pirineu i l'Aran, de molta gent, i que em consta que en algunes de les reunions del Consell d'Alcaldes ja els hi han traslladat, fins i tot s'ha escrit algun article de premsa. La llei de muntanya no ha de ser una llei de refundació d'IDAPA. Junts per Catalunya no col·laborarem en la necessària llei de muntanya que necessitem imprescindiblement si només ha de servir per carregar-se l'IDAPA i per crear un IDAM. Manllevant les paraules d'Amadeu Gallart en un article de premsa molt recent, l'Institut per al Desenvolupament i la Promoció de l'Alt Pirineu i l'Aran, l'IDAPA, no va ser gens fàcil d'aconseguir. Durant aquests més de vint anys de vida, l'IDAPA ha estat l'única institució representativa de les comarques de l'Alt Pirineu i l'Aran com un conjunt unitari. Té raó. Sense el desplegament de la vegueria, que no existeix, l'IDAPA és l'única identitat que tenim els pirinencs.

Per tant, acabo –jo sí– amb la mà estesa per a totes aquestes polítiques de muntanya que el Pirineu necessitem i reivindicuem, especialment per a l'agenda estratègica. Ja li he dit el què hem de fer, per a la llei de muntanya, el com ho hem de fer. I, com li vaig dir, hi ha consens i hi haurà consens en aquest Parlament si entrem la llei, si la treballem entre tots, i estic mirant l'alcaldesa de Tremp i diputada, la Sílvia, entri'ls al Parlament, que hi ha consens per aprovar-los, amb el debat i amb les esmenes que facin falta.

Moltes gràcies, perquè el Pirineu ho necessita.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera, la senyora Ester Capella Ferrer.

La consellera de Territori

L'hi tornaré a explicar, eh? Perquè, miri, nosaltres el que fem és destinar els diners públics a l'acció política que transforma i que canvia i que fa que passin les coses. Vostè comprendrà que una estació d'esquí, que en aquest cas és Baqueira-Beret –o una estació de muntanya que ens agradaria que fos–..., l'any passat tenia uns beneficis de 13 milions d'euros –13 milions d'euros. Vostè creu que nosaltres hem de continuar injectant diner públic a un negoci privat? És així. No diguin que no, és així. (*Aplaudiments.*) O sigui... Perdoni, perdoni..., les empreses que tenen beneficis normalment tenen un pla de reinversió i d'innovació en el seu compte i balanços i, per tant, preveuen com innoven. Per tant, nosaltres ja l'hi he dit, vam acompanyar en el moment de la covid, en el moment de la pandèmia, perquè evidentment nosaltres vam ser també els que vam prendre decisions a l'hora, doncs, de tancar, de limitar determinades activitats. Per tant, en aquell moment vam acompanyar a tothom –a tothom– amb els mitjans que tenia el país. Per tant, home!, 13 milions d'euros de beneficis. Doncs una part d'aquests beneficis, suposo, després repartir-s'ho entre els accionistes, una part ha d'anar a innovació i a millora de les instal·lacions. Per tant, és una decisió ponderada, acreditada i pensada tenint en compte, doncs, les necessitats del país.

Vostè em preguntava també abans pel tema de Comiols: 144 milions d'euros per a l'actuació que es licitarà, com es va anunciar, a l'estiu del 2024. Per tant, ja li ho explico. Miri, estem aquí. I al març es va posar en marxa la variant d'Artesa i, per tant, també s'està habilitant un primer corredor. Per tant, en aquest sentit, nosaltres anem fent la feina amb els mitjans que tenim.

I després, amb relació a la integració tarifària: la integració tarifària de l'Alt Pirineu i l'Aran amb Lleida, amb l'ATM de Lleida, començarà a principis d'any. Representa un setanta-vuit per cent d'estalvi de molts d'aquests trajectes que es fan, perquè desapareixen les zones tarifàries, hi ha una integració. I la integració tarifària –ho he dit moltíssimes vegades i ho torno a reproduir en seu parlamentària–, la integració tarifària de tot el país serà a principis del 25. Ho he dit moltes vegades, això jo ja. Ho he expressat en seu parlamentària, ho he dit en entrevistes i ho repetixo avui també aquí, i ho he dit en moltes de les intervencions que he anat fent aquestes darreres setmanes. Doncs: gener del 25, integració tarifària. Per tant, serà un canvi substancial, doncs, també en la mobilitat del país i, per tant, en l'accessibilitat i en l'equilibri territorial. Bé, veu com tenia raó que durant tot aquest temps hem estat parlant amb relació a la llei de muntanya i que alguns confonen doncs les ganes que els hi poden, no?, de desgastar el Govern de la Generalitat parlant d'una possible refundació de l'IDAPA. No, miri, el projecte i el que explica la directora... La directora general explica d'una forma molt clara, doncs, la voluntat de posar en valor i que sigui el territori, l'Alt Pirineu i l'Aran, aquesta part del territori, aquesta part de Catalunya, doncs que sigui qui prengui les decisions sobre allò que afecta el país en aquella part del país. Per tant, nosaltres el que fem i el que volem fer..., i la nostra voluntat no és una altra doncs que, efectivament, el desplegament de les vegueries, també la de l'Alt Pirineu i l'Aran, efectivament, i posar en valor totes les

eines que tenim a l'abast en aquests moments per poder desenvolupar efectivament totes aquelles accions polítiques que permetin l'equilibri territorial de veritat, l'equitat efectiva entre tots els ciutadans, la igualtat efectiva i, per tant, l'arrelament, com l'hi deia abans.

I, miri, serveis territorials. Els hem desplegat nosaltres, els serveis territorials del Departament de Territori. L'IDAPA existeix i, per tant, se li dona..., efectivament, se li han donat totes les eines possibles i més. I, per tant, si l'IDAPA no fa més és perquè l'estructura de la pròpia llei i de la constitució de l'IDAPA no li ha donat les eines –no li ha donat les eines. Potser en un moment determinat, en comptes d'una institució o un institut amb aquestes capacitats, n'havia de tenir més i havia de ser una agència. Poder sí, no ho sé. Ara ja no toca. M'explico? Per tant, desplegament de la vegueria.

Una llei de muntanya que faci possible totes les polítiques que han de permetre, com l'hi deia, l'equitat territorial i l'arrelament.

Habitatge, polítiques d'habitatge. No li he sentit dir res amb relació als habitatges de lloguer a preus assequibles o amb relació als habitatges que han canviat l'ús prioritari (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) determinat per la llei del sòl, que no és un altre que l'ús residencial ha de ser efectivament destinat a habitatge perquè hi visquin les persones de forma permanent i no dos dies a la setmana o vint...

La presidenta

Consellera...

La consellera de Territori

...dies al mes. Per tant, miri, mà estesa, però també els hi dic: lleialtat vostès també, perquè anem geperuts d'algunes polítiques que vostès han fet abans.

Gràcies.

La presidenta

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia que és la interpellació al Govern sobre les infraestructures de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures de la Generalitat

300-00407/13

I té la paraula per a l'exposició de la interpellació el diputat senyor Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Consellera, volem un país just, un país equilibrat, cohesionat, descentralitzat, sostenible, modern, eficient i competitiu. D'això n'hem parlat amb vostè algunes altres vegades. Nosaltres seguim insistint en que la prosperitat de Catalunya també depèn de les seves infraestructures en la mesura que aquestes tenen una incidència real en la vertebració del territori i, per tant, en la productivitat, en la qualitat, en l'eficiència del sistema econòmic del país. Les infraestructures, des del nostre punt de vista, han de respondre a les necessitats de les persones, a la dimensió de la nostra activitat, l'actual i la futura –sobretot la futura–, i a la nostra situació específica estratègica, no?, de connexió amb Europa i amb la resta del món.

Avui estem acabant infraestructures viàries i ferroviàries pensades per a un país de 6 milions quan en tenim 8 i totes les projeccions ens diuen que d'aquí a uns quinze o setze anys en podem arribar a ser entre 9 i mig i 10 milions de persones vivint a Catalunya, amb tota la seva activitat econòmica, amb tota la mobilitat que això comporta. Per tant, és necessari, des del nostre punt de vista, consellera, augmentar

les inversions, en què? En els eixos ferroviaris, en els viaris, en els ports i els aeroports i en la infraestructura digital. Les infraestructures de mobilitat han de tenir un enfocament per solucionar el problema de les persones, per minimitzar les desigualtats que pot generar viure en un indret o un altre del país. Les infraestructures també són un element de correcció d'aquestes desigualtats. Per facilitar, què? Doncs per facilitar l'accés al treball, a la formació, als serveis que constitueixen el pilar de les polítiques socials.

Avui no li parlaré, en principi, d'infraestructures que el seu Govern sap –el president de la Generalitat també– que per nosaltres són importants, algunes d'estratègiques. Sí, estem a favor de l'ampliació del port de Barcelona, del port de Tarragona, de la millora i ampliació de la capacitat de l'aeroport de Barcelona, de la ronda Nord de Sabadell, Terrassa i Castellar, del Hard Rock, del metro, però avui no és el motiu de la nostra interpellació. Perquè, si volem impulsar una política de vertebració del territori, de crear més i noves oportunitats, hem d'abordar, dissenyar i executar inversions de més petita escala a comarques i ciutats, però que tenen, consellera, un efecte multiplicador sobre la qualitat de vida dels catalans i de les catalanes i de l'economia del país.

En l'acord pressupostari de l'any que s'acaba –queden uns quinze dies per acabar l'any–, el Govern del que vostè forma part, el seu partit, Esquerra Republicana de Catalunya, i el meu partit, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, vam arribar a diversos acords. Ja els hi hem transmès que estem descontents amb el grau de compliment. Vostè ha afirmat més d'una i de dues vegades que aquest Govern compleix –suposo que avui ens ho tornarà a dir.

Doncs bé, més enllà de la retòrica, dels mots de que està en curs o en tasques preliminars, eh? –les tasques preliminars han aparegut en els darrers dies, que és el que ens acostumen a dir–, sí que ens agradaria que ens aclarís algunes coses, no? De fet –no sé si avui ens ho podrà aclarir tot–, a la moció que li presentarem li demanarem al Govern que en un termini breu, això sí, ens digui com està l'estat de cada una de les inversions en infraestructures que vam acordar i l'estat temporal en què pensen complir aquests acords pressupostaris. Alguns. Com tenim, consellera, el projecte de la C-31 entre el pont del Príncep i l'estació del tren d'alta velocitat de Vilafant? El vial urbà de la C-31 fins a Vilafant i la ronda Nord de Figueres-Vilafant des de la Nacional II. Ja sé que el departament o que vostè em contestarà que els ha caducat l'informe d'impacte ambiental. Els passa massa sovint, això. També els ha passat amb alguna altra de les infraestructures.

Consellera, la pregunta concreta és: estan iniciant un nou estudi informatiu i d'impacte ambiental, sí o no? I si és afirmativa la resposta –que espero que sigui així–, han parlat ja amb els ajuntaments de Figueres, de Vilafant, de Vilamalla i de Santa Llogaia? Perquè aquesta és una obra estratègica per a l'Alt Empordà. Només faltaria que vostès no estiguin actuant quan el govern d'Espanya sí que està fent els deures dels seus estudis informatius de la part que li correspon a aquestes obres que li estic parlant, la ronda o la variant ferroviària per portar els trens a l'estació d'alta velocitat, la nova sortida de l'autopista.

El projecte d'ampliació dels dos ponts sobre el Ridaura a Castell - Platja d'Aro, com ho tenen? Perquè l'alcalde em diu que no en sap res, que ningú l'ha trucat des de la conselleria.

I la connexió de la C-13 entre Lleida i Balaguer? I la connexió de l'A-27 amb el polígon de Santa Maria i el desdoblament de la C-37 fins a l'AP-2 a Valls? Em pot indicar una data aproximada d'entrada en servei del tren-tram de Tarragona i de Tarragona fins a Reus? Ara que veig un company diputat alcalde, ens pot acabar de concretar més els terminis del desdoblament de la C-55? I el pont del Ter entre Camprodon i Sant Pau de Segúries? Perquè, és clar, a inici d'any el tenien a punt de licitar; estem a final d'any i no hi ha cap notícia. A veure si també ens caurà l'estudi d'impacte ambiental i haurem de tornar a començar, no?

I la C-28 a la Val d'Aran? Després, d'aquí una estona, compareixerà la síndica. A l'última interpellació que li vaig fer li vaig parlar també d'aquesta carretera. Vostè va posar cares. Ahir vespre li vaig preguntar a la síndica com teníem aquest tema, i em va dir «el més calent, a l'aiguera». Per tant, com tenim allò de la millora de la C-28 a la Val d'Aran?

Podran licitar el 2024 les mesures de seguretat a la C-31 al seu pas per Ullà i tot l'eix del Baix Ter? És a dir, més enllà de les paraules, el que necessitem és un seguit de concrecions. El territori necessita un seguit de concrecions per part del departament.

Per cert, el pla director urbanístic del Circuit de Catalunya, en què es va acordar que el darrer trimestre d'aquest any del 2023 en faríem l'aprovació provisional, es podrà produir abans d'acabar l'any?

Li podria parlar d'algunes coses més. Miri, li parlaré d'una altra perquè veig que encara em queda un minutet. Aquests dies va anunciar que farien –això no estava a l'acord pressupostari, eh?– un nou túnel ferroviari entre Sant Cugat i Barcelona pel corredor de Vallvidrera. Vostè sap que la Cambra de Comerç de Sabadell, la Universitat Autònoma de Barcelona, el sincrotró Alba, el Consell Comarcal del Vallès Occidental, l'àmbit de la B-30, ens han dit o han dit que també cal que s'encarregui l'estudi informatiu del túnel ferroviari per Horta fins a l'estació intermodal de la Sagrera. Li demanarem en la moció que el departament encarregui no només l'estudi que vostè va anunciar, sinó que encarregui els dos estudis informatius que ens permeti després acabar de decidir què és el més interessant.

I, finalment, senyora consellera, el que necessitem, des del nostre punt de vista, són menys anuncis i sí, un govern que prengui decisions i materialitzi el que acorda i el que pacta. Com diu vostè, com ha dit en la interpellació que li han fet abans, un govern que faciliti que passin les coses.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula la consellera de Territori, la senyora Ester Capella i Farré.

La consellera de Territori

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. Diputat Terrades, vostè ha fet..., com que porta molts anys en aquest Parlament i s'ha dedicat sempre al mateix i és el conseller a l'ombra, o d'un govern a l'ombra, que pretén fer ombra allargada al Govern real, al Govern que governa, doncs ha vingut aquí amb tots els apunts i els interessos i els interessos de determinats àmbits. Però bé, miri, de la C-31 no es preocupi. Ja estan iniciats i estan encarregats els nous estudis d'impacte ambiental.

I jo, miri, li faig unes matisacions al que vostè afirmava i, a més a més, li contestaré la darrera interpellació que vostè em va fer, perquè vostè va fer el joc aquell d'anar barrejant el que eren acords plurianuals del que són execucions vinculades a un any. Per tant... Perquè sap que passa? Que al Parlament hem d'explicar la veritat de les coses i no barrejar naps i cols. Per tant, jo m'esplaiaré amb tot allò que li he de contestar de moltes de les coses que vostè m'ha preguntat. I parlaré també d'aquells projectes dels que vostès ara no volen parlar, que han servit per assenyalar de forma permanent el Govern de la Generalitat com a incomplidor quan és responsabilitat directa del Gobierno del Reino de España i, per tant, jo també en parlaré, d'aquest tema. Ja sé que vostè no en vol parlar, però miri, jo aprofito l'avinentesa per parlar-ne, perquè mentre nosaltres fem l'esforç de complir, alguns assenyalen tot el dia i no compleixen.

Per tant, quan nosaltres parlem... Joestic d'acord amb el que vostè deia. Efectivament, per garantir la competitivitat, connectar les persones, les mercaderies... Evidentment, tots hi estem d'acord, en això. I vostès, massa sovint, s'assemblen a determinats partits de dretes quan defensen determinades infraestructures que tenen més a veure amb un desenvolupament territorial i econòmic del segle passat i no del

segle XXI i del que hem d'encarar de futur, els grans reptes, que en aquests moments té el planeta, i que nosaltres no podem sostreure'ns d'aquesta responsabilitat, perquè nosaltres hem de deixar un món millor i, per tant, un país millor, una Catalunya millor que la que hem pogut rebre, doncs, per qüestions òbvies i evidents.

Per tant, el Govern, quines infraestructures defensa de país? Doncs aquelles, com deia, que equilibrin i reequilibrin el territori i al mateix temps, vol dir, doncs, garanteixin l'equitat de les persones que hi viuen, i, efectivament, garantir que el teixit productiu, l'economia, que sigui sostenible, i que, per tant, també respectuosa amb el medi natural, amb tot allò que ens envolta. Efectivament, i això vol dir alta muntanya, litoral; vol dir absolutament tot, la fauna també.

Per tant, com deia, doncs, el Govern defensa unes infraestructures respectuoses amb el país. I, efectivament, i també hem de fer coses que tanquin i, per tant, deixin de fracturar els pobles i viles del nostre país, perquè els camins que travessaven els nostres pobles i viles i ciutats s'han convertit en carreteres que han fracturat i han sigut muralles entre un costat i l'altre de la carretera.

Per tant, aquest és el desplegament que nosaltres estem fent en aquests moments en el país, recosir. I això té a veure amb la C-31, amb la C-28 i amb totes les que vostè m'ha anat enumerant. I la C-28 també. La síndica n'és coneixedora; en vam parlar quan vaig reunir-me amb ella. Per tant, vostè ho ha reconegut, efectivament, sí; sí, sí.

Per tant, efectivament, doncs, nosaltres avancem, i avancem, en la mesura, doncs, de l'acompanyament que tenim i la lleialtat institucional dels grups, dels grups parlamentaris. I sí, i per executar els projectes que van vinculats a pressupostos, evidentment, es necessita anys naturals, i no..., doncs, efectivament, vostès van anar retardant el suport als pressupostos de la Generalitat i els vam tenir en vigor al març, i, per tant, no em digui vostè que no es coneixedor de quant temps triguem i tardem en iniciar determinats projectes.

Vostè l'altre dia confonia els projectes, com li deia, plurianuals amb els que no ho són i ens acusava que projectes com les ampliacions i millora, per exemple, del metro de Barcelona, consten com en curs quan sap vostè que és una inversió plurianual. Vostès s'ho va deixar això al final, eh? Per tant, jo avui aquí també volia explicar que són projectes que van més enllà d'un any, i que, per tant, que el que està en tràmit és aquesta part inicial d'un projecte més a llarg termini.

També deia que no contestàvem les iniciatives parlamentàries per escrit respecte a les inversions fetes a la disposició addicional tercera. L'hi reitero: la sentència del Suprem no condiona la percepció dels fons a través de la disposició addicional tercera a que s'hagin d'enumerar els projectes als quals van destinats.

I és així; i, per tant, jo no sé si abans algú va decidir... –que no parlo, en aquest cas, des de que Esquerra té les competències del Departament de Territori–, va decidir que era millor fer-ho d'aquesta manera perquè així no havien d'explicar determinades qüestions. Però jo ja l'hi dic: la sentència del Suprem no obliga a haver d'enumerar els projectes en els que van vinculats la disposició addicional tercera. I fruit d'això, per tant, l'acord de setembre amb la ministra llavors de Transports, que efectivament, 200 milions d'euros sense condicions –sense condicions–, sense haver d'explicar a quines infraestructures havien d'anar dirigides.

Licitació de la millora de l'accessibilitat? Jo li parlo dels intercanviadors i li parlo de totes aquelles coses que també formen part dels pressupostos aprovats, i que vostès hi van posar l'accent. Sí, perquè així també veuran que és veritat que estem fent les coses.

Licitació de la millora de l'accessibilitat de l'intercanviador de Sants Estació, línia 3 i línia 5 amb les línies d'Adif: el 14 de setembre s'ha adjudicat la millora de l'accessibilitat; l'intercanviador de Sants Estació, línies 3 i 5, amb línies d'Adif.

Licitació de la millora de l'accessibilitat de l'intercanviador del Passeig de Gràcia, línia 2, línia 3 i línia 4: s'ha adjudicat ja per un import de 4,8 milions d'euros

més l'IVA; les obres per millorar l'accessibilitat de les persones amb mobilitat reduïda a l'intercanviador i, per tant, a l'estació de Passeig de Gràcia.

Licitació de la millora de l'accessibilitat de l'estació de Catalunya, línia 1 i línia 3. Després tinc un desplegable. Ja l'hi ensenyaré, senyor Terrades, de l'estat de cada una de les..., no, ja el tinc jo; jo el tinc i al dia.

Licitació de la millora de l'accessibilitat de l'estació de Ciutadella - Vila Olímpica de la línia 4: ja s'han adjudicat les obres, amb una inversió de 5,8 milions d'euros.

Durant l'any 2023, destinar cent mil euros a elaborar una anàlisi de factibilitat del desdoblament de la línia Igualada i Manresa de Ferrocarrils, i, per tant, ja s'ha encarregat, amb data juliol d'enguany, la realització d'aquesta anàlisi.

Podria continuar, eh? Destinar 1,9 milions d'euros al pla de cotxeres: finalitzades les obres de rehabilitació, ara licitem les obres d'ampliació, tallers i cotxeres de Sant Genís de la línia 3 del metro, per exemple.

Matiso coses que vostè va dir l'altra vegada i que, per tant, és important que se sàpiguen.

Més actuacions? Doncs també a la xarxa viària. Avui no m'ha preguntat sobre la C-55. Ja l'hi vam explicar: més de 15 milions en aquests moments d'inversió feta amb relació a aquest tema. La licitació per definir diverses alternatives de traçat de la millora de la C-55: tenim l'adjudicació abans de final d'any. En breu s'adjudicaran també les obres del tercer carril al seu pas per Castellbell i el Vilar: 6 milions d'euros.

Per tant, continuïn aprovant-nos els pressupostos i continuarem fent tot això que vostè em demanava. I ja li contestaré detalladament tot el que vostè m'ha preguntat. Jo l'hi he dit: vostè porta molts anys a la casa i se sap fins l'enginyer o l'arquitecte que dissenyava determinades qüestions.

En tot cas, miri, jo també li parlaré d'allò que a vostès els hi serveix moltes vegades per dir que nosaltres no complim. Ronda Nord, jo parlo de la ronda Nord; com saben vostès, l'acord parla de la ronda Nord: fer efectiu que el Ministeri de Transport, Mobilitat i Agenda Urbana, el conveni d'acord i finançament que garanteixi la redacció del projecte de la ronda Nord –ronda Nord– dels sistemes urbans de Terrassa, Sabadell i Castellar, proposada pel pla específic de mobilitat del Vallès.

Per cert, vostès s'han cansat de dir que el Govern de la Generalitat no compleix, que no compleix els acords, que no fa efectius els pactes. Li dic una cosa: sap de qui depèn que es desplegui el conveni? D'una modificació de la llei de carreteres, i de qui és responsabilitat la *ley de carreteras*? Del Govern de l'Estat.

I han estat repetint com un mantra, i rectifici-ho, com un mantra, que és responsabilitat de la Generalitat de Catalunya. És una advertència que he fet des del primer dia. Aquell protocol..., no es podia desplegar el conveni amb les condicions que alguns reclamaven, cosa que al conveni no es va ni escriure, fins al setembre. Per què? Doncs perquè calia una modificació d'una llei estatal. Vostès van incorporar en la negociació pressupostària condicions que no tenien res a veure ni amb el pressupost de la Generalitat ni amb competències específiques del Govern de la Generalitat: la ronda Nord depèn d'una modificació legislativa a les Corts Generals. Diguin d'una vegada que aquest tema no es podia desplegar perquè era responsabilitat del Gobierno del Reino de España.

En matèria de l'aeroport –després li'n parlaré–, estic esperant la convocatòria de la comissió. Per cert, li vaig reclamar per carta a la ministra. En vam parlar amb el ministre fent un cafè. Estic esperant que ens convoquin.

Gràcies.

La presidenta

Per la rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. El desplegable també el tinc, eh?, devem fer servir els mateixos documents i els interpretem de manera diferent. Perquè, consellera, no m'ha respost

res del que li he preguntat, i a més li faig una afirmació: tots els camins porten a Roma per vostè, que és el Reino de España, eh? Però tots els camins de tant en tant s'han d'arreglar, cosa que és el que no fan vostès. (*Alguns aplaudiments.*)

I això de que és un govern que governa governa, bé, ho fan veure, que governen. Jo crec que és un govern, després d'escoltar algunes de les coses que vostè ens ha explicat, que no escolta les petites i mitjanes empreses d'aquest país, els professionals d'aquest país, que estan demanant tot un seguit de millores en les infraestructures, a les viàries, a les ferroviàries, a les aeroportuàries.

Miri, li diré una cosa: estem satisfets que després de festes comencin les obres de Ferrocarrils de Catalunya entre plaça Catalunya i Gràcia. Contribuiran a la millora del transport públic. Però li recordo, a vostè que m'ha parlat del metro, les coses que s'estan executant i que vostè m'ha dit que estan executant..., però si això ja ho havia pactat jo, el meu grup parlamentari, amb el conseller Puigneró i el senyor Ricard Font, que ho vam incorporar en l'acord pressupostari d'aquest any.

Per cert, parlant de la ronda Nord –parlant de la ronda Nord–, consellera, és que l'acord que vam signar no el va signar només el senyor Salvador Illa; el va firmar el senyor Salvador Illa i el senyor Pere Aragonès, dos partits polítics, eh? Vostè també està compromesa en aquest tema. I sap perfectament, no faci trampes, sap perfectament que el Govern d'Espanya ha estat en funcions i que fins ara no pot fer decrets lleis per solucionar un dels temes que vostè ha plantejat.

Li torno a parlar del metro. Vostè anuncia inversions, que estem molt satisfets, a Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, però li recordo que el metro porta 7,6 vegades més d'usuaris cada dia que Ferrocarrils. I, escolti, o desencallem..., i ja sé que són inversions pluriennals, l'hi vaig explicar a la consellera Natàlia Mas quan es resistia a posar aquestes inversions en l'acord pressupostari. Però algun dia, si no s'ho agafen «en serio», tindrem un problema en el metro.

Li deia, estan caducant molts informes d'avaluació ambiental que han de fer i fan que haguem de tornar a començar tot el procés. Li plantejo una reflexió: no sé si és que la llei fixa uns terminis de validesa dels informes massa curts o bé si des del departament no es planifica acuradament. Per tant, faci la reflexió de: o modifiquem la llei per tenir uns terminis més llargs, o vostès, quan tinguin els informes d'impacte ambiental, el que han de fer és el projecte executiu i licitar ràpidament les obres, perquè, si no, el que estem fent és una pèrdua de temps per al país i de recursos pressupostaris.

I, finalment, senyora consellera, ja han signat, ja s'ha signat el conveni de 384 milions amb el Govern d'Espanya que els hi ha de permetre d'ara fins al 2030 la millora dels accessos a la C-32 i la pacificació de la nacional II pel seu pas pel Maresme. Li demanem dues coses: que comencin pels accessos de la C-32, no sigui que acabem provocant congestions dins dels nuclis urbans al redirigir encara més volum de vehicles de la nacional II a la C-32, i que la pacificació de la nacional II l'acordin amb els ajuntaments i el Consell Comarcal del Maresme, i que aquestes actuacions d'integració urbana tinguin un calendari clar, públic i transparent.

I ara sí, per acabar, respecte a l'addicional tercera, escolti, la sentència del Tribunal Suprem me la conec perfectament. El que vostè no coneix i no vol reconèixer, eh?, i no vol reconèixer, és que aquest Parlament de Catalunya –aquest Parlament de Catalunya, eh?– ha aprovat diverses mocions que li diu al Govern, li deia al Govern el que li deia, que és que no podia fer el que li semblava a la consellera d'Economia, sobretot del Govern d'Esquerra Republicana, sinó que s'havien de destinar aquests recursos, aquests 759 milions a infraestructures de *mobilitat*. Això és el que vostès, el Govern d'Esquerra Republicana no vol assumir, que és una decisió per amplíssima majoria d'aquest Parlament indicant en què han d'invertir aquests recursos.

La vicepresidenta primera

Doncs per la rèplica, té la paraula la consellera de Territori, la senyora Esther Capella Farré.

La consellera de Territori

Miri, la discussió amb relació a la disposició addicional tercera l'he tingut amb el ministre Montoro en el seu moment; per tant, ell feia exactament lo mateix, anar barrejant per no dir efectivament que efectivament era un ingrés directe. Però bé, és igual, vostès diguin lo que vulguin.

En tot cas, torno al començament. Per cada euro que inverteix l'Estat en el transport públic, en el metro a Catalunya, la Generalitat de Catalunya, tres euros. Per tant, aquesta és la proporció. Quan..., escolti'm, miri, a mi m'agradaria no passar per l'Estat espanyol. I, efectivament, el mal ve d'Almansa i del Govern del Reino de España, perquè, efectivament, moltes de les limitacions que tenim les tenim perquè depenem d'un estat que no ha tractat Catalunya i els ciutadans de Catalunya, doncs, com es mereixen i que, per tant, no els ha tingut en compte i ha remat en contra de Catalunya. Per tant, no em digui el contrari.

I l'hi torno a dir en el tema de la ronda Nord: que s'hagi de modificar la llei de carreteres de l'Estado, de qui és responsabilitat? Doncs del Gobierno del Reino de España; no és responsabilitat del Parlament de Catalunya. Ja ens agradaria tenir totes les competències i poder-ho decidir tot. Efectivament, volem decidir-ho tot i volem governar sobre tot el que passa al nostre país. Per tant, no em torni amb la cantarella que és culpa del Govern de la Generalitat de Catalunya. Des del primer dia he dit les encomandes de gestió, totes, inclús la que no m'agrada, inclús aquella que no m'agradaria o no m'agrada. I, per tant, a la ministra des del primer moment li vaig dir «totes i desplegades», perquè els protocols es signen i s'han de desplegar. Sap quants n'hem desplegat en conveni i, per tant, ja hem pogut autoritzar? Dos: els intercanviadors de Sant Cugat, que és Volpelleres i Hospital General, i la pacificació de la nacional II. I amb tota la participació dels ajuntaments. Escolti, em vaig reunir amb tots els alcaldes del Maresme. I, efectivament, farem les obres com s'han de fer, com els tècnics diuen que s'han de fer. Evidentment, jo no soc una enginyera, per tant, no seré jo la que decidirà per on comencen les obres. Ho decidiran aquells que saben com s'ha de desplegar tota l'obra, els accessos i, efectivament, la pacificació de la nacional II. I evidentment, aprofitant el traspàs de Rodalies, totes aquelles obres que s'hagin de fer per millorar les estacions de Rodalies, per descomptat, efectivament.

I, per cert, de les encomandes de gestió, de les altres dos que falten, nacional 260, eix Pirinenc –nacional 260, eix Pirinenc–, que sempre he defensat que havíem d'anar per aquella banda del Pirineu més oblidada. I no remo cap a casa, que podria dir-ho també, però no, parlem d'aquelles zones d'alta muntanya més oblidades històricament, d'una carretera que és titularitat... De qui és titularitat aquella carretera? De qui és titularitat? (*Veus de fons.*) Bé, doncs ja està. Per tant, sobre la que nosaltres no hi podem actuar. Ai las, tu, quines coses que ens passen, eh? Efectivament. I que és un eix vertebrador també de tot el Pirineu, de punta a punta, però depèn de qui depèn.

I, efectivament, per això vam posar en els pressupostos generals de l'Estat, doncs, les partides pressupostàries vinculades a encomandes de gestió. Però això hi ha un acord en la investidura del president Sánchez que, efectivament, es vinculen les encomandes de gestió per primera vegada a les dotacions pressupostàries que s'incorporen al pressupost general de l'Estat. Però també els he de dir que quan vostès ens assenyalen amb el dit, el Govern de la Generalitat va a velocitat de la llum comparat amb la que va el Govern del Regne d'Espanya.

I miri, l'hi dic, perquè encara els altres dos convenis... Per cert, nosaltres l'endemà mateix de signats els protocols, juliol d'enguany, vam enviar els convenis. Els

darrers ens els van enviar, els vam tocar materialment i els vam veure per primera vegada, el setembre d'enguany. I l'hi deia, els dos que ja estan en marxa són: nacional II i intercanviadors de Ferrocarrils i Rodalies. I, per cert, eix Pirinenc i AP-7 i accessos a l'AP-7 i a l'AP-2, els setze nous accessos, doncs, aquestos convenis encara estem allà mateix, i no per voluntat..., per incompliment del Govern de la Generalitat. I vostè em diu: «Sí, estàvem en funcions.» Escolti, en funcions es continua prenent decisions i fent coses (*veus de fons*), aquelles que van vinculades –sí–, aquelles que van vinculades a tramitacions d'expedients que estan en vigor i que s'han de complir.

Per tant, abans d'assenyalar la palla a l'ull aliè, miri's la biga que porta vostè al seu.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la gestió de la sequera

300-00409/13

Acabada aquesta interpel·lació, el tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la gestió de la sequera, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I per exposar-la, té la paraula el diputat Enric Bárcena Roig.

Enric Bárcena Roig

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats, conseller Mascort, fem aquesta interpel·lació perquè estem molt amoïnats per la sequera, cosa que no és exclusivament nostra, sinó que confiem que compartim tots i totes. Som conscients que vivim la pitjor sequera registrada, per intensitat, per durada i per afectació. I l'hi hem de dir, agraïm les trobades que la seva conselleria organitza amb aquest Parlament i amb els diputats que estem a la Comissió d'Acció Climàtica per acompanyar, explicar i presentar les mesures. Ara bé, això no eximeix que la nostra funció com a parlamentaris també és poder assenyalar al conseller allò que el Govern no acaba de fer bé o que creiem que no fa bé.

Són ja més de trenta mesos de sequera i la situació només fa que empitjorar. En aquest context de gravetat i d'emergència, el Govern de la Generalitat és incapaç –i permetin-me per dir-ho així– de tirar endavant una planificació hídrica ambiciosa que vagi més enllà de limitar només, a complir tímidament aquelles mesures que ja estaven establertes al pla antisequera. I costa molt d'entendre que s'estiguin exigint grans sacrificis a alguns catalans i catalanes mentre hi ha la sensació de barra lliure per a d'altres.

La sequera és avui un dels principals problemes de Catalunya, un problema que no és conjuntural, sinó que és de model. Ningú té la culpa de que no plogui, però sí que hi ha responsables de que no tinguem prou eines al nostre abast per afrontar la situació. Cada dia que passa, Catalunya està més desprotegida davant la sequera, perquè no s'està duent a terme una planificació que ens permeti estar millor preparats.

Permetin-me posar-los en precedents. L'estat d'alerta es va iniciar al setembre del 2021 i l'estat d'excepcionalitat arriba al mes de març del 23. Per tant, des de llavors l'ACA havia d'iniciar restriccions a indústries, regs agrícoles i limitacions d'usos urbans, aquells que tenien un volum de consum per sobre per persona i dia. L'ACA només ha actuat al reg agrícola, reduint-ne la dotació en un quaranta per cent. I permeti'm assenyalar-li un primer element important: per contra, no ha actuat amb contundència sobre els usuaris industrials, els quals havien de reduir un quinze per cent els seus consums.

Cal tenir present que la reducció de la majoria de consums industrials depèn de la Generalitat i no dels municipis. Estem parlant avui d'un estalvi que s'hauria d'haver produït en la declaració de l'estat d'excepció ja al març del 23, i pel que fa als municipis i als usos urbans de les actuacions als municipis, s'han endarrerit i només s'ha començat a sancionar aquells municipis que superen els llindars a partir d'aquest mes de setembre, han comunicat ara els expedients. Bé, està bé, però tard.

Per què diem que no està funcionant? Cal aclarir una confusió constant que genera la Generalitat: les mesures de dur a terme –reducció de pressions, restriccions, cartes, sancions– no depenen de l'estat de sequera, sinó que són mesures que han d'aplicar els municipis en cas de superar els llindars establerts. Per tant, tenim centenars de municipis que deuen superar el llindar d'alerta d'ara fa vint-i-sis mesos i que no han pres actuacions rellevants. Si no, miri que no s'han reduït els consums. Aquest és el problema del pla de sequera i de la seva aplicació.

Ahir ens vam assabentar, com deia, de la primera trentena d'expedients sancionadors. Però per què no estan funcionant els plans de sequera municipals aprovats per la Generalitat? A tot això cal sumar-hi que durant els vint-i-sis mesos que portem en estat d'alerta d'activitat no s'han arribat a reduir ni un dos per cent els consums municipals. I l'estat d'excepcionalitat hauria hagut de reduir els consums urbans en un trenta-vuit per cent; o els haurà de reduir. En els nostres dubtes..., què ens fa pensar que declarar l'estat de preemergència o emergència farà canviar la tendència de vint-i-sis mesos en què la reducció planificada només s'ha realitzat en un dos per cent, què és el que canviarà ara?

Li dono dues possibles respostes. Tenim un pla de sequera que era irrealitzable, i per tant, que no serveix, o per l'altra, que les administracions públiques no estan actuant. I és ara que ens adonem de les pèrdues importants a les xarxes? És ara que descobrim regs encoberts a les trames urbanes? Però sobretot es fa palès que les mesures a implementar quan un municipi no complia el llindar establert –independentment de l'estat de sequera– són inexistents o irrellevants, almenys en els resultats. I li canviarem l'enfocament. Fins ara no hi ha hagut cap mesura, no hi ha hagut cap mesura eficaç, o almenys la Generalitat no la tenia, no l'ha sabut trobar, no l'ha identificat, no l'ha replicat i, per tant, tot sembla condemnat a una reducció de pressions que haurà de fer passar del dos al trenta-vuit per cent la reducció..., l'estalvi. I per tant, això què és el que haurà de canviar?

I deixi'm centrar-me en la gestió, perquè això és... Per què diem que el pla no funciona? Perquè no dona els resultats pels quals..., els objectius que havia de tenir. Però a nivell de gestió, comunicativament està sent un desastre, i l'hi hem de dir, conseller. La planificació arriba tard, perquè venim d'una planificació del 2008, i encara no tenim ni les dessaladores que es van planificar en aquell moment. És a dir, Catalunya porta deu anys d'endarreriment en fer les instal·lacions i per tant, quan ens hi hem posat el 2020 hem perdut els deu anys d'abundància en pluges que calia haver treballat per ara estar preparats.

I després, la gestió erràtica, tímida, del dia a dia. Decisions aparentment arbitràries, contradictòries, i que costen d'entendre a part de generar falses expectatives. I una manca recurrent d'exemplaritat. L'hi explico, i li posaré alguns casos: les pistes de gel. Avui mateix crec que ha estat vostè –o almenys ho he llegit a xarxes– que ha reconegut que si s'hagués pogut anticipar el tema de les pistes de gel l'haurien inclòs al pla de sequera. És precisament això el que diem: el Govern no ha planificat ni ha contemplat aquells escenaris que havien de ser. Per tant, no està funcionant perquè no ha previst els escenaris que hi havia.

Canons de neu. Segons publicava el diari *Ara*, dos mil canons de neu a Catalunya que consumeixen tres-cents litres per minut cada un d'ells. Una persona a l'àrea metropolitana consumeix cent litres per dia, per tant, podem imaginar el volum d'aigua que és.

El Hard Rock equivaldria al consum d'una ciutat de trenta mil habitants. Ens diuen que faran una moratòria per la seva execució de projectes, però no pararan la planificació. És clar, donarem drets urbanístics i després els haurem de compensar si ens adonem que això no funciona. Nosaltres defensem la moratòria de la planificació perquè, a més a més, està previst que la dessaladora de Foix pugui fins i tot alimentar les necessitats del Camp de Tarragona, perquè ja es preveu que, malgrat estar connectada i beure de l'aigua de l'Ebre –traient-la de Terres de l'Ebre–, necessitarà ser abastit, el Camp de Tarragona. (*Veus de fons.*) La de Foix té dos vies... (*Veus de fons.*) Bé, doncs em corregeix.

I per últim, conseller, digui'ns a tots nosaltres des d'aquest faristol que vostè creu que el Hard Rock és necessari i és coherent amb les polítiques de prevenció de sequera d'aquest país; digui-ho aquí (*alguns aplaudiments*), diguin-s'ho! Jo me'l creuré, si ho diu vostè, però crec que, com a responsable de sequera, tinc l'absoluta certesa que vostè ha de tenir dubtes.

I per últim, evidentment, anem apostant per jocs olímpics, ja veiem la situació del Pirineu i les capçaleres del Ter, del Freser, del Segre i del Llobregat, que són les més escasses, a part de la Muga, i que són les que fan canons d'estacions públiques.

Miri, podria citar tantes coses..., però és que al final tenim imatges que són molt i molt colpidores. Mentre una persona està dient-li en una campanya que ha de reduir i ha de tancar l'aixeta mentre es renta les dents, a tres-cents metres, a la Barceloneta, té un turista que s'està fotent un jacuzzi ple d'aigua. Mentre nosaltres els diem –vostès–..., «portarem aigua en vaixells a Catalunya» i mentre exportem aigües, ampolletes de luxe del Montseny a l'Aràbia Saudita. És veritat, és populisme, no li dic que no, però és que això, estèticament, pel que ens ha de venir a sobre, és horrorós en la credibilitat de la comunicació que fem i de les mesures que s'hauran de prendre. Vostè l'altre dia sortia a TV3 explicant que havíem d'assumir les restriccions, i quan acaba el telenotícies surten al moment d'*El Temps* els canons de la Molina o de la Masella a tot drap. No veu que això grinyola? Fa aigües.

I després mesures que li diré *trileres* en tant que espera que si no ens dutxem en els vestuaris d'una piscina podrem omplir la piscina. Escolti'm, això és el *timo del tocomoch* de la sequera, i la gent ho ha percebut a xarxes.

En definitiva, mentre demanem un esforç a casa perquè cada gota d'aigua compti, alguns poden fer un ús indiscriminat d'ella, i això és el més greu. Miri, conseller, la credibilitat comunicativa d'aquest Govern en termes de sequera està tan baixa com els nivells dels pantans.

Si en temps de la República la Generalitat feia aquella famosa frase de: «Catalans i catalanes, la Generalitat vetlla per vosaltres», en temps de sequera hauríem de dir: «Catalans i catalanes, la Generalitat vetlla per alguns catalans més que d'altres.» I aquesta manca de credibilitat, de coherència i d'exemplaritat la pagarem cara, perquè les polítiques de sequera que venen, que haurem d'assumir, voldran necessitar l'adhesió de la població, sacrificis fins i tot en ocupació, i no tenir l'exemplaritat, no tenir un govern que és creïble i que pot donar exemple a tort i a dret de que aquestes mesures són necessàries ens porta a una situació que creiem complicada.

Nosaltres què li demanem? Que siguin valents, que siguin coherents, que siguin honestos i que facin autocrítica perquè ho necessita Catalunya i, sobretot, necessitem un país que pugui fer front a la sequera en els propers mesos i s'allargarà molt.

La presidenta

Té la resposta, per part del conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el senyor David Mascort i Subiranas.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (David Mascort i Subiranas)

Gràcies, presidenta. Bon dia a tots. Diputat, bon dia. Fa una estona en la trobada que fem habitualment amb els grups parlamentaris per anar explicant quina és l'evo-

lució de la gestió de la sequera en aquest país que fa aquest Govern, he agraït el to de tots els grups fins ara en una qüestió tan important com és la sequera que pateix aquest país. Llàstima que crec que puc no començar a fer el mateix amb vostè, perquè es poden dir les coses, però segurament, segurament, sense tanta demagògia i tant populisme aniríem tots més bé. Perquè ha barrejat naps amb cols, ha barrejat coses que no tenen res a veure les unes amb les altres. Ha barrejat conques internes amb les conques de la CHE.

Intentaré ser una mica més rigorós i explicar per què crec que la gestió que hem fet aquest Govern, no aquest conseller, perquè jo fa mig any que hi soc, sinó aquest Govern i els governs anteriors, està molt lluny del que vostè ha intentat representar aquí. Vostè va dir: «La sequera més dura que ha patit aquest país en els cent deu anys d'història que tenim dades». De fet, si hagués sigut una sequera com el 2008, com la que va enfrontar el conseller que era del seu expartit, bé, d'un partit que s'assemblava al seu, no ens n'haguéssim ni assabentat. Si haguéssim afrontat la sequera del 2008, no ens n'haguéssim ni assabentat, perquè fa vint mesos que hauria acabat aquella sequera.

I el país, gràcies a les inversions que es van fer en el seu moment, estava preparat. (*Veus de fons.*) Si em deixen acabar, segur que ens entendrem, segur, eh? Estava preparat per afrontar una sequera, no vull dir de les normals, però sí de les més habituals que hem tingut al nostre país. A vegades poso l'exemple que les construccions del nostre país, quan es calculen les estructures, estan preparades per suportar les nevades que tenim històricament al nostre país, amb una càrrega de pes per metre quadrat i les estructures es calculen i es construeix en funció d'això, però no hi ha cap estructura calculada perquè caiguin dos tones per metre quadrat al nostre país en una teulada. Doncs això és el que ens està passant. I, per tant, exigir a aquest Govern d'ara que els últims deu anys no s'han fet no sé quantes coses –ara explicaré també per què, alguns dels motius pels quals no s'han fet algunes de les coses que estaven previstes– em sembla, com a mínim –com a mínim– una mica demagògic, com a mínim, eh?, però potser no gaire.

Jo sí que puc dir que ens hem avançat, que hem declarat l'estat de prealerta abans d'hora; que hem declarat l'estat d'alerta abans d'hora; que hem posat les dessaladores en marxa abans d'hora. Primer al setanta per cent, al març del 22, quan el pla especial de sequera no ho deia, i al cent per cent des de l'agost del 22. De fet, hem generat prou aigua com per allargar un any l'entrada d'emergència. Per tant, alguna cosa devem haver fet. Potser no bé, però fet, segur.

Una altra cosa que ha dit que no em quadra gens, que s'ha reduït un dos per cent el consum. No sé d'on ha tret les dades i que s'hauria d'haver reduït un trenta-vuit. No ho sé. El darrer mes de novembre, els municipis que serveix en alta ATLL han reduït un dotze per cent el seu consum. Per tant, no deu ser tan veritat. Però, al final la discussió sempre és de model. Vostè diu: «No hi ha una planificació hídrica.» Perdoni, està aprovada. El pla de gestió està aprovat.

I les inversions d'aquest país estan totes planificades i entre el 27 i el 30 s'haurà acabat el problema de l'aigua a l'àrea metropolitana de Barcelona. Dues dessaladores, l'ampliació de la Tordera, que tenim el projecte fet a punt de licitar i estem esperant que el ministeri ens faci la transferència dels diners per poder licitar, perquè el van incloure com a obra prioritària. Ara sembla que anirem més de pressa si ho fem nosaltres directament i, per tant, ens hem posat d'acord que ens passaran els diners i ho farem nosaltres. I la del Foix està acabant el tràmit ambiental i la podrem licitar, quan tinguem els diners.

Aigua regenerada, doblarem el volum, etcètera. Segur que se'l sap tan bé com jo, encara que digui que no hi ha planificació. Segur que se'l sap tan bé com jo i sap perfectament que hi ha planificació que està aprovada i que s'està començant a executar des de que es va aprovar, que per cert, es va aprovar més tard del compte, però es va aprovar.

Per tant, jo entenc que el debat no és tant aquest o no hauria de ser tant aquest, sinó, més enllà de la situació conjuntural d'aquesta sequera tan profunda –les sequeres seran estructurals com aquesta?, tothom ens diu que no–, el debat ha de ser com som capaços de fer el mateix que fem, aquest país, consumint menys, sent més eficients en l'ús de l'aigua, en l'ús d'un recurs que ens pensàvem que era infinit fins ara –i que alguns portàvem avisant fa temps, i crec que en general tothom se n'adona que és finit.

Depuració, regeneració, potabilització, dessalinització, tot això està previst en el pla de gestió. Jo crec que vostè ho sap perfectament i que, per tant, sí que hi ha planificació. Sí que sabem on anem com a país. De fet, jo fa dies que dic que l'esperança que dibuixem en el futur no és a molt llarg termini, sinó que és entre quatre i sis anys vista. I, per tant, quan sortim d'aquest moment, perquè segur que en sortim, segur que en sortirem, tindrem la tranquil·litat necessària que no s'ha tingut en els darrers deu anys.

No, no ha de sonar com a excusa, perquè jo no estava al Govern. Aquest conseller no estava al Govern i, per tant, no és excusa del que he fet jo, però sí que sé què ha passat a l'ACA en els darrers deu anys. I tot l'esforç inversor que pot fer l'ACA, tot, ha anat destinat entre el 2011 i el 2019 a tornar 1.400 milions d'euros que tenien de deute. Deute absolutament necessari, segurament en el seu moment, per fer les instal·lacions, però ha impedit fer les inversions que venien al darrere. I això vostè segur que em reconeixerà que és així a totes les administracions del món. Quan fas un esforç d'inversió..., inversor molt gran –jo he sigut alcalde del meu ajuntament–..., hi ha èpoques que fas inversions molt grans, que no tens els recursos suficients, t'has d'endeutar i després les èpoques següents tornes l'endeutament. Això passa sempre.

Si hi afegeixes la situació de les finances de la Generalitat entre el 2010-11 i el 18, tens el còctel perfecte perquè aquest país no no pogués fer inversions en aigua, no pogués fer inversions en res. I és una realitat. No dono la meva opinió, eh? És una realitat objectiva del que ha passat aquest país els darrers anys. Sí que és veritat que des del 20 cap aquí l'ACA ha tornar a tenir recursos i ha tornat a fer inversions. I vostè sap perfectament que en els tres darrers anys pràcticament 450 milions d'euros d'inversions ha fet l'ACA o ha programat l'ACA, perquè moltes d'elles vostè sap que no depenen de l'ACA, sinó que depenen de les administracions a les quals l'ACA dona les subvencions per fer les obres.

I aquí entrem en un altre dels apartats que vostè ha tractat, que em demana responsabilitats a mi, com a conseller, del que no fan els ajuntaments. Escolti'm, segurament hauria de demanar responsabilitats a ells. I, per cert, els expedients sancionadors han començat al setembre perquè aquest Parlament no es va posar d'acord a fer-ho abans. No perquè aquest Govern no ho fes. Per tant, demani responsabilitats a cadascú les que corresponguin, eh? Perquè precisament va ser el règim sancionador el que va encallar la cimera. I la vam desencallar amb la llei que vam aprovar entre tots. Però fins al setembre no ha pogut ser efectiu. Per tant, les responsabilitats, a cadascú les que li toquen.

No val a barrejar naps amb cols contínuament. No val a fer afirmacions del tipus «mentre un turista està fent no sé què, un...» No, home, no. Siguem rigorosos, home. Parlem de les coses amb rigor. Els canons de neu... L'aigua que generen les tres estacions que depenen de les conques internes, d'acord?, no les que depenen de les conques de la CHE... Que, per cert, la ubicació d'aquestes tres estacions no és que no estiguin en emergència, és que estan amb normalitat. Per tant, allà no hi ha restriccions. *(Alguns aplaudiments.)*

Per tant, confondre... No esperava que m'aplaudís el senyor Tremosa. *(Rialles.)* Confondre la gent amb aquests tipus d'exemples... *(Veus de fons.)* Cadascú és lliure d'aplaudir a qui vulgui; el que rep els aplaudiments no els tria. *(Rialles.)* Confondre la gent amb exemples d'aquest tipus fa molt poc favor a tots els partits polítics que estem aquí. És la forma més fàcil de que la ciutadania marxi lluny del que diem,

perquè, quan les coses que es diuen no són veritat, allunyem la gent de nosaltres. Hem de ser rigorosos.

Les pistes de gel. Escolti'm, aquest pla de sequera es va aprovar el 2020 –el pla especial de sequera. D'acord? Ni el 21, ni el 22, ni el 23; el 2020. Si tota la gent que va treballar en aquest pla especial de sequera, que va ser molta, però molta, desenes de tècnics, especialistes, no van pensar en les pistes de gel, vostè creu que m'ha de retreure a mi que allò no està contemplat? Jo, que he sortit des del primer dia dient: «Jo crec que no s'han de fer per responsabilitat dels ajuntaments, que són els responsables de fer-les, no aquest conseller ni aquest Govern.» Una mica de rigorositat, si us plau.

I em sembla que se m'acaba el temps i en la següent rèplica li acabaré de contestar la resta.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Enric Bárcena Roig.

Enric Bárcena Roig

Conseller, començaré pel que coincidim, i crec que ho hem de celebrar. Coincidim amb que a Catalunya les conques internes han de ser autosuficients, i això és un acord de país que aquí ens hi trobem. (*Veus de fons.*) I això és el... No, no, i això està decidit. Bé, hi ha qui ho qüestiona. Vull dir, que, escolti'm, estic posant en valor una cosa amb què coincidim, no s'enfadi.

Aleshores, a partir d'aquí, Catalunya té l'oportunitat de ser un exemple de gestió del cicle de l'aigua i no dependre constantment, ni energèticament ni en aigua, d'altres territoris, perquè això ens fa febles com a país. I, per tant, això és una aposta de país. Ara bé, tenint clara l'aposta, està trigant. S'han perdut deu anys. I vostè no hi era.

I, per tant, hi ha una qüestió, que és: amb el model podem coincidir, la planificació d'aquesta sequera ha tingut falles, perquè s'està descobrint. Jo li estic dient: vostè podria al setembre haver fet o algú del seu departament haver previst les pistes de gel i fer un decret que evités que es poguessin fer en aquest hivern les pistes de gel? Potser sí. Però és que, a més, quan jo li dic que... Vostè diu: «Està barrejant naps amb cols.» No, és que jo li estic parlant d'una qüestió d'imatge, que genera desafecció en la població, que és veure incongruències de malbaratament manifest d'aigua quan estem demanant a la gent restriccions com les de les dutxes a les piscines.

Digui'm, hi insisteixo, el Hard Rock té sentit a Catalunya amb aquest model que deia de sequeres permanents o que es repetiran amb més freqüència? Han renunciat ja als jocs olímpics vista la situació de neu i dels canons? I, sobretot, digui'm una sola mesura que han pres per regular el consum d'aigua al turisme. Ni una. De fet, hi ha la sospita de que vostès, el mes de juny, van evitar tocar cap –cap– activitat del turisme. Miri, consumeix cinc vegades més aigua un turista que un ciutadà o un veí de qualsevol..., de l'àrea metropolitana.

Per tant, home, la gent voldria veure una mica de justícia si volem que sigui exemplar i que assumeixi les restriccions que hi hauran, perquè és que el temor... I no s'ho prengui com una crítica; és una apellació a que fem bé..., perquè necessitem la complicitat de la població per fer front a aquesta sequera que ens ve fins a l'estiu. Quines mesures prendran davant del turisme per reduir-ne el consum? Perquè fins ara només ho estan pagant agricultors i estem fent èmfasi en el consum de boca.

I jo l'hi dic: al delta de l'Ebre estan amb restriccions de reg i mentrestant portem aigua a Tarragona. Molt bé. (*Veus de fons.*) Sí, sí; els regants d'arròs ho diuen. Bé, doncs, potser m'equivoco. És igual.

Escolti'm, la pista d'esquí de Núria i Vallter i part de la Molina dona a les conques del Ter, que són les que tenen més dèficit hídric en aquest moment. Per tant, no estic barrejant conques. Hi ha una qüestió d'exemplaritat. I, hi insisteixo, quines mesures volen prendre vostès per fer front allà on s'escapa l'aigua actualment, que

és el turisme? I quines mesures han pres perquè la indústria pugui reduir el seu consum? Perquè és veritat que a Catalunya el gran consum és agrícola, però a la zona de les conques internes és només el trenta per cent, i a l'àrea metropolitana és només el quinze per cent.

Per tant, tenim un forat on actuar, i no s'està complint l'objectiu que plantejava el pla de sequera. I ara estem intentant reduir cabals, que, per cert, després l'hi preguntaré: el cabal que reduïm del Ter va a contenir les aigües al pantà o va a abastar el Consorci de la Costa Brava amb aquest acord que s'ha signat entre l'Ajuntament de Girona i el consorci aquest estiu? I que ara em dirà que barrejo. Bé, doncs, escolti'm, expliqui-ho molt millor perquè la gent, quan llegeix aquestes notícies, ho barreja –ho barreja. I aquest és el que li estic dient. Tenen un problema comunicatiu greu per actuar davant la sequera. I si no... I cregui'm que l'hi dic sincerament perquè és el que ens preocupa. La gent ha de poder adherir-se a les mesures que calgui prendre per la sequera en els propers mesos. I això és el que ens fa por.

I a part, doncs, si vol, parlem del model de quin país volem fer, que sigui exemple de gestió del recurs de l'aigua. O seguim tirant d'un model «desarrollista» que consumeix aigua sense cap mena de criteri perquè no m'ha contestat si vostè creu que el Hard Rock Cafè és un projecte que s'ha de fer a Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Per la rèplica, té la paraula el conseller, el senyor David Mascort i Subiranas.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

A veure, intentaré no deixar-me re. Restriccions al turisme. El turisme com a tal, així, no existeix. Existeixen els establiments turístics. Els establiments turístics que estan enmig dels nuclis urbans tenen exactament les mateixes restriccions que els nostres veïns i veïnes. Exactament. De qui és responsabilitat fer complir la dotació de litres/habitants a cada municipi? (*Veus de fons.*) No em digui que no és veritat, senyor Cid. Escolti'm, un municipi té una dotació de litres per habitant i dia. Això li dona una dotació de metres cúbics. De qui és responsabilitat controlar que no ens passem d'aquella dotació? Nosaltres a qui sancionem, si es passa? A l'ajuntament, no? Molt bé. L'ajuntament és el que ha de tenir la capacitat de control. Què està passant? Que durant molts anys en aquest país les obres de l'aigua en baixa, del control, de la digitalització, etcètera, diguéssim que no han estat prioritàries. I ara, quan plora la criatura, ens en recordem tots, de les fuites d'aigua en baixa, hem de córrer de seguida a ajudar els ajuntaments perquè ho facin; del control dels consums, hem de córrer a sancionar els ajuntaments perquè no ho poden controlar, hem de córrer a ajudar els ajuntaments a tenir les eines per poder controlar això... Llavors, voler responsabilitzar algú que no té la responsabilitat sobre una cosa és complicat. No dic que no es pugui fer, eh? Vostè ho ha fet. Però és complicat.

Igual que barrejar el tema del Consorci de la Costa Brava. Escolti'm, l'aigua del Ter abasteix totes les conques..., tota la conca de les comarques de Girona, de les comarques de Barcelona, etcètera. Des de fa molts anys, eh? Ara s'ha signat un conveni que regularitza, perquè havia caducat, aquella situació. No es fa res de nou, eh? Res. Res de nou. El que ja es feia es fa. I si no, vagi vostè a preguntar a tots els habitants del Baix Empordà com s'abasteixen d'aigua des de fa unes quantes desenes d'anys: d'aquesta aigua que els hi proporciona el Consorci de la Costa Brava, que té un conveni signat per poder-los abastir perquè té una concessió, té una concessió que diu que té aigua per poder abastir tots aquests habitants. No, no s'ho ha tret de la màniga ningú, no és res nou. Fa molts anys que es fa i ara s'ha fet el conveni per regularitzar-ho. Per tant, tornem a barrejar naps amb cols.

Una puntualització sobre Vallter i la pista de la Molina que dona a aquesta banda, la de Toses. Aquella aigua, ho torno a repetir, eh?, i ho repetiré mil vegades, no competeix amb l'ús de boca. Aquella aigua quan es desgela l'emmagatzemen en

basses i la tornen a fer servir l'any que ve. I la que sobra se'n va al riu! *(Veus de fons.)* La que sobra se'n va al riu! Baixa pel riu i l'aprofitem. Vostè m'ha sentit a dir moltes vegades que la imatge en època d'emergència és negativa. Ho he dit des del primer moment. A tot arreu. Des del primer moment. Això vol dir que no es pot fer? No. No, no vol dir que no es pot fer. És el mateix que les pistes de gel. M'ha sentit des del primer dia que hi estic en contra. Des del primer dia. A tot arreu. *(Veus de fons.)* Però s'ha de modificar el pla especial de sequera i tardem un any a modificar-lo. Un any. Perquè és una modificació substancial. Que es pensa que no ho hem estudiat, tot això? Per això surto a recomanar. M'explico?

Llavors, vostè pot dir el que vulgui, eh? Però no coincideixo gens amb vostè de que no portem trenta mesos avisant. A mi m'agrada molt que ara vostès se n'adonin i que vinguin aquí i em facin una interpellació. Molt. Extraordinàriament. Però nosaltres fa trenta mesos, eh?, que avisem. Trenta mesos que vam explicar..., que vam aplicar el pla especial de sequera. Trenta mesos. Ho he dit arreu. I hi ha algun grup que fa uns quants mesos que treballa amb nosaltres. Està molt bé que vostè se n'adoni ara i em faci una interpellació. Gràcies a Déu, els ciutadans segur que beneiran que vostès ens vinguin a ajudar també en això. Amb propostes concretes, no demagògiques, no barrejant naps amb cols. Propostes concretes: què podem fer per fer-ho millor? Jo els escoltaré com he escoltat a tothom, i tinc diferents representants de grups parlamentaris que estaran totalment d'acord amb mi que escolto a tothom, i totes les mesures que ens proposin, totes, les que puguem dur a terme, les farem. Totes. Però amb rigor i amb dades, no amb sensacions o suposicions.

Gràcies.

La presidenta

Passem ara al quart punt de l'ordre del dia, que és la intervenció en el Ple de la síndica d'Aran.

Intervenció en el Ple de la síndica d'Aran

351-00001/13

D'acord amb l'article 201.2 del Reglament, la Mesa i la Junta de Portaveus del Parlament van acordar la compareixença de la síndica d'Aran per debatre sobre la situació d'Aran i el desenvolupament del seu autogovern.

En nom dera crambra me platz de saludar es membres deth Conselh Generau d'Aran e deth sòn gabinet qu'aué mos acompanhen. Dongui era paraula ara sindica d'Aran, senhora Maria Vergés Pérez.

La síndica d'Aran (Maria Vergés Pérez)

Gràcies, presidenta. Bon dia, illustres deputats e deputades, membres deth Govern dera Generalitat, delegat, secretari, magnífics conselhèrs e magnífiques conselhères deth Conselh Generau d'Aran, me permenteran tanben que salute as persones que seguissen aguesta compareishença a trauès de Lleida Television, Catalunya Ràdio e eth canal 324.

Aué ei un dia important entara Val d'Aran. Coma vostés saben, eth mandat dera lei de regim especiau explicite qu'auemens un còp ar an s'a de celebrar un debat en Parlament de Catalunya sus era situacion d'Aran e deth sòn autogovèrn. Es passadi tres ans, es prumèri enes qu'aguest mandat auec compliment d'ençà dera aprobacion dera modificacion dera lei en 2015, aguesta compareishença s'amièc a tèrme ena Comission d'Ahèrs Institucionaus. Totun, aué, per prumèr viatge, era sindica d'Aran l'amie a tèrme en plen deth Parlament. Un hèt istoric e transcendent qu'ei un pas mès en long e intens trabalh de consolidacion e reconeishment der autogovèrn aranés, e peth que voi arregraïr especiaument era implicacion dera presidenta Erra e dera Mesa atau coma des grups parlamentaris qu'an balhat eth sòn supòrt entà que sigue

possible. Quauquarren que demoram que pogue dejà afiançar-se e esdevier ua norma realitat que damb era reforma deth reglament d'aguesta cramba se repetisque, atau e coma ditz era lei, aumens un viatge cada an, e qu'aguesta compareishença esdevengue er inici d'un vertader debat sus era situacion d'Aran e deth sòn autogovèrn e permete qu'es grops parlamentaris d'aguesta cramba s'impliquen tanben en futur dera nòsta tèrra.

Aué donc les presentarè es principaus rèptes, debilitats e fortalèses dera autonomia politica aranesa. Eth 3 de noveme de 2022 amiaua a tèrme era darrèra compareishença en aguesta cramba dera legislatura 2019-2023. Uns mesi dempús, er actuau govèrn d'Aran recebec era confiança majoritària dera ciutadania aranesa. Ei per aquerò qu'aué sò aciu deuant sòn tanben entà complir eth mandat qu'es aranesi e araneses m'an economanat: era defensa des sòns drets. Un manament qu'exercisqui coma un déuer non sonque legau, se non tanben morau.

«Qué sap eth peish dera aigua ena que nade tota era vida?» se demanaue Albert Einstein. E jo les demani, deputats e deputades, qué ei çò que saben vostés sus Aran? Me permeteran que me prena era licència d'interparlar-les directaments damb aguesta clara e senzilha pregunta pr'amor que creigui qu'ei indispensable abonir era tèrra ena que s'a de semiar tà qu'era cueheta sigue abondiu. Perque un des objectius d'aguesta compareishença ei tanben eth de superar es prejudicis e clichès qu'entoren ara Val d'Aran e hèr qu'es deputats e deputades d'aguesta cramba hèsquen tanben sòn eth debat sus er autogovèrn aranés.

Aguest autogovèrn a era sua basa ena defensa des drets istorics e dera identitat, en ua identitat pròpria e tanben inclusiva e ena gestion dera proximitat estant. Tres concèptes fonamentaus qu'ei de besonh assimilar entà comprèner tota era rèsta.

Totun, era autonomia politica sonque pren eth sòn sentit maxim s'esdeven era clau entà melhorar era vida dera ciutadania en tot garantir qu'es persones siguen era prioritat dera accion politica. E aqui radique precisament era voluntat d'èster des aranesi, sauvada ath long des sègles, e qu'aué seguim defenent e reivindicant. Ei per aquerò qu'aué non m'escotaran parlar sonque des arraïcs, se non tanben des ales qu'era Val d'Aran a de besonh entà èster. Arraïcs e ales, son entà nosati, un binòmi indisociable.

Eth balanç d'aguest an d'ençà dera mia darrèra compareishença per çò que hè ath desenvolopament institucional d'Aran ei format per lums e ombres que ne condicionen, sense dubte, era sua afirmacion.

Un des passi mès destacadi d'aguest 2023 en desplegament der autogovèrn aranés, arribaue er 1 de gèr quan eth Conselh Generau d'Aran assomie era competència integrau dera gestion des emergéncias e proteccion civila en encastre dera prevencion, er escandiment de huecs e rescats de montanha. Ua hita istorica qu'a permetut, entre d'outes qüestions, que se signèsse eth primèr convèni laborau dera istòria des pompièrs d'Aran, qu'ath delà d'èster un important pas en meliores socials, a balhat seguretat laborau juridica autant as pompièrs laboraus coma tanben tàs Pompièrs Voluntaris; s'a implementat era Sala de Contròle Joan Canalias, qu'a supausat un important pas endeuant ena planificacion e coordinacion dera responsa as emergéncias, se trabalhe tanben ena licitacion integrau dera gestion der elipòrt entà qu'era Val d'Aran pogue compdar, de manèra definitiva, damb un elicoptèr de rescat e professionaus de manèra fixa en territòri –dempús de nombroses dificultats tà poder emplegar es mieis aeris des Bombers dera Generalitat–, e s'a desenvolopat un pionèr plan estrategic tara gestion sostenibla deth huec, que darà responsa as nauis scenariis de cambi climatic e escalada enes generacions d'incendis, entre fòrça d'outes accions e tath que compdam damb eth Grop d'Actuacions Forestaus des Bombers dera Generalitat que mos balhen eth sòn supòrt.

Era gestion dirècta de Pompièrs-Emergéncias per part deth Conselh Generau d'Aran permet aplicar ua tipologia de modèl unica, integrau e transversau, adaptada as besonhs e problematiques reaus deth nòste territòri, espezializada en airaus coma

es rescats en montanha, era activitat en miei naturau o era gestion de cremes controlades, e que dongue responsa immediata as emergéncias ena Val d'Aran. Entà finauement hèr qu'actuament en Catalonha existisquen tres còssi de pompièrs: eth Còs de Bombers de Barcelona, eth Còs de Bombers dera Generalitat de Catalunya e eth Còs de Pompièrs d'Aran deth Conselh Generau d'Aran, en tot demostrar-se qu'aguest ei un modèl non sonque innovador senon eficient.

Totun, coma les didia, tota lum a tanben era sua ombra e aguesta non ei ua excepcion. Eth desplegament deth traspàs demore encara incomplèt, es recorsi non son actualizadi e era coordinacion entre eth Departament d'Interior e eth Conselh Generau d'Aran ei encara per establir, ua coordinacion e un trabalh que volem amiar a tèrme des dera leiautat e respècte institucionau qu'andús govèrns meritam. Perque en ua quèstion tant importanta coma ei era proteccion dera vida des persones auem de besonh de trobar es formules entà qu'era ciutadania aranesa non esdevengue ua ciutadania de dusau classa ara ora d'auer ara sua man uns servicis publics de qualitat, un tracte de segona que pòt èster tanben extrapolable as professionaus d'aguesti airaus.

De tot açò podem demorar parlar-ne e arténher es acòrds de besonh damb eth conselhèr d'Interior enes pròplèu setmanes, pr'amor que non se poderà comprèner que, coma a passat tot soent ath long d'aguesti trenta ans d'autogovèrn, un viatge se mos traspasse ua competéncia, se mos dèishe ara nòsta sòrt tà desvolopar-la.

Pendent aguesti mesi tanben an estat nombrosi es contactes mantengudi damb diferents conselhèrs e conselhères deth Govèrn dera Generalitat entà abordar quèstions coma era actualizacion deth traspàs en matèria de torisme, que demore sense actualizar de 1997 ençà e tath que ja hè mèns d'un an sollicitèrem activar ua comission tara metuda ath dia d'aguesta competéncia sense qu'a dia d'aué ajam podut començar a trebalhar-i.

En aguest madeish sens eth passat mes de hereuèr hègem a arribar ar alavetz conselhèr de territòri, era demana deth Conselh Generau d'Aran de constituir ua taula bilaterau entà abordar era grèu problematica d'accès a un abitatge digne que viuem en Aran.

En aguesta demana sollicitauem tanben daurir era negociacion entara ampliacion des competéncias dera maxima institucion aranesa en aguest ahèr, en tot desvolopar er article 60 dera lei de regim especiau d'Aran, a dia d'aué sense desplegar. Ua demana tara que, a dia d'aué, encara non auem auut responsa.

Era dramatica situacion que viuem pr'amor dera manca de viuenda assequibla en nòste país ei coneishuda per toti. Era proliferacion d'abitatges d'usatge toristic e era manca de promocion d'abitatge social son quauques des rasons qu'an provocat aguest scenari. E non ei mens cèrt qu'er hèt qu'eth Conselh Generau d'Aran non age es recorsi de besonh –actuament recebem catorze mil èuros entà hèr politiquas d'abitatge– ne er encastre competenciau de besonh hè encara mèns dificila era solucion.

Ua solucion qu'implique ara pròpria Generalitat mèns tanben ara rèsta d'administracions. Pr'amor d'aquerò, a prumèrs d'enguan eth govèrn aranes impulsau eth plan de viuenda d'Aran, amassa damb era majoritat d'ajuntaments aranesi. Totun, soleti non mo'n gesseram. Era prepausa de decretèi lei sus era regulacion des abitatges toristics qu'aguesta cramba aurà de debàter ei un prumèr pas, mèns non pòt èster er unic.

Eth Govèrn d'Aran ac a clar: apostam per un desvolopament territorial damb ua vision globau qu'assegure es besonhs deth present sense compromèter es des futures generacions.

Pr'amor d'aquerò desvolopam politiquas e projèctes que mos ajuden a adaptar-mos ath cambi climatic en tot trebalhar ena transicion energetica damb era gestion des nòsti bòsqui e era apòsta pes energies renauibles a trauès der impuls dera innovacion, gràcies as acòrds e supòrt deth Govèrn der Estat, e que vò retier eth talent

joen que marche e ja non torne, perdent atau un capitau uman imprescindible tath nòste futur.

Per aquerò tanben seguim apostant pes aliances estrategiques en matèria de salut e emergéncias, damb centres autaut de Catalonha coma de França, tà garantir, non sense esfòrç, qu'era ciutadania aranesa age accés as servicis publics. Perque aqui se trape en fòrça ocasions era diferéncia entre era vida e era mòrt.

Trabalham tanben en diversificar era nòsta economia, a trauès deth plan de sostenibilitat toristica, qu'a coma objectiu convertir era Val d'Aran en ua destinacion verda e sostenibla, entà convertir-mos en un territòri mès resilient e adaptat as rèptes de present e futur, a trauès deth supòrt ara ramaderia e der impuls ara agroalimentacion, ara innovacion e deth supòrt a emprenedors. E per aquerò tanben volem qu'era Val d'Aran esdevengue Resèrva dera Biosfèra dera UNESCO, ua candidatura que dejà a passat eth primèr tràmit e se trape ja en París entà èster avalorada peth Conselh Internacionau de Coordinacion deth programa sus er òme e era biosfèra.

Mès non mos arturam aciu. Hè ues setmanes, era Comission Bilaterau Generalitat-Conselh daue lum verda ar inici des trabalhs tath traspàs en matèria d'espòrts. Un traspàs qu'en mès de trenta ans non s'a desvolopat jamès tot e èster aguest, eth der espòrt, un encastre d'ua grana importància entà Aran.

Demoram qu'aguesti trabalhs s'activen de manèra immediata e qu'ath long de 2024 pogue esdevier ua realitat, pr'amor qu'aguest ei un àmbit d'un gran potenciau social e economic. Per aquerò trabalham d'un temps ençà entà qu'Aran acuelhe un centre especializat en espòrts de nhèu e de montanha, un projècte que compde damb eth supòrt e collaboracion des federacions espanhòla e catalana, que dejà a estat presentat ath Consejo Superior de Deportes e que demoram qu'ath long d'aguesta negociacion s'i pogue híger tanben era Generalitat de Catalunya.

Aguesti son, deputats e deputades, quauqui des exemples dera voluntat deth Govèrn d'Aran de hèr a auançar eth nòste país, mès es esturments damb es que compdam son, encara, fòrça escassi. Uns esturments qu'an de besonh reforçar-se damb recorsi, òc, mès tanben damb voluntat politica e leiautat e respècte institucionau.

Per tot açò eth Govèrn d'Aran ei tanben fòrça pendent dera aprobacion des pressupòsti dera Generalitat tà 2024, uns pressupòsti qu'an, tanben, d'abordar er enorme grèuge comparatiu damb era rèsta de territòris de Catalonha respècte ara inversion dera Generalitat en Aran es darrèri trenta ans.

Segontes eth darrèr estudi dera Cramba de Comèrç de Lleida, elaborat a compdar des donades deth Departament d'Economia e Isenda, era inversion executada pera Generalitat ena Val d'Aran entre 2001 e 2020 a estat deth dus per cent sus eth totau invertit enes comarques de Lleida e s'açò ac concretam en pressupòst de 2022, era inversion reau en Aran s'a plaçat en un per cent deth totau ena demarcacion.

Compreneran donc eth nòste interès en qu'eth pressupòst tà 2024 revertisque ja d'un viatge entà toti e en açò trabalham andús govèrns: aguesta situacion d'infrainversion qu'ei deth tot inexplicabla. Uns pressupòsti, coma digui, qu'an de contemplar es inversions en un centre culturau, era inversion acordada entara remodelacion der Espitau Val d'Aran, qu'a complit quaranta ans de vida, e sense dubte ua des inversions mès reclamades e que tot e constar en pressupòst de 2023 non s'a materializat, ei era dera melhora dera carretèra C-28, entre Vielha e Baqueria, protagonista cada tempsada d'iuèrn de collapses pr'amor dera nauta afloéncia de gent qu'ei tanben un risc entara seguretat des persones. Sabem qu'era voluntat deth Govèrn ei de trabalhar-i.

Mès, mès enlà de çò qu'an d'èster es recorsi tà 2024, eth Govèrn d'Aran vò arténher qu'era maxima institucion aranesa age, ara fin, un sistèma de finançament pròpri e qu'es recorsi destinadi ath Conselh Generau d'Aran dèishen de depéner de convènis e acòrds puntuaus, a viatges *in extremis* que non hèn se non dinamitar eth concèpte d'«autogovèrn» e «autonomia».

Era qüestion deth finançament ei e a estat clau entar autogovèrn aranés. Aran a comptat damb tres acòrds de finançament diferenciadi ath long d'aguesti ans: dus prumèrs similars entre eri, que seguïen ua logica sus eth critèri de dotar ara Val d'Aran, mès enlà dera gestion des hons finalistes pes competéncies traspassades damb partides que preveïguïen ua compensacion pera manca d'inversions non previstes enes traspassi e que mantenguïen a Aran en ua precarietat notòria per çò que hè as inversions. D'aguest acòrd en demorèren pendants d'executar ath torn de 6 milions d'euros que non an arribat a èster traspassadi ath Conselh Generau d'Aran a despièch dera insisténcia des diuèrsi govèrns aranesi.

Entre 2011 e 2019 non i auec acòrd de finançament pr'amor d'ua decision unilateralau dera Generalitat, temps pendent eth qu'escassament s'a disposat des recorsi destinadi as servicis basics.

E eth darrèr e actuau acòrd, signat en març de 2019 damb ua validesa de quate ans, mos a dotat d'un hons incondicionat qu'a creishut en base as auanci pressuposaris dera Generalitat. A estat un prumèr pas.

Aguest acòrd finalizau enguan, mès eth Govèrn d'Aran a demanat era sua pròrroga pendent un an entà poder trabalhar coma digui en qu'a d'èster eth sistèma de finançament d'Aran, que balhe estabilitat e garantisque de manèra efectiva era capacitat d'autogovèrn dera Val d'Aran, ath temps que curbís es despenes de foncionament e er exercici des competéncies transferides.

Eth passat mes d'octobre eth diari *El País* publicaue ua entrevista ara conselheira d'Economia e Isenda dera Generalitat ena que, demanada sus era negociacion deth sistèma de finançament autonomic, expressau, e citi textuament «non participaram en ua qüestion cosmetica que mos place en madeish lòc a on auem estat es darrères quate decades. I a d'auer ua correccion bilaterau d'uns agravis especifics». Ues declaracions que ben segur poderie auer hèt quinsevolh des sindicis e sindiques d'Aran des darrèri trenta ans respècte deth nòste territòri.

E damb açò non voi que s'interprète coma ua carga de hons contra er actuau Govèrn dera Generalitat. Non sò aciu tà interperlar eth Govèrn. Valoram era voluntat deth Govèrn catalan entà auançar. Mès aguesta situacion non ei naua, ven de luenh e segurament eth Conselh Generau d'Aran aurie d'auer estat mès combatiu en passat tà deféner es interèssi des aranesi.

Totun, òc que pogui díder qu'èm deuant d'ua oportunitat istorica que damb era creacion deth modèl de finançament d'Aran pòt barrar dècades de grèuges ath delà de dar compliment d'un viatge ara disposicion adicionau cincaua dera lei de regim especiau.

Un modèl que volem que non sonque sigue basat en recéber es recorsi se non qu'eth Conselh Generau d'Aran vò èster corresponsable en aguest prètzhet e volem hèr a complir aquerò que mandate tanben er article 92, sus era participacion en tributs dera Generalitat e de d'auetes administracions.

Cèrtaments eth finançament ei un des elements essenciaus entà arténher es còtes de desenvolopament institucionau e autonomia politica que volem entà Aran; totun, non tot ei qüestion de recorsi economics, o aumens, non deth tot. I a ahèrs que responen ara voluntat politica de resoler-les, ar hèt de reconéisher ar aute era capacitat e maduresa politica de besonh entà exercir era sua legitima autonomia e de decidir sus aqueri ahèrs que li afècten de manèra dirècta, e sus aqueri que son era pèira angulara dera sua identitat. E parli dera lengua. Dera nòsta lengua pròpria, der aranés, qu'ei tanben lengua oficiau de Catalonha.

E aguest non ei, coma saben, eth prumèr viatge que me n'entenen parlar e que me l'entenen parlar. Mès òc que voleria que siguesse eth darrèr. Non tornarè a esterner-me en hèr-les particèps deth drama que viuem. Mos morim, ac saben. E non ei mens cèrt tanben qu'autant aguesta cramba coma era pròpria comission bilaterau deth Conselh Generau d'Aran e dera Generalitat de Catalunya an aprobat dictamens,

leis e acòrds tà ajudar a paliar era situacion, ua ajuda que passe evidentaments pes recursi economics mès tanben pes complicitats.

Sus es recursi, era comission bilaterau de gèr de 2023 acordaue que pendent aguest an se barrèsse era actualizacion deth traspàs en matèria de politica lingüística, entà dotar ath CGA des hons economics de besonh entà afrontar era situacion. Pendent aguest 2023 auem rebut 200.000 euros tad aguesta qüestion, en tot passar des 100.000 as 300.000 e a dia d'aué èm ara demora de conéisher quina serà era dotacion finau, qu'èm dubèrti a que sigue progressiva, dempús d'auer presentat nere sus blanc es besonhs objectius qu'er aranés a en aguesti moments: 1.481.000 euros annaus. Demoraram donc a conéisher quin a d'èster eth nòste destin en aguesta qüestion, e de còr les insistisqui que demori qu'aguest non torne a èster un punt a tractar ena compareishença de 2024. (*Aplaudiments.*)

Coma diguí, i a d'aves qüestions que pòc an a veir damb es recursi e òc damb es volotats. Ei per aquerò qu'auem hèt a arribar era nòsta preocupacion e desconcèrt pera actitud dera CCMA respècte ara Val d'Aran. Dempús d'auer expausat eth besonh d'incrementar eth volum de materiau audiovisuau ena nòsta lengua, e de demorar eth barrament deth plan estrategic e deth contracte programa, passat eth temps çò que sabem ei que s'an metut en marcha iniciatives sus er aranés que non an auut lèu impacte en nòste territòri, e sense qu'eth Conselh Generau d'Aran age podut opinar-ne ath respècte.

Ad aguesta qüestion se i hig tanben era situacion ena que se trapen es delegacions de TV3 e Catalunya Ràdio en Aran, que son mancades de personau e tàs qu'er aranés non se contemple coma requisit ara ora dera convocatoria des places.

Resulte evident qu'era melhora des donades der emplec der aranés ei un des rèpètès en majúscula ath que mos enfrontam e es mieis de comunicacion publics aurien d'èster actius e proactius en aguesta qüestion.

Aué era corporacion a auut un gèst damb Aran retransmetent aguesta compareishença en dirècte en desconexion per ràdio en canal 324 tà tot Catalunya, un gèst qu'avaloram, e que demoram que sigue eth prumèr pas tà arribar ath compliment des compromisi adquiridi. Un aute auanç que tanben avaloram ei tanben era cobertura per fin dera plaça LIC en Aran per part deth Departament d'Educacion dempús de força temps sense cobrir.

Mès me permeteran que vaja mès enlà. Er aranés a d'èster tanben present en aguesta cramba, non sonque coma un exercici de normalitat democratica, se non tanben tà garantir er emplec dera tresau lengua oficiau de Catalunya en Parlament, perque er aranés, com les didia, ei tanben lengua de Catalunya, e perque aguesta cramba represente tanben a toti es aranesi e araneses.

En 1980, deuant des prumèras eleccions ath Parlament de Catalunya, eth Conselh Generau Provisionau, neishut des trabalhs dera associacion de vesiau «Es Terçons» enes prumèri compassi dera democràcia tara recuperacion dera autonomia aranesa, presentaue un manifèst que didie çò que seguís: «Eth Conselh Generau Provisionau dera Val d'Aran convida a toti es aranesi entà que seguint eth dictat dera sua conciença politica participen enes eleccions tath Parlament de Catalunya coma ua pròva mès de germanor e confiança entre es pòbles catalan e aranés. Perque a de quedar ben clar que sigue quin sigue eth resultat d'aguestes eleccions, es nòsti drets de pòble auran d'èster respectadi e potenciadi peth futur govèrn de Catalunya e peth Parlament catalan garantint totauments aguesti principis basics...»; uns principis basics des quaus les ne destaqui quauqun: «Un, era lengua aranesa aurà ena Val d'Aran eth madeish tractament, drets e mieis qu'age eth catalan en Catalunya; dus, era creacion d'ua comission paritària entà ellaborar er estatut deth futur regim especiau d'Aran a on se contemple era formacion e reconeishment deth Conselh Generau d'Aran. E tres, era Val d'Aran serà dotada d'ua representacion de plen dret e dirècta en Parlament de Catalunya –e en Govèrn dera Generalitat de Catalunya.»

Quaranta tres ans dempús es reclamacions des aranesi non an auut, diguem-ne atau, massa acceptacion, mès encara se tenguem en compde qu'auerem de passar dètz longui ans enquia qu'arribèc era Lei de Regim Especiau de 1990.

Atau donc, coma les didia, recuperam aquera reivindicacion istorica e volem qu'era Val d'Aran compde damb un deputat o deputada elècte en aguesta cramba. Sabi qu'auerò implique ath sistèma electorau catalan, mès, dilhèu ei quauquarrem impossible? Dilhèu non a arribat era ora que Catalunya sigue tanben valenta en aguest sens?

Qu'era Val d'Aran age representacion dirècta en aguesta cramba non ei sonque ua quèstion de preséncia der unic territòri dotat de singularitat istorica, institucionau, politica, lingüistica e culturau de Catalunya, que ja serie ua rason de pes, se non que, coma digui, serie era garantia qu'era tresau lengua oficiau en Catalunya si-gue tanben ua lengua viua en sòn Parlament.

«*Son seis mil*» atau titulaue Ernest Lluch, er estimat e admirat Ernest Lluch, un article dedicat as aranesi e publicat peth diari *El País* en 1995. Damb aguest titol imitaue aquera coneishuda campanha dera Generalitat «*Som 6 milions*». Siguec un article valent, coma ère eth, en que defenie es dreus d'Aran e dera nòsta lengua. Lluch didie: «Todo pueblo tiene que tener tornasoles, como en los infantiles juegos de química, para comprobar su capacidad de respeto a los demás. Se debe utilizar un reactivo para reconocer los ácidos al transformar el azul violáceo en rojo. El resultado es que Cataluña ha sido más ácida para el Aran que España para Cataluña. “Son tan pocos”, me dice un amigo, lo que es cierto y absolutamente conocido sobre todo por los propios araneses.

»No en vano, y mientras se producía aquel retraso de casi una docena de años –en la aprobación de la ley–, algunos araneses de buen humor, me dicen, estamparon en unas camisetas la constatación de que son seis mil. Aunque fueran seiscientos, porque los derechos individuales son importantes ya desde la primera persona.» E acabaue dident: «No he querido hablar solamente de la Val d'Aran y de sus derechos, sino utilizarlos como un papel de tornasol que midiera nuestro grado de acidez ante los otros. Podría ser que la guía del respeto de los derechos nacionales individuales sea mejor guía que la del nacionalismo. ¡Ah!, y no teman, ni el catalán ni el castellano, ni el francés, francamente bien hablados, desaparecerán de aquel valle. El que puede desaparecer es el aranés tal como se decoloran las fotocopias con las que estudian o han tenido que estudiar algunos niños araneses.»

Ernest Lluch siguec un gran aliat dera Val d'Aran, que comprenie e empatizaue damb era nòsta voluntat d'èster, ua empatia qu'aué volem arregraïr e que demoram que vostés poguen compartir. (*Aplaudiments.*)

Aran ei, òc, un territòri unic laguens de Catalunya. Un petit gran país que non viu, ne vò víuer, isolat dera rèsta de territòris que l'entoren. Ei per aquerò que de hè uns ans ençà, eth Conselh Generau d'Aran trabalhe de manèra leiau damb es comarques vesies deth Pirenèu entà compartir e definir es estratègies de desvolopament qu'es nòsti territòris an de besonh.

Un Pirenèu que demore damb impaciéncia era naua lei de montanha qu'agues-ta cramba aurà de debàter en brèu. Ua lei de montanha qu'a d'èster ambiciosa e que non a de demorar a mieges entà esdevier reaument un recors efectiu que restituisque eth grèuge istoric que pòrte patint aguesta part deth país. Era lei de montanha esdevierà totuaments insufisenta se non implique ua estratègia realista qu'amie a tèrme politiqes concrètes e inversion enes sectors productius entà assegurar era diversificacion economica e era retencion deth talent entre d'autes quèstions.

E, en aguest sens, ei de besonh tanben insistir ena creacion d'un dialòg entre er àmbit rurau e er urban que permete establir, ja non sonque es vincles e era empatia de besonh, se non qu'ajude a superar, coma ditz Jaime Izquierdo, es conflictes qu'an enfrontat es aspiracions de desvolopament des encastres ruraus damb es dera conservacion dera natura. E entà resòler aguest desencontre, propiciat en bona mesura

pera infloéncia egemonica deth pensament urbanocentric, se hè imprescindible cambiar de perspectiva enes politiques de desenvolupament e conservacion, e prebotjar ath viatge, es objectius de conservacion patrimoniau e de desenvolupament economic dera comunautat rurau.

Era Val d'Aran a encara, a despièch de qu'es circumstàncies tot soent non mos son favorables, esperança en futur.

Demore, encara, fòrça per hèr. Segurament eth primèr pas ei eth d'arténher eth compliment des compromisi e era formalitat qu'era maxima institucion d'Aran e era sua ciutadania meriten. Ei de besonh trobar es mecanismes que hèsqen qu'es acòrds e es obligacions d'uns e uns auti se materializen e que non se dilaten en temps, entà evitar reflexar ua imatge d'indiferéncia e de deishadesa qu'ad arrés agrade.

Ei per aquerò que, entà sajar d'auançar en aquest desenvolupament institucionau e der autogovèrn d'Aran, qu'eth Conselh Generau d'Aran trabalhe en ua modificacion dera lei de regim especiau entà adaptar-la ara realitat e as besonhs deth país. E tanben seguim treballant entà arténher eth reconeishement dera nòsta singularitat per part der Estat e un primèr pas a estat era preséncia der aranés ena cramba espanhola.

Era modificacion dera lei d'Aran a d'abordar tanben eth tractament juridic e administratiu d'ua institucion qu'a dia d'aué ei considerada en aquesti àmbits, e damb toti es respèctes, coma un ajuntament gran en lòc de coma un govèrn autonòm.

Aguesta ei ua consideracion que ja nèish temps endarrèr.

En primèr lòc damb era negativa des institucions catalanes de reconéisher ath Conselh Generau Provisionau en 1979, maugrat eth compromís deth president Tarradellas. Ad açò se i higeç eth procès de comarcilizacion de 1987, prèvi ara lei d'Aran que demorèc encara, coma les didia, dètz ans entà aprovar-se, ua comarcilizacion que se ratificau en 2003 damb era lei d'organizacion comarcau e qu'a demorat en imaginari collectiu de Catalunya quan se referís ara Val d'Aran.

Aran ei considerada coma ua comarca mès laguens deth marc legau, e digui açò sense voluntat de mensprètz ad aquest tèrme, mès se revèle ua incoeréncia importanta s'ath temps analizam aquerò qu'autan era lei d'Aran com er Estatut d'autonomia exprèssen. S'era Val d'Aran ei un territòri singular, perquè ei tractat administrativament coma era resta de territòris? Èm entre toti capables d'esmenjar aguesta qüestion? Eth govèrn d'Aran pense que òc, e per aquerò volem modificar eth marc legau que mos afècte.

E ac volem hèr dera man deth Govèrn de Catalunya e damb eth supòrt d'aguesta cramba, ena que i depositam tanben era nòsta confiança e qu'ei entà Aran era garant de qu'es sòns drets seran respectadi. Creiguem fèrmament enes valors dera democràcia e, sense cap dubte, auem era voluntat de transformar era realitat des aranesi e araneses, de neishement o d'adopcion, entà bastir ua societat fòrta, coesionada e sostenibla, a on es nòstes arraïcs siguen tan fòrtes que permeten qu'es nòstes ales mos impulsen non sonque a nosati, se non a toti es qu'auem ath torn.

Seguremants non ac haram tot ben, era realitat ei dura e complexa, mès auem era fèrma conviccion de qu'èm en camin corrècte.

«Les conviccions són esperances», deia Bertolt Brecht, i és ben cert. La nostra convicció, diputats i diputades, és ferma i decidida. I, com els deia, avui no soc aquí per interpellar el Govern de la Generalitat; soc aquí per demanar-los que ens estenguin la mà en aquest camí, i els demano també que ho facin pensant en l'Aran i en la seva gent. Pot ser que per a alguns de vostès, avui, aquesta compareixença hagi estat només un punt més de l'ordre del dia, però per nosaltres és molt més que això. Tinguin present que l'Aran ha vingut a aquest Parlament per quedar-s'hi.

Per això, vull acabar la meua intervenció fent-los un prec: que no utilitzin l'Aran i el seu autogovern com un recurs en la legítima confrontació política que mantenen entre aquestes quatre parets. Canviïn la mirada sobre nosaltres i ajudin-nos a avançar; parlin de l'Aran pensant en l'Aran i en la seva gent. Crec que, si fan un esforç per

comprendre la complexitat de la nostra història i de la nostra política sense reduir-ho a posicionaments binaris i excloents, veuran que tenen avui l'oportunitat per iniciar un camí apassionant que ens apropi més els uns als altres i ens ajudi a afrontar un present i un futur incerts. Era Val d'Aran confia en vostés, diputats e diputades.

Fòrça gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

Moltes gràcies. I a continuació, finalitzada la intervenció de la síndica d'Aran, i tal com es va acordar a la Junta de Portaveus, intervindrà en nom del Govern la consellera de la Presidència per un temps de deu minuts.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Sigatz plavenguda tath Parlament de Catalonha, síndica d'Aran, magnífics conselhèrs, conselhères. Ètz en çò vòste. Gràcies d'auer vengut e per compartir es demandes e es reivindicacions d'Aran damb es deputades e diputats d'aguest Parlament. E gràcies tanben peth trabalh que hètz dia a dia entà melhorar es condicions de vida des vòstes conciutadans e conciutadanes. Gràcies a tots per ser aquí avui.

Crec que és important aquesta sessió. Com a consellera de Presidència i qui tinc les relacions amb l'Aran, sovint conversem de les qüestions que afecten l'Aran amb la síndica, amb la resta d'equip, i, efectivament, doncs quan visitem el territori. Però crec que és important que tots els grups parlamentaris..., doncs de primera mà es coneguïn les reivindicacions, les qüestions que en aquests moments estan sobre la taula, l'agenda política de l'Aran. I també és important la compareixença en el marc del Parlament, que crec que, efectivament, ha vingut per quedar-s'hi. En tot cas, segur que de les intervencions dels grups parlamentaris hi haurà generació de propostes de diversos temes que afectaran l'Aran. Des del departament escoltarem amb atenció, recollirem totes les qüestions. I, evidentment, hem de fer partícip l'Aran de l'activitat legislativa.

El Govern de la Generalitat és sensible a la realitat nacional de l'Aran des d'un punt de vista de llengua, de cultura, de tradició i d'autogovern, que és històrica, de fet. Jo mateixa vaig tenir l'honor de, el 2010, votar com a diputada la llei de l'Aran, de l'occità, de l'aranès a l'Aran. I, evidentment, un reconeixement que calia fer, i acompanyat, necessàriament, dels traspasos de competències, de recursos, del finançament adequat. El 2015, llei de règim especial de l'Aran, que reconeix la realitat nacional, els drets històrics, la identitat i el seu dret a decidir. I, per tant, des d'aquest punt de vista, aquesta llei garanteix, o hauria de garantir, de fer garantir les competències, recursos, autonomia en l'acció de govern.

El Govern de la Generalitat el que fa és treballar per desplegar justament aquesta llei, i una prova d'això és que el propi president de la Generalitat la primera visita institucional que va fer, doncs, va ser justament a l'Aran, amb la síndica, per posar en valor aquestes relacions bilaterals i, en aquest sentit, no és un tracte ordinari, al contrari, és un tracte reconegut des d'un punt de vista polític i econòmic diferent de qualsevol altra institució, i per això les bilaterals, per això els traspasos. De fet, la bilateral darrera va ser el novembre –per tant, el ritme de treball és intens–, on vàrem acordar traspasos importants, i posteriorment, fa pocs dies, hem fet la ponència de traspasos. De fet, en diverses ocasions s'ha reconegut que en aquesta legislatura hi ha hagut i hi hem donat periodicitat, continuïtat, a aquestes comissions bilaterals, a aquestes ponències de traspasos. Però no només això, sinó al seguiment dels acords, perquè, evidentment, d'una sessió a una altra, d'una comissió o una altra hi ha acords per desplegar. Per tant, hem fet avanços importants que aniré desgranant.

També voldria posar en valor la feina que es fa des de la Secretaria de Governos Locals i Relacions amb l'Aran, amb un lideratge incansable i de dedicació per assolir justament aquests objectius. També m'agradaria posar en valor que les lleis són

vives, i, de fet, la síndica hi ha fet referència, en el sentit que la llei actual del règim especial de l'Aran té reptes, té, diguem-ne, marge de millora. I aquí, efectivament, ens hi trobaran, doncs, per veure quins són els canvis que cal fer per arribar als objectius que ens marquem conjuntament.

Com sempre, sempre escoltem i escoltem de manera activa i estem a la disposició sempre del Conselh Generau; traslladem totes les reivindicacions i crec que amb bon ritme resollem tots els reptes que hi ha sobre la taula. I n'explicaré uns quants, dels que darrerament hem treballat.

Treballem en molts àmbits. Ens esforcem, òbviament, conjuntament amb el Conselh Generau, en la promoció de l'aranès, evidentment amb el seu lideratge, però amb el nostre també impuls i acompanyament. La situació de la llengua occitana a l'Aran és molt delicada, certament, i és complexa i cal protegir-la, fomentar-la i impulsar-la. Des de Catalunya, coneixedors d'aquesta dificultat, la patim des d'un punt de vista de llengua minoritzada i creiem que és una riquesa tenir aquesta diversitat lingüística en el si del nostre país. Evidentment, tenim el compromís màxim per aquesta promoció, per aquesta defensa, per aquest ús de la llengua i cultures araneses. De fet, ho hem demostrat en diferents ocasions quan en el Centre Cultural Blanquerna de Madrid, i aquí tenim, doncs, l'anterior delegada, la consellera Capella, des de l'any passat ja fem classes d'aranès justament per facilitar-ne, doncs, l'aprenentatge. Ara ens hem obert al Congrés dels Diputats i concretament als seus treballadors, a la cambra, perquè, efectivament, també ens oferim a millorar el nivell d'aranès en el marc dels treballadors de la cambra. La pròpia Llibreria Blanquerna, a Madrid, té a la venda els llibres, arran d'un conveni que vàrem signar, doncs, en aranès, atès que és important que sigui així.

La corporació, a la seva disposició. N'hem parlat en diverses ocasions. Sap que tenim alguns problemes en el tema de trobar persones que realment tinguin les competències per traduir doblatge, però en qualsevol cas, conjuntament traçarem una estratègia. N'estic convençuda, que ho aconseguirem.

I, per altra banda, compromís de tot el Govern, efectivament, en aquesta dotació extraordinària de 200.000 euros en matèria de política lingüística per part de la Secretaria de Política Lingüística en l'any vinent. De forma imminent, en els propers dies, setmanes, segur que podrem acabar de tancar aquest acord, que és important, que és important per les dues parts, que la secretaria està treballant, doncs, amb molta cura. Que també s'ha concretat, en el cas d'Educació, arran també d'una visita de la consellera d'Educació, per aquesta creació del servei de suport a l'aranès als centres educatius; aquesta plaça LIC, persona assessora en la llengua i per reforçar l'aprenentatge de l'aranès a les escoles i els instituts.

Però la mare dels ous: finançament adequat, completament d'acord, per fer que aquests serveis públics puguin millorar i puguin anar, doncs, adquirint noves competències amb el finançament adequat. Amb aquest pressupost actual, el 23, ja vàrem incrementar el fons de finançament incondicionat per, efectivament, tenir més autonomia financera per part del Conselh. De fet, ja veníem d'aquell acord del 2019, un acord que va ser important però que, en tot cas, el que hem de fer és actualitzar aquest mecanisme per fer un finançament estable, per fer un finançament correcte. Aquest nou model ha d'analitzar els costos de les competències ja transferides i també les que queden per transferir.

Celebrem, doncs, que en aquests moments l'estat de salut de les finances de l'Aran són sanejades, són bones, amb 11 milions de romanent. Per tant, en aquest sentit, felicitar-nos, però també és veritat que necessitem aquest nou model de finançament, i no és senzill. De fet, enguany vam prorrogar aquest que ve del 2019 i, en tot cas, segur que l'any vinent podrem fer aquest acord de finançament entre la Generalitat i el Conselh Generau en el marc d'uns nous pressupostos, està clar.

Ponència de traspassos. En aquest sentit, vam revisar l'import de l'adequació d'aquest increment de tal manera que, de les despeses no finalistes, de les despeses no

financeres, varem créixer un 5,5 per cent en el seu pressupost, concretament 3,5. De fet, en els darrers tres anys hem aconseguit incrementar el fons de finançament incondicionat en 11,5, per tant, passar de 25,1 a 36,7. Crec que l'esforç és important amb la proposta que farem de cara a l'any vinent. D'una banda, millorar el finançament, clarament i, de l'altra, accelerar els traspassos. N'hem fet d'importants ja. De fet, la magnitud del desplegament de l'autogovern en els darrers anys ha estat referent a la gestió d'espais naturals protegits, a l'ordenació del territori i urbanisme, a la gestió de l'heliport, a la fauna salvatge o a les dotacions previstes en el pla estratègic de salut, tots ells importantíssims per la millora de la vida de la ciutadania.

I els dos darrers, hi feia referència la síndica, en la darrera bilateral. Pel que fa al tema d'emergències i salvaments i pel que fa a drets socials. Importantíssim que acabem, doncs, de desplegar-los.

Però no ens aturem aquí, perquè sabem que hem de continuar ampliant aquests traspassos. De fet, com li deia, en l'àmbit de política lingüística, en l'àmbit de cultura, estem treballant per enllestir aquesta proposta que segur que tindrem ben aviat. Som molt conscients que enguany no podrem arribar als imports demanats per l'Aran, però posem en valor els avenços significatius que s'han produït. Però també, en l'última reunió bilateral varem atendre la qüestió dels esports, molt rellevant a tot el territori, però especialment a l'Aran, doncs, pel que significa econòmicament, per salut, per lleure, per al territori. I de fet, varem acordar una comissió d'estudi per al traspàs en matèria d'esports que, efectivament, nosaltres també volem que es dugui a terme aquest any vinent i, per tant, que pugui ser ja una realitat transferida.

I quan pensem en l'Aran, és important no només pensar en traspassos, sinó en la seva idiosincràsia, en les seves necessitats. I de fet, parlem, doncs, d'altres necessitats, també amb els alcaldes de la ciutat, en aquest cas de Vielha, per exemple, amb relació a la dificultat d'accés a l'habitatge. També en la darrera bilateral aquesta qüestió va sortir, evidentment, un tema que entoma el Departament de Territori; també la llei de muntanya; també l'Estatut dels municipis rurals, que de ben segur impactarà positivament, quan l'aprovem, a l'Aran. Molt positiva també, l'estratègia pel Pirineu. Per tant, no ens en oblidem, de cap dels temes, amb una visió de present del que queda per fer, però també amb una visió de futur, efectivament, perquè pugui desenvolupar-se el dret a decidir de l'Aran.

E entà arténher aguesti objectius continuaram cooperant coma enquia ara, continuaram damb esperit de dialòg e generositat, e continuaram de téisher complicitats que mos amiaràn, segur, ara plenitud der autogovèrn qu'Aran merite. Per part d'aguest Govèrn non vo'n hescatz pas.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació obrirem ara un torn d'intervenció dels representants dels grups parlamentaris, per un temps màxim de deu minuts cadascun.

Té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari del Partit Socialista i Units per Avançar, el senyor Òscar Ordeig i Molist.

Òscar Ordeig i Molist

Presidenta, magnífica síndica d'Aran, Maria Vergés, consellers, conselleres del Conselh Generau d'Aran, delegat de l'Alt Pirineu i Aran, Oficina d'Aran..., aranesi e araneses que seguissen aguest debat des der emicicle e des des mejans de comunicacion –Lleida TV, 324, Catalunya Ràdio–, bon dia a toti e totes.

En nòm deth Grop Parlamentari Socialistas vos volem dar era benvenguda e arregrair-vos era vòsta intervencion en Plen deth Parlament de Catalonha. Ath ma-deish viatge, arregrair-vos de tot còr eth bon treball que hètz en defensa des institucions araneses e deth sòn autogovèrn, deth sòn autogòvern, des competències e des recorsi necessaris entà garantir eth progrès economic e sociau dera Val. Tot, entà

dar oportunitats a ua zòna de nauta montanha, aluenhada des mèns grans capitaus e pòc coneishuda per molti catalans e catalanes –poc coneguda.

Èm damb vosati, damb toti es aranesi, entà reivindicar ua istòria, entà reivindicar ua cultura, entà reinvidicar ua lengua e un futur compartit mèns, damb respècte e leiautat, leiautat institucionau, damb coneishement e reconeishement mutuau e damb rèptes importants ath dauant, molti rèptes importants ath dauant.

Per prumèr viatge, hèm era compareishença dera sindica en Plen deth Parlament. Èm segurs qu'açò, amassa damb eth debat monografic deth 2024, seràn un punt d'inflexion entà desencalar massa temes pendants.

Sindica, conselhèrs, aranesi, mos auratz en vòste costat –mos auratz en vòste costat; estarem al vostre costat.

Síndica, consellers, vostès, jo crec que en les diferents compareixences que han fet a les comissions –i avui és un gran dia, perquè iniciem unes compareixences en el Ple del Parlament, d'on ja no han de sortir– demanen segurament una nova etapa: agafar-nos a allò que funciona, però reclamar canvis en allò que no va prou bé.

Cal complir i concretar temes importants que fa masses anys que es repeteixen. Cal concretar i tancar els traspasos pendants o encallats –consellera, disculpes, que no l'havia saludat–; cal donar autonomia i recursos pel foment de l'aranès, i no amb un paper paternalista que, de vegades, costa d'entendre com..., amb aquesta similitud fantàstica que posava la síndica: qui coneix millor el riu que els peixos que hi neden? Doncs qui pot conèixer com s'ha de fomentar l'aranès, com no perdre l'aranès, com fomentar la seva utilització social..., que la institució aranesa que la viu, la gaudeix i a vegades pateix el seu abandonament per una part de la societat? Per tant, política lingüística, foment de l'aranès des de les institucions araneses, amb els recursos necessaris.

O executar les inversions del pressupost 2024, com abans també amb la consellera de Territori en parlàvem, de la C-28, i també hem d'intentar assegurar un mínim d'inversió pública a les zones de muntanya, per descomptat, però també a l'Aran, un mínim d'inversió pública, al llarg dels anys, perquè, com veiem, la previsió inicial d'inversió, però també l'execució, és molt molt baixa.

Al final, per què ho fem tot això? Per generar oportunitats i serveis públics bàsics que donin, doncs, progrés econòmic i social a un territori molt allunyat, al territori que està més lluny de Barcelona de tot Catalunya. Que segurament, quan t'ho expliquen, és un accident de la història que acabi estant a Catalunya, que acabi estant a Espanya, que podia perfectament dependre de França. I això cal conèixer-ho, cal saber-ho per entendre també la seva singularitat.

La reforma de l'Hospital de l'Aran, que no acaba d'avançar. Importantíssim evitar desplaçaments sanitaris costosos, molt llargs, i intentar tenir unes instal·lacions sanitàries com toquen.

Els temes pendants, com ja ha dit la síndica, de turisme, esports, interior, habitatge, que sembla que estem d'acord, que sembla que coincidim amb el camí que cal seguir, però no acabem de concretar, no acabem de tancar els temes.

I ja s'ha dit, en agricultura, emergències, política forestal, la llei electoral... Què dir de la llei electoral? Jo crec que aquesta és una gran mancança d'aquest Parlament del nostre país de tenir d'una vegada una llei electoral per donar resposta a la demanda totalment legítima i recomanable que comentava la síndica, però també a les demandes de tots els catalans i les catalanes.

O què no dir de la llei de muntanya, que també fa..., no sé quants anys fa que estem parlant de la necessitat de l'actualització de la llei de muntanya, amb recursos, amb regulació, i que realment sigui una eina de suport i de lluitar contra la despoblació, l'empobriment i l'envelliment de les comarques de muntanya, d'aquest Pirineu fantàstic que tenim però que a vegades no rep l'atenció o la planificació adequada.

Jo crec que hi ha un acord per augmentar el 5,5 per cent el pressupost 2024 en despesa no condicionada. Cal donar autonomia, cal donar autogovern, i això passa, doncs, per intentar complir amb aquesta part del pressupost de l'any que ve, que segur que ens posarem d'acord.

El 2024, jo crec que tenim uns reptes importants: modificar la llei d'Aran, veure allò que no està funcionant prou bé i, per tant, veure aviam quines modificacions puntuals hem de fer per millorar-la –fa nou anys de la llei d'Aran. No pot ser que hi hagi temes cabdals de la llei d'Aran que encara no s'hagin tancat. Un acord de finançament, no acords puntuals, sinó complint el que deia la llei d'Aran, que va costar, que va costar trobar un redactat, d'acord amb les institucions araneses, d'acord amb els partits polítics, un redactat que realment donés un sistema de finançament adequat a les competències que tenien, i la reforma del reglament per instaurar aquesta compareixença al debat monogràfic de l'Aran al Ple del Parlament, que és on ha de ser, d'institució a institució.

Respecte i lleialtat. I la síndica, amb aquesta vessant emocional que té, parlava d'empatia. Jo crec que al final és això el que estem parlant. Jo crec també, ho vull reconèixer, jo he notat una millora en l'empatia del Govern de la Generalitat, però insuficient a l'hora de concretar determinats temes.

Parlava la síndica..., conviccions i esperances. Doncs jo ho aterraria a dir les conviccions i les esperances són importants, però ho hem de seguir de pensaments, mentalitat, paraules. Perquè també la mentalitat condiona les paraules i les paraules condionen els fets. I aquí és on hem d'arribar, d'aquestes conviccions i esperances que ens faran lliures, hem d'arribar a uns fets, que vol dir el compliment de tots aquells acords que no acaben de veure la llum.

Què més? Comissió bilateral. Jo crec que el terreny de joc està marcat. La comissió bilateral és un bon terreny de joc, de negociació, d'acords i, per tant, tot el suport perquè això vagi endavant.

Consellera, de totes maneres, Govern de la Generalitat, creiem que ens falta avançar en la capacitat de gestió, en la concreció. Cal millorar en la gestió, a vegades compromisos –i aquí se n'han dit uns quants, podríem entrar en diferents debats–, però sí que tots coincidirem que hi ha temes que no s'han gestionat prou bé i que cal concretar de manera urgent.

El 2024 tindrem una altra oportunitat per fer –si els grups parlamentaris així ho acorden, tot sembla indicar que sí– un debat monogràfic sobre la situació de l'Aran, amb propostes de resolució. Jo crec que aquí també serà un bon complement del que ha de ser el debat sobre l'Aran, sobre l'estat de l'autogovern a l'Aran al Parlament de Catalunya, amb propostes, amb debats, amb votacions i amb un full de ruta polític del que aquesta institució es marca per als propers anys per a l'Aran.

I tot això, per què ho fem? Perquè segur que alguns portaveus vindran aquí a dir: «Hi estem d'acord», «No hi estem d'acord», «Això no va enlloc, l'aranès». Mirin, escoltin, això, tot això, per què ho fa l'Aran? Per què ho fa el Consell General? Per què ho fan les institucions i per què ho fem nosaltres aquí? Perquè la gent visqui millor, perquè la gent no hagi de marxar, perquè la gestió del territori sigui millor. Tenim un país divers, ric, amb realitats molt diferents i que no es poden gestionar totes de la mateixa manera. Oportunitats. I tot això només es pot fer des de la proximitat, des de l'autonomia, des de visions molt diferents, però que necessiten ser ateses, escoltades i gestionades. Des de Barcelona no es pot gestionar Aran, des de Madrid no es pot gestionar Aran, des de París no es podria gestionar l'Aran. I només cal anar allà per adonar-se d'aquesta realitat.

Per tant, suport a l'aranès, sense anar en contra del català ni del castellà ni del francès ni de l'anglès.

I, ja per acabar, repetiré el que ja m'han sentit dir moltes vegades els companys de l'Aran: l'Aran és un exemple i una inspiració per mi i per la meva formació política de com defensar la teva història, les teves tradicions i les teves competències, a través de la suma i la complicitat entre els aranesos i entre els territoris veïns que us envolten.

Moltes gràcies, moltes felicitats i endavant.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. Conselleres... Planvoluda sindica d'Aran, conselhèrs, Benvenguda, benvenguts, un còp mès tath Parlament de Catalonha, sedença dera so-beiranetat deth pòble. Coma sap, aué er emicicle acuelh un debat sus era situacion d'Aran e eth desenvolupament deth sòn autogovèrn que jamès non s'auie amiat a tèrme acieu. Frut dera sua demana, qu'atenguérem ena Junta de Portaveus a instàncies dera Mesa, mos a permetut d'introdusir aquest punt en orde deth dia entà acuelher era sua intervencion en Plen e non ena Comission d'Ahèrs Institucionaus, coma se hège. Era sensibilitat sus es aspèctes d'Aran existís en aquesta cramba e existís en aquest grop parlamentari que jo representi: Junts per Catalunya. Era singularitat d'Aran ei evidenta e toti auem d'èster garents d'aquest hèt.

Voleria profitar aquesta escadença entà poder dar es gràcies ath Parlament de Catalunya pera formacion que mos hec dera lengua aranesa e, d'ua manèra especiala, ara tècnica responsable dera Oficina d'Aran, Pilar Caparrós, e ara professora Montserrat Pedarròs. Eth grop de Junts per Catalunya i assistírem damb illusion de sarrar-mos a ua des lengües oficiaus deth país, conscients qu'era lengua ei cabiron de palhèr e demoram que hi age mès edicions entà complementar era formacion iniciu.

Eth Grop de Junts per Catalunya se compromet damb era lengua aranesa, lengua pròpria d'Aran, damb tot eth supòrt e damb tot eth desir de trabalhar amassa entà que sigue ua lengua viuua.

Fa gairebé onze mesos que vam tenir l'oportunitat de compartir amb vostè aquest mateix espai amb motiu del debat a la totalitat de la proposició de llei de modificació de la disposició addicional de la Llei 8/22, sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari, presentada per vostè mateixa.

Els grups, com sap, vam acordar no presentar sollicituds de compareixença ni fer esmenes a l'articulat, i la modificació va prosperar amb un suport d'un gran nombre de diputats.

Com vostè mateixa deia en aquella ocasió, el reconeixement, la protecció i la promoció de l'aranès ha de formar part de l'agenda política del nostre país i s'ha d'incrementar en les polítiques lingüístiques impulsades per la Generalitat de Catalunya. L'aranès és una llengua oficial, però som conscients que no n'hi ha prou. No pot ser una llengua residual, sinó que ha de formar part del dia a dia del nostre país, més enllà dels límits de l'Aran que vostè representa.

I si m'ho permet, manllevo unes paraules seues per explicitar el nostre compromís amb la llengua i cito: «L'aranès, l'occità de la Vall d'Aran és llengua oficial a Catalunya, és llengua *de* Catalunya i és per això que volem que sigui equiparada al català d'una manera justa i equitativa, no solament en els recursos, sinó també en aquell reconeixement que permeti sentir-nos acompanyats, cuidats i, sobretot, compromesos.» Això també inclou la presència de l'aranès als mitjans de comunicació, qüestió que abordarem properament en el tràmit de ponència del projecte de llei de comunicació audiovisual.

Des del nostre grup ja hem mostrat el nostre compromís en tot moment. Ja ho vam recollir el passat 2021 quan vam presentar una proposició de llei sobre aquesta matèria. Som plenament conscients, com ens passa amb el català, del paper dels mitjans, del valor que tenen, del paper de les tecnologies o de l'audiovisual en la promoció, difusió i coneixement de la llengua, en aquest cas l'aranès.

Un altre exemple de compromís del nostre grup va ser la presentació d'una sollicitud al mateix 2021 per celebrar un debat general sobre la situació del català i l'aranès, per abordar aspectes com el foment del seu ús social, sobretot en la població

més jove, o l'adopció de mesures per desenvolupar accions, programes i estudis que facin avançar en l'aprenentatge de l'ús del català, l'aranès i la llengua de signes catalana. Està pendent, a l'espera també dels resultats del pacte nacional per la llengua i de les accions del Departament de Cultura en relació amb l'aranès.

Els aranesos heu treballat sempre perquè no desaparega la llengua, utilitzant-la de generació en generació, fent que siga un estímul a les escoles, associacions, en el foment de la literatura i també en l'ús musical. I m'han de permetre un parèntesi aquí per fer referència, per exemple, al pòdcast de Catalunya Ràdio «Sons occitans» de l'amiga i periodista Anna Geli, exdiputada d'aquesta cambra.

Tanmateix, els estudis demostren que l'ús de la llengua aranesa cau en davallada en els darrers anys; de fet, les estadístiques i els mateixos estudis diuen que en qüestió de vint anys la llengua pot desaparèixer. És per això que avui cal parlar de llengua amb fermesa i convicció, sobretot ara que hi ha partits, entitats i moviments de dreta i extrema dreta que l'ataquen i la menystenen, també pel que fa a l'ús social, que ataquen l'escola, que ataquen els mitjans de comunicació.

I parlant d'escola, a nivell educatiu, voldríem celebrar, perquè malgrat que és cert que som molt crítics en alguns temes, també toca reconèixer les coses que es fan bé, que des de la conselleria d'Educació s'haja creat el servei LIC d'aranès per als centres educatius de l'Aran. Perquè l'aranès i el català només ens tenen a nosaltres en la seua defensa com a llengües vehiculars als nostres territoris i, per tant, l'ensenyament i les polítiques educatives que s'hi destinen són i han de ser claus en les polítiques que desplega el Govern. Tanmateix, síndica, mà estesa des de Junts pel que fa a la formació professional com a sector econòmic i educatiu que creix, que ha de tenir també impacte positiu a l'Aran, des de la innovació educativa, en coordinació amb el sector econòmic territorial i vostè mateixa.

D'altra banda, cal avançar en aquells aspectes de desplegament normatiu, competencial i de finançament, sempre des de la lleialtat i respecte institucionals, com no podria ser d'una altra manera. Precisament fa una estona, en aquest mateix hemicycle des de Junts hem dut a terme una interpellació sobre les polítiques per al desenvolupament de les zones de muntanya per garantir l'equilibri territorial. L'ha feta el diputat Jordi Fàbrega, de la Seu d'Urgell, amb la voluntat de posar sobre la taula aspectes tan importants com la llei de muntanya, les infraestructures o les polítiques d'habitatge, per exemple, que són preocupacions compartides. Comentàvem amb el diputat Fàbrega que ens posem a la seua disposició per poder incorporar algun punt en la moció subsegüent que es veurà en el Ple de la setmana vinent, i per això ens oferim a parlar-ne amb vostè per fer-ho possible.

I no podem obviar parlar de finançament, com tampoc podem obviar una situació compartida que tenim amb vostès: un infrafinançament de l'Estat cap a Catalunya que també els acaba afectant. Perquè el dèficit fiscal ens afecta a tots. I els demanaríem també que ens acompanyen en una petició recurrent i històrica que hauria de ser el més normal en qualsevol país democràtic: la publicació de les balances fiscals. És important que el Conselh Generau d'Aran aconseguisca any rere any una garantia d'estabilitat financera que permeta a la Vall d'Aran implementar aquelles polítiques que comporten millores a la vida del poble aranès i, per extensió, al Pirineu català. En el procés de negociació de pressupostos que enetem en breu com a Junts per Catalunya ens comprometem a demanar les previsions del Govern i ens posem també a la seua disposició per vehicular les demandes que crega oportunes.

La Vall d'Aran, com Catalunya, no és cap invenció, és un subjecte polític amb unes necessitats específiques. L'Aran constitueix dins de Catalunya una realitat nacional amb personalitat pròpia i diferenciada, amb una antiga tradició d'autogovern. Junts apostem per la recuperació dels elements identitaris d'Aran, impulsant el progrés per a les persones i acordant un sistema de finançament estable... *(l'oradora estossega)* –disculpeu– que permeta dur a terme aquestes accions sense oblidar el tracte just a les reivindicacions històriques. Avui parlem de l'Aran, però parlar de l'Aran

també és parlar de Catalunya, dues realitats nacionals que aspiren a ser plenament lliures i totalment sobiranes. Des de Junts apostem per la voluntat, compromís i execució del desplegament de les seues competències i ho defensem a partir d'una relació bilateral, de respecte mutu, també d'aliança i també de reconeixement. Perquè també hi som en el reconeixement de la realitat nacional d'Aran, perquè també hi som en el reconeixement del vostre dret a l'autodeterminació, tal com aquest Parlament va aprovar en la ja coneguda disposició addicional de la llei d'Aran, que diu que reconeix el dret del poble aranès a decidir el seu futur. Perquè Catalunya lluita per la llibertat i lluita per la democràcia dels pobles; perquè sempre hem entès la plurinacionalitat com una riquesa i no pas com un problema. I per això volem continuar enfortint els llaços del poble aranès i del poble català.

Fòrça gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari VOX, el senyor Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidenta. Síndica, diputados, desde VOX conocemos bien y apreciamos la importancia histórica, económica, cultural y medioambiental del Valle de Arán. Desgraciadamente, también conocemos el abandono y la exclusión que desde hace décadas lleva sufriendo el Valle por parte de los diferentes gobiernos de la Generalitat, y por ello también compartimos sus problemas, y con la mejor de las intenciones y voluntad política, queremos ofrecerles soluciones. La realidad social del Valle es especial, y hay que conocerla bien. Es por ello que la implantación allí, el pasear por sus calles y hablar con sus vecinos es para nosotros la forma más efectiva para conocer de primera mano los problemas que acompañan su día a día, y a los cuales hemos de buscar alternativas.

En primer lugar, la realidad en materia de vivienda sigue siendo un drama en el Valle de Arán. La locura para poder ir en invierno provoca una demanda inalcanzable para la poca oferta que hay en la zona, lo que acaba conllevando que no haya ni siquiera oferta de alquiler mensual. Si hacemos el ejercicio de buscar por internet habitaciones y pisos, es fácil darnos cuenta de la realidad: que, como siempre, los mayores afectados son los vecinos de toda la vida que ven como sus pueblos ven encarecida la vivienda, imposibilitando así que sus hijos y nietos puedan desarrollar su vivienda en el sitio que los ha visto crecer. El encarecimiento es tal que con una búsqueda rápida vemos como el alquiler por siete días llega a alcanzar incluso los novecientos euros por un piso de escasos metros cuadrados con tan solo una habitación. Son muchas las personas que para poder ir a trabajar a la zona en invierno se ven obligadas a buscar alternativas indignas. Podemos hablar del caso de María, del cual se hizo eco el medio digital On Economía. Ella es profesora de esquí y afirma que hace cinco años que, para poder trabajar en la zona, vive en una autocaravana, por la imposibilidad económica de alquilar un piso.

Por cierto, hablando de esquí, ¿qué pasa con los no Juegos Olímpicos de invierno? Una vez más, el despropósito de este gobierno, con la pérdida de una actividad deportiva, económica y social, la cual hubiese traído nuevas infraestructuras tan necesarias para el Valle, como el poder transformar las residencias de los deportistas en viviendas VPO.

Como iba diciendo, el vivir en una autocaravana, además de la situación indigna que genera a la persona que ni trabajando puede permitirse una vivienda, tiene un grado de afectación alto en el cuidado del medio natural y en la conciliación con los vecinos de los municipios, los cuales cada día más ven rodeadas sus casas de estas autocaravanas. Pero ni los vecinos de la zona ni los que se ven obligados a vivir en autocaravana son los culpables de tal situación. Y es necesario que, de una vez por

todas, la Generalitat de un paso adelante, que deje atrás la palabrería y sea firme con actuaciones concretas, pues es lo que necesitan los pueblos y vecinos del Valle.

Desde VOX, creemos que nuestros hogares son una prolongación de las familias sobre su entorno, siendo el medio natural para la realización de los fines individuales, familiares y sociales, que el Estado debe garantizar y proteger. Sin embargo, el excepcional encarecimiento de la vivienda en el Valle imposibilita un mínimo ahorro e impide la emancipación de nuestros jóvenes y, en consecuencia, de la muerte de sus proyectos familiares antes de seguir..., poder empezarlos.

La Vall d'Aran no puede ni debe convertirse en un parque temático. La saturación y masificación no debe dinamitar la armonía entre residentes y turistas. Entre todos debemos buscar el equilibrio en la balanza que permita preservar los derechos y la armonía de los vecinos residentes y dar facilidades de un modo u otro a aquellos que van en temporada alta, poniendo fin a un modelo turístico poco respetuoso que puede contribuir a la degradación de una zona con un alto valor natural y paisajístico, el cual tenemos la responsabilidad de preservar y conservar.

Otro problema que nos hacen llegar los vecinos del Valle son los retrasos constantes en la apertura de la residencia San Juan de Les que, sin duda alguna, es una infraestructura necesaria para la zona. Si bien es cierto que la dejadez por parte de la *conselleria* de Drets Socials de la Generalitat es una constante en el día a día, pero los vecinos no deben sufrir sus consecuencias. Les animamos e insistimos a que busquen soluciones con la mayor brevedad para que su apertura sea una realidad lo antes posible y aquellos vecinos que lo necesiten puedan hacer uso de sus instalaciones.

Tristemente, la conclusión con su comparecencia de este año es la misma que los años anteriores: la Generalitat de Catalunya está siendo incapaz de identificar y solucionar los problemas múltiples que sufre la zona y no está aportando soluciones óptimas. Nos imaginamos que el Govern de la Generalitat ha decidido discriminar a los araneses porque forman parte de una comarca que no sigue al separatismo excluyente, y que se niega a someterse al centralismo de unos políticos progresistas de Barcelona que no conocen ni quieren conocer la realidad del terreno. Seguramente, a los señores de la Generalitat cueste hacerles entender que Aran tiene institución propia y autogobierno, con un modelo con capacidad para decidir.

Y es que en un ejercicio más de su incoherencia, las fuerzas independentistas siguen reclamando más autonomía a España, la misma que niega la Generalitat al Vall d'Aran. Seguramente les duele que solo dos de cada diez ciudadanos de la comarca participaron en la consulta ilegal del 1 de octubre. Desde VOX seguiremos luchando para que tener oportunidades y una vivienda digna en el Vall d'Aran no sea un privilegio para los más ricos y para ofrecer soluciones a todos los vecinos de la Vall que quieren seguir viviendo en el sitio que los ha visto crecer.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Maria Dolors Sabaté i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellera... Fòrça gràcies, sindica e totes es persones deth Conselh Generau d'Aran que l'acompanhen. Desencusa per non poder hèr tota era mia intervencion en aranés, en occitan d'Aran. Hèsqui ua salutacion fòrça especiau a totes es vesies e vesins aranesi. Voi arregarair ara Oficina d'Aran e as servicis parlamentaris tot eth supòrt que mos aufrissen entà hèr cada viatge mès present er aranés en aguesta cramba e entre toti es deputades e deputats.

I és que, en realitat, realment és un honor immens que compartim com a país poder aportar, al conjunt de la llengua occitana, el reconeixement que suposa l'oficialitat de l'aranès, l'occità d'Aran, perquè tant la seva oficialitat com el seu foment són

una contribució que materialitza la defensa de la riquesa lingüística i el suport a una llengua minoritària, minoritzada, que lluita per sobreviure i preservar un patrimoni literari riquíssim, que no només ens connecta amb una història d'esplendor que no ens és gens aliena –tot al contrari–, aquella llengua d'oc preminent a l'edat mitjana, que de mica en mica les llengües d'estat han anat esborrant del mapa, sinó que ens connecta l'actualitat amb una llengua d'una gran vitalitat literària que fa honor al fet de que es compti amb un premi d'honor de la literatura en occità.

Des d'aquí, doncs, un missatge de suport a totes les persones que treballen i lluiten per la vida de la llengua occitana i de forma molt especial a les que ho fan a l'Estat francès, on perviu amb molta precarietat i on la lluita la comparteixen amb els parlants del català a la Catalunya del Nord, que també lluiten perquè aquestes llengües minoritzades puguin sobreviure, es puguin normalitzar.

Ens agradaria, síndica, que l'impuls que suposa que l'occità a l'Aran, que l'aranès sigui oficial i tingui lleis que l'emparen, que aquest impuls que l'occità de l'Aran compta amb totes aquestes lleis de foment sigui també per a tot el conjunt de la parla l'occitana, i que sigui un estímul, un mirall i un camí de vasos comunicants. Des del nostre espai polític, l'Aran compta amb tot el suport per a l'autogovern, amb tot el suport pel dret a decidir, amb tot el suport per defensar una llengua, la seva llengua com a eix, com a eix de vertebració.

Però vostè sap, síndica, que discrepem totalment del model de desenvolupament que vostè defensa per l'Aran, ja que es basa només en l'explotació turística, un sistema que precaritza els llocs de treball i malmet el territori i que, en canvi, no resol les condicions de vida que necessiten les persones per poder-hi viure i desenvolupar oficis que sostinguin la vida i el paisatge. Justament fa pocs dies era notícia el problema que tenen les persones temporeres que venen a cobrir els llocs de feina del turisme d'hivern per poder trobar habitatge i són persones que estan en lluita, que estan desenvolupant una lluita. L'altre dia sortia el titular a primers de desembre, de com els treballadors del sector de l'esquí de la Vall d'Aran havien fet una marxa lenta amb una trentena d'autocaravanes, que van tallar la C-28, que és la carretera d'accés a Baqueira-Beret, per protestar contra aquesta falta d'habitatge.

I demanaven solucions factibles perquè, per una banda, tenien aquest elevat preu de l'habitatge, però per l'altra, tampoc tenien facilitats per poder assentar les seves autocaravanes per poder-hi viure. I deien clarament..., denunciaven que «les administracions ens volen fora de la vall». A ells els és impossible trobar un lloc per dormir perquè els seus sous, els sous que guanyen..., amb els seus sous no ho poden pagar, perquè els preus de l'habitatge són especulatiu i els regula un mercat dominat per les rendes altes dels qui es poden permetre pagar segones i terceres residències de luxe o el preu de les places turístiques.

I, per tant, aquesta situació que nosaltres l'hem defensat, vostè la coneix perquè n'hem parlat les vegades que ha vingut a la CAI. Perquè nosaltres hem fet tota aquesta campanya pel Pirineu viu i en contra dels Jocs Olímpics i per tant hem tingut..., hem dedicat moltes energies a explicar els arguments del perquè aquest no és el model que rescata la vida als Pirineus; de fet, el model de tot pel turisme, el que ens ha portat, és un territori absolutament trinxat que expulsa dia a dia els joves i les famílies de les seves terres, perquè hi ha aquest augment del preu de l'habitatge i, per tant..., i perquè no genera oportunitats de treball, i, per tant, nosaltres defensem que hi ha una alternativa també per a la Vall d'Aran, i també per estar més d'acord amb la lluita contra el canvi climàtic. Vostè, síndica, parlava de la sostenibilitat turística; parlava de poder fer una reserva que la Vall d'Aran fos reserva de la biosfera. Nosaltres pensem que amb el model turístic això no es pot aconseguir.

Vostè, en la seva intervenció i en les que ha fet altres vegades, es queixa de que no se li passen prou recursos per part del Govern de la Generalitat. Aquí nosaltres, com ja li he dit, tot el suport al seu autogovern. Nosaltres ens posem a disposició per ajudar que el Govern compleixi. Ara bé, també dir que nosaltres hem estat buscant

dades de liquidació dels comptes generals, dels que hi ha publicats a Dades obertes i validats per la Sindicatura de Comptes, que hem trobat que la darrera dada publicada és del 2021 i veiem que existeixen superàvits romanents ni més ni menys que gairebé d'11 milions d'euros. La consellera fa una estona se'n felicitava i deia que eren finances sanejades. Nosaltres no ho podem compartir; pensem que una administració pública que atén problemes tan greus en el territori no pot generar aquests tipus de superàvits.

Pensem que ens agradaria –parlàvem del 2024–..., que vostès no sabem si han pogut generar, després d'aquest 21..., han pogut millorar la gestió dels recursos amb què compta l'Aran, si han sumat superàvit o si han pogut gestionar perquè no els en quedi tant, perquè aquest és un tema que realment ens preocupa.

Jo vull acabar la intervenció citant una autora aranesa, la Pilar Caubet, i voldria llegir un fragment del seu preciós poema «Varicauba», un poema ecologista que va ser premiat l'any 1978, però que continua vigent i necessari. Té un contingut que, en aquell moment, va ser com un presagi, com una premonició i que ara se li pot donar absolutament tota la raó i és molt vigent. Al poema «Varicauba», referenciat en aquests frondosos i extraordinaris boscos de la Val d'Aran, l'autora expressa el seu amor pels paisatges aranesos i el dolor que sent per una destrucció que pateix i pronostica demolidora, simbòlicament referint-se a tota la Val d'Aran; destrucció per l'impacte del turisme, que l'Aran és ara molt més salvatge que quan ella va escriure el poema. La tala d'arbres a Varicauba es va aturar realment i ara és una zona preservada, però la construcció d'enormes complexos per incentivar que la gent vingui a esquiar i a omplir hotels no s'atura i ha destruït enormes zones com Beret. Ara mateix, a Baqueira-Beret s'estan construint apartaments de luxe. Ni més ni menys que trenta-vuit habitatges a un preu de 2 milions d'euros la casa. Pensem per a qui són, segur que no són per a la gent que viu a la Val d'Aran. I s'estan construint també infraestructures i produint neu artificial en plena sequera i en plena emergència del canvi climàtic.

El poema diu: «Es urpes dera ambicion / s'i an hèt a remarcar / an talhat sense mesura / an arrasat lo miellhor.» És a dir, ens diu que les urpes de l'ambició s'hi han fet remarcar, han tallat sense mesura i han arrasat el millor. Aturem la destrucció, síndica, la destrucció del territori, la destrucció de la llengua. Que la Val d'Aran sigui un lloc on viure amb dignitat –i acabo, presidenta–, amb justícia social i ambiental i amb un fort compromís per fer viure una llengua històrica i viva, la llengua d'oc, que planta cara a la desaparició universal de les llengües, desaparició provocada per l'actual marc depredador del neoliberalisme i de l'imperialisme lingüístic.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Gràcies e bon dia, magnífica síndica. Benvenguda e fòrça gràcies pera sua intervencion que mos ajude a apropar-mos un aute còp ara realitat dera Val d'Aran de manera dirècta pera sua institucion representativa, que vostè represente.

Voi començar arregraïnt tanben ara Oficina parlamentària d'Aran eth supòrt que mos da as grops parlamentaris tanben entà poder-mos expressar, encara que sigue sonque entà hèr era benvenguda en aranés, e tanben, donc, peth trabalh qu'amie a tèrme, que creigui qu'ei un trabalh important e relevant.

Gràcies, per tant, magnífica síndica, per la seva intervenció, i agrair sobretot el suport que ens ha donat l'oficina parlamentària per fer encara que sigui aquesta petita introducció en llengua aranesa com a símbol també de reconeixement d'una realitat nacional, que també ho és cultural, lingüística i territorial com és l'Aran.

Cada cop que ve vostè aquí, la institució que vostè representa, ens posa a tots davant el mirall. Quan la síndica d'Aran intervé en aquest Parlament, crec que ens posa a tots davant del mirall, en la mesura que expressa molt bé com abordar els conflictes de sobirania o l'articulació de diferents sobiranies entre diferents escales de govern i també de la coordinació d'aquestes diferents sobiranies.

Crec que amb la seva compareixença també podem prendre nota de com abordar conflictes de sobirania i de relació entre una pluralitat de realitats nacionals. Tant de bo que aquesta dinàmica de relació, els discursos i el to que avui estem veient poguessin servir-nos als mateixos grups polítics també per abordar la qüestió nacional catalana, ja que quan vostè ve aquí és un punt de trobada que aporta alhora també maneres de pensar fora de l'Aran en clau de relació entre territoris i entre comunitats polítiques.

Vostè avui ens expressa un seguit de demandes, però també, i fonamentalment, la necessitat de reconèixer l'Aran com el que és, una comunitat política, i amb això reivindicar la necessitat d'autogovernar-se des d'una perspectiva orientada a dotar-se de polítiques de proximitat per fer millor la vida a la ciutadania i reivindicar-se també des del punt de vista de l'autonomia política i no merament administrativa.

L'Aran que ens porta aquí és una comunitat política que vol fugir de la imatge que massa vegades ens queda en determinats territoris, la imatge folklòrica d'un paisatge molt bonic, una llengua molt maca, però després, més enllà d'això, res més. Reivindicar el dret al desenvolupament territorial i de les persones que resideixen a l'Aran creiem que és el valor que cal donar-li a aquest debat i a la seva compareixença.

Som conscients que l'Aran no ha desplegat encara plenament el seu potencial d'autogovern. Crec que ha quedat clar en la seva intervenció que encara hi ha necessitat d'abordar transferències de competències i encara hi ha necessitat de concretar, d'arrodonir els problemes de finançament existents.

Coincidim en que cal abordar el problema del finançament. És una realitat que afecta, evidentment, l'Aran, però afecta també el conjunt de les comarques de muntanya, la vegueria de l'Alt Pirineu i Aran. I caldrà seguir urgint el Govern a abordar-ho. Estem ja al desembre del 2023. La moció que vam acordar amb els vots del PSC, d'Esquerra Republicana, de Junts i nosaltres mateixos deia que, en el marc de les relacions bilaterals Generalitat de Catalunya - Consell General d'Aran, l'acord de finançament que s'haurà d'adequar a les necessitats detectades durant el període de vigència de l'acord actual, tot transferint al Consell General d'Aran les dotacions econòmiques necessàries per desenvolupar amb plenitud totes les seves competències i funcions... Crec, després d'haver escoltat la seva compareixença, que encara estem lluny de donar compliment a aquest acord, i estem ja a desembre del 23, que era el termini que ens havíem fixat.

Deixi'm, però, fer referència a l'àmbit de l'habitatge, perquè creiem que és una de les principals problemàtiques de l'Aran. El fet que la principal activitat econòmica del territori estigui lligada al turisme i en especial a l'esquí –el vuitanta per cent del producte interior brut– fa que hi hagi més habitatge d'ús turístic i segones residències que habitatge principal, la qual cosa fa quasi inaccessible l'accés a l'habitatge per a qui viu i treballa a l'Aran. Ens agradaria saber de quins recursos disposen i quines expectatives de millora hi ha sobre la taula.

Amb relació a l'habitatge hi ha una realitat avui «frapant», derivada de l'encreument de precarietat laboral i barreres a l'habitatge, que afecta en termes generals els treballadors i treballadores que arriben a l'Aran per a treballar en el sector de la restauració i en especial a les pistes. Llocs de treball estacional, moltes vegades parcials i massa vegades mal pagats, amb sous d'entre quatre-cents i 1.500 euros, que fan impossible l'accés a lloguers, que com a mínim són de sis-cents, set-cents euros. Davant d'aquesta situació, sabem que alguns treballadors i treballadores, especialment els que desenvolupen la seva activitat professional en les pistes d'esquí, han optat per viure en furgonetes o autocaravanes i d'altres en alguns allotjaments que els

hi ofereixen les empreses que els contracten, massa vegades sense complir les mínimes condicions d'habitabilitat.

Fins ara, als treballadors que viuen en furgonetes o autocaravanes se'ls permetia aparcar al pàrquing de la cota 1.500, cosa que els permetia poder estar a prop de les pistes i anar i tornar a la feina caminant. Però enguany, de manera sorprenent, s'ha produït un canvi i se'ls hi prohibeix estacionar aquests vehicles a qualsevol espai de l'estació d'esquí de Baqueira-Beret. És cert que l'Ajuntament de Naut Aran ha respost davant d'això aprovant una modificació urbanística per construir un edifici per allotjar treballadors temporers a peu de pistes. Però aquesta és una solució de futur que avui, malauradament, no soluciona el problema. Per això creiem que cal establir una moratòria fins a disposar d'aquests allotjaments per tal de no aplicar-los... i no aplicar-los ara la taxa d'aparcament nocturn a aquests vehicles i permetre aparcar també a la cota 1.500 als vehicles de més de cinc metres, com s'ha fet fins ara.

Volem aprofitar la presència de la síndica per demanar-li que ella, conjuntament amb l'Ajuntament de Naut Aran, estableixi un canal de diàleg amb els treballadors afectats per trobar una solució assequible a l'actual problema. Nosaltres creiem que el diàleg és la millor solució i ens oferim a col·laborar en facilitar-lo.

En qualsevol cas, aquest és un cas concret d'una problemàtica, la de l'habitatge, on els preus i la gairebé nul·la construcció d'habitatge social des de fa anys genera greus dificultats de trobar habitatge per part de les persones que treballen durant períodes concrets en estació d'esquí, en el sector de l'hostaleria o en activitats derivades del sector turístic, que és evident, no?

L'altra qüestió a què també volem fer referència aprofitant aquest debat sobre l'Aran és l'ordenació i la gestió del territori, del medi ambient, que també crec que és un àmbit en el qual considerem que és necessari que vostès tinguin competències suficients, perquè al final les característiques geogràfiques del seu territori són les que són i, per tant, és un territori amb poca densitat de població i amb molta superfície territorial per gestionar. I sense aquestes competències i sense els recursos suficients no és possible una gestió real del territori. Per això ens agradaria saber si amb relació a aquesta qüestió s'ha avançat i quines expectatives tenen.

Per últim, i no menys important, hem de fer referència a la llengua. Les dades són clares i preocupants, i ja ha sortit: a l'Aran, l'ús de la llengua pròpia està a nivells baixíssims. El seu ús social entre els joves... Segons un estudi, només un 17,9 per cent de joves la té com a llengua familiar i la substitució ve donada pel castellà. Cal recolzar, doncs, totes les iniciatives per reforçar-la i protegir-la. No pot ser que la competència de la llengua no sigui transferida a l'Aran. S'imaginen que la competència en llengua catalana no estigués transferida a la Generalitat de Catalunya? Sens dubte, treballar política lingüística a l'Aran requereix disposar de competències i recursos suficients per intervenir-hi. Cal, doncs, avançar en aquest sentit, com la mateixa síndica crec que ha explicat.

Per acabar, vull aprofitar la compareixença de la síndica d'Aran, en què ens ha fet partícips a tots i a totes de la situació actual d'una realitat d'un territori de muntanya amb l'especificitat, evidentment, de la Vall d'Aran, per agrair-li, també, l'oportunitat que ens dona per ampliar la mirada a la majoria de la població que vivim en altres territoris més urbans i que de vegades correm el risc de veure l'alta muntanya com el jardí on ens hi passem els caps de setmana, com sovint ens recordeu des del vostre territori. Des d'En Comú Podem sabem que mantenir el paisatge i la natura no ha de ser a costa que els seus habitants no hi puguin viure. Sempre hem reclamat i reclamem les inversions que siguin necessàries, però alhora preservant, i més en emergència climàtica, la biodiversitat, la sostenibilitat, recuperació de rius, de la fauna, la flora. Perquè si no, no hi ha futur ni per a l'Aran ni per a ningú. Nosaltres entenem que hi ha sectors que poden ajudar l'Aran a créixer de forma sostenible: el sector primari, la ramaderia, productes ecològics, esports d'aventura o la innovació tecnològica, la gestió forestal per fer possible la biomassa i utilitzar la fusta en la construcció,

i encara més en un context també d'emergència climàtica. Per això plantejem que cal, sense demonitzar el turisme, buscar i ampliar les expectatives de l'activitat econòmica en el territori.

Acabo dient-li, doncs, que ens trobaran sempre a l'hora de fer propostes i arremangar-nos per trobar alternatives a un model que es complementi amb l'ús turístic, com el sector primari i altres ja esmentats. Perquè entenem, en qualsevol cas, que l'Aran també són els seus treballadors i treballadores temporers i els joves que s'hi volen quedar a viure.

Res més.

I gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Joan García González.

Joan García González

Gràcies, presidenta. Síndica... Benvinguts, tots els membres del Consell General d'Aran. Tinc la veu una mica tocada, o sigui que intentaré acabar la intervenció.

Dir bàsicament... I m'agradaria començar parlant, a part de donar la benvinguda i que per nosaltres és un plaer que vostès estiguin aquí i ens estiguin parlant precisament d'una realitat diferent de la que vivim moltes vegades en aquest Parlament, d'un concepte inicial de què s'ha parlat en diferents moments, que és de la singularitat, la singularitat de l'Aran, de la Vall d'Aran. La primera de totes és la geogràfica, és evident. És bàsicament l'única vall de tota la península Ibèrica que és atlàntica. Per tant, això ja els fa, històricament, viure d'una altra manera, amb una realitat i una sèrie d'interrelacions amb la resta de Catalunya i d'Espanya molt, molt complexes. I això també ha marcat el seu caràcter, els ha fet més plurals, els ha fet molt més propers a la realitat del que a nosaltres també ens agrada com a societat. I, per tant, això es veu avui dia també en la seva forma de mirar el món.

També la seva història. Una història, sobretot a l'edat mitjana, complexa, on va formar part primer del Comtat de la Ribagorça, després va acabar, de forma pràcticament accidental, perquè va ser d'alguna forma així, amb la unió dels comtats de Barcelona i del Regne d'Aragó, dins del Principat de Catalunya. Però també aquesta realitat i aquesta història els ha fet més forts i, evidentment, això també avui ho hem d'anunciar.

Més singularitats, també la política i la realitat. Quan un va i visita l'Aran, veu que hi ha diferències almenys molt clares respecte a la resta de territoris que hi han al voltant o al costat de la mateixa Vall d'Aran.

Molts motius, però jo en posaré un de molt concret que crec que és important, i és que avui s'ha parlat –i Junts ho han dit– de la seva voluntat, d'aquest reflex que vol donar respecte al seu dret a l'autodeterminació –ho deia la diputada abans i crec que és evident.

L'únic moment en què jo he escoltat parlar, per part dels aranesos, de l'autodeterminació va ser el 2017, quan aquest Parlament o una part minoritària de la societat, però majoritària en aquest Parlament, volia separar-se d'Espanya. Va ser llavors quan realment els aranesos van... A més, nosaltres vam estar el 2017 a la Vall d'Aran; de fet, Ciutadans va guanyar les eleccions a la Vall d'Aran. En aquell moment, van decidir i volien decidir directament que si Catalunya se separava d'Espanya, ells se separarien també de Catalunya per continuar formant part de la família espanyola, en aquest cas, i de la seva història.

Per tant, és evident aquesta realitat –i ho sap perfectament, síndica–, i crec que també els fa singulars. Això vol dir que, evidentment, les seves institucions han de ser respectades i han de ser, òbviament, finançades correctament.

I també m'ha agradat molt el bany de realitat que ha donat a aquesta cambra quan parlava del mirall, d'allò que moltes vegades aquí escoltem sobre els greuges,

dia rere dia, de finançament, de com a Madrid no ens escolten, i vostè ha vingut aquí i ha dit exactament –evidentment, amb tota la justificació i amb tota la raó– el mateix que escoltem aquí cada dia sobre els greuges per portar o tirar endavant les competències que tenim.

El Govern de la Generalitat –la consellera, segurament– avui els farà tots els gestos possibles, els hi parlarà de lo bé que han de tractar..., inclús els hi parlarà o els hi han parlat en aranès. Fan aquest esforç per veure quina sensibilitat tenen respecte a la Vall d'Aran.

Quan marxin d'aquí, no se'n recordaran. Tornaran a tenir els mateixos problemes que han tingut fins a dia d'avui. Jo els hi faig aquest anunci, per si no ho saben, jo crec que ho saben perfectament, però jo els hi faig aquest anunci. És un drama, és veritat, però tot el que demanen vostès, tot allò que avui s'ha dit aquí, totes aquestes competències que teòricament tindran, no estaran suficientment finançades. Això és el que ha dit vostè i crec que és la realitat.

Nosaltres els hi donem suport, humil suport, quan vulguin, però la realitat que tenim és aquesta, i és una realitat complexa. I, a més, és una realitat que vostès reivindiquen per a una societat que per nosaltres és un exemple en molts aspectes.

Un d'aquests és la seva capacitat d'iniciativa. Una societat o un territori que ha sigut capaç de doblar la seva població en quaranta anys, quant tenim comarques, i espais territorials al voltant que no precisament han aconseguit això. Com ho han fet? Ho han fet, evidentment, amb un altre tema, que també en podríem parlar avui, que també es parla contínuament en aquest Parlament, que és l'atac continu al turisme.

Aquesta turismofòbia que aquí emana dels comuns moltes vegades, de la CUP, també d'Esquerra Republicana, de tots aquells que també els han parlat en aranès –jo no els hi he parlat en aranès, però ells sí. Però quan ataquen la indústria, la primera indústria que ataquen normalment és la que va donar o va canviar completament la societat aranesa.

Amb coses dolentes, evidentment, que s'han de millorar, però, evidentment, als anys seixanta, si no hagués sigut per l'esport de muntanya, segurament, l'Aran avui no seria el que és. I això crec que ho tenim tots molt en compte, i més quan anem a parlar... Almenys quan nosaltres parlem amb els aranesos ho reivindiquen com una fórmula, que també hem de diversificar i hem de fer créixer de forma sostenible, això és evident, però és una realitat, doncs, curiosa.

Jo volia trencar també aquest, diguéssim, mantra que hi ha en aquest Parlament, perquè sé que el model de desenvolupament d'una indústria com el turisme és bo per a l'Aran. I crec que és important, sobretot, quan es parla de coses com els jocs olímpics. Ningú va parlat dels jocs olímpics, però aquí pràcticament tots els grups estaven en contra dels jocs olímpics d'hivern. Això no els hi diran, ni en aranès ni en català ni en castellà. No els hi diran, ho amagaran, segurament. Però no passa res, continuem amb els gestos.

Un altre tema important, que per nosaltres és bàsic. N'hi ha molts i no tinc temps per parlar-ne de tots. S'ha parlat de les conseqüències negatives que tenen, doncs, la realitat del turisme en temes com l'habitatge, les comunicacions, els serveis, la falta de finançament...

És important, però per nosaltres és molt important parlar d'un que per nosaltres, a més, és un exemple i un reconeixement. Parlava el senyor Ordeig abans, en la seva intervenció, que l'Aran, la Vall d'Aran, és un exemple en molts aspectes. Hi estem d'acord; hi estem d'acord, senyor Ordeig. I, especialment, en un, en el model d'escola –el model d'escola–; el model d'escola a l'Aran que permet o que es desenvolupa en l'alternança de llengües vehiculars. És així, no, senyor Ordeig? *(Pausa.)* Sí? Ho dic perquè ja que ho volen com a exemple, senyor Ordeig, ja que ho vol el PSC com a exemple, que ho defensi en aquest Parlament. Bàsicament, aquest model en el qual es poden transformar i es poden utilitzar com a vehiculars tant l'aranès com el català

com el castellà i dues llengües més –el francès, en aquest cas, i l'anglès–, crec que és el model que nosaltres, a més, vam defensar.

De fet, vam copiar el seu model per portar-lo a aquest Parlament fa exactament un any, com una proposició que volem per a tots els catalans; és a dir, els hi demanem que, quan parlin vostès amb el departament..., que, per cert, està d'acord amb aquest model a l'Aran, només a l'Aran, allà no hi ha immersió lingüística, allà a l'Aran sí que volen que aquest model sigui real.

Nosaltres el que volem i el que demanem és que aquest model de diversificació lingüística, on el castellà també pot ser vehicular, com el català i l'aranès, pugui implementar-se. I és un bon exemple per nosaltres i crec que és important.

La llei d'alta muntanya, síndica, vostè també suposo que ha sentit a parlar d'aquesta llei i que serà, doncs, la solució a tots els seus problemes. No la veurem. No la veiem, fa set anys o vuit que se'n parla i la que tenim és dels anys vuitanta. Difícilment podem donar resposta a les realitats de l'alta muntanya, en aquest cas, a la realitat de l'Aran, de la Vall d'Aran, amb una llei dels anys vuitanta.

Crec que ha canviat una mica la realitat a Catalunya, de fet, a tot el món. I, per tant, reivindicuem que aquesta sigui una de les decisions o de les lleis que abans d'acabar la legislatura puguem tirar endavant. Ho demanem així a la consellera. Soc, diguéssim, poc..., o tinc poca capacitat de creure que això serà així, però bé, igual sí que ho podem aconseguir.

Per acabar, finalment, gràcies. Defensarem que aquesta compareixença es pugui fer al Ple també amb la modificació del Reglament de la cambra cada any. Ens posem a la seva disposició per al que necessitin. No sé si serà molt, si serà poc. Humilment ho fem. No els desitgem coses, o almenys no els prometem coses que no podem fer ni complir. Però ens agraden moltes coses que ens ha ensenyat l'Aran. Crec que la Vall d'Aran és un exemple per molts motius i espero que d'alguna forma, i ara tindrà vostè la resposta, doncs, tots aquests desitjos es puguin fer realitat.

Gràcies, diputats, diputades, síndic.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Bon dia, síndica; benvenguda e benvengudes tanben totes es persones que l'acompanhen, tanben delegat e secretari. Fòrça gràcies pera sua intervencion en Plen deth Parlament de Catalonha, e per expausar-mos era situacion d'Aran e eth desenvolopament deth sòn autogovèrn.

Celebram aguest debat d'aué perque ei important entà Aran e entà Catalonha. Aquesta compareishença signifique un reconeishement dera realitat nacionau e singulara d'Aran; un reconeishement ara tradicion d'autogovèrn istorica d'Aran; un reconeishement der occitan, aranés en Aran e tanben en Catalonha, e servís tanben entà reafirmar era bilateralitat entre Aran e Catalonha, atau coma entà dar compliment ara lei de regim especiau d'Aran. Per açò credem qu'ei important que se pogue hèr aguest debat en Plen deth Parlament de Catalonha e qu'en poguen gèsser déuers e rèptes compartidi.

M'agradaria continuar repassant la feina i els passos fets en aquest àmbit i amb relació a tot el que ens ha exposat, síndica. Aquí al Parlament de Catalunya, aquesta compareixença, tal com explicava la síndica, és la que dona compliment a la llei del règim especial d'Aran, de la necessitat de fer un debat sobre la situació de l'Aran i el seu autogovern, que normalment es fa a la Comissió d'Afers Institucionals. Aquesta legislatura és la tercera que fem en compliment d'aquesta llei, si bé és cert que és la primera vegada, com tothom ha destacat, que la fem al Ple del Parlament. I ho celebrem. Celebrem que aquest debat, com deia, com aquest dia important que és per a

Aran i per a Catalunya, es pugui fer en el marc del Parlament i del Ple del Parlament de Catalunya.

Sí que recentment vam fer un debat també molt important en aquest hemicicle, que és el de la llei sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari, amb la voluntat –i així ho vam fer– de protegir la vehicularitat de l'aranès a l'ensenyament a l'Aran i evitar cap tipus d'inseguretat jurídica.

En l'àmbit parlamentari, també voldríem destacar, com així ho han fet altres portaveus, l'existència de l'Oficina d'Aran, que, entre altres coses, ajuda els diputats de la cambra a poder intervenir en aranès i a normalitzar també l'ús de la llengua com una llengua oficial que és del nostre país, de Catalunya, i també gràcies a la tècnica que així ho facilita, la Pilar Caparrós.

Si fem una mirada a les relacions entre el Govern de la Generalitat i també al Conselh Generau d'Aran, hem pogut veure una intensificació i una consolidació de les relacions institucionals i bilaterals Aran-Generalitat, tant amb la comissió bilateral, com amb la ponència de traspassos i convenis, com amb el Consell de Política Lingüística de l'Occità-Aranès, entre altres comissions mixtes.

Unes reunions –vostè ens ha explicat alguns dels reptes encara pendents, però– que han suposat també uns avenços rellevants en matèria de traspassos, en matèria de més recursos econòmics i de protecció de l'aranès. I això segur que és una cosa de la seva perseverança, del seu consell, de la perseverança també de la societat aranesa, i també –creiem– de la perseverança i de la defensa del Govern de la Generalitat i del model de respecte, de confiança i de coordinació.

Parlava vostè de la lleialtat, de la voluntat dels recursos, i crec que, sincerament, que aquests elements són reals, es donen i és evident que cal seguir en aquesta direcció. Per això celebrem, doncs, aquesta direcció i aquest camí.

Si anem per parts, amb relació a l'occità, a l'aranès a l'Aran, certament, la situació de l'aranès –vostè ho ha comentat– és molt fràgil i delicada. Una llengua sustenta la identitat de qualsevol poble, i per això defensem que cal fer tot el possible per protegir-la. El primer pas per defensar l'aranès és la voluntat, i aquesta hi és, hi és per part del Govern –així ho ha expressat la consellera–, hi és per part nostra, també, d'aquest grup parlamentari que ara té la paraula.

Malauradament –i ho acabem de veure–, en aquesta cambra també hi ha grups de dreta i extrema dreta que defensen que les llengües són un problema i escampen les mentides que voler defensar una llengua és anar contra altres llengües. Estem ben lluny d'aquesta visió reduccionista: la llengua és cohesió, és equitat, és oportunitats, i és una obligació i una responsabilitat protegir les llengües oficials del nostre país, entre elles com ho és l'aranès.

Prova d'això també són els fets. És evident que cal seguir i que hi ha molts reptes pendents, però també els fets i les passes que hem anat podent transitar. S'ha comentat que en aquest Parlament es va blindar l'aranès en la llei per protegir el model escolar, com la llengua pròpia i vehicular d'Aran. De fet, com ho feien també anteriorment la LEC i també la llei de l'occità, aranès a l'Aran. Però ens en vam assegurar encara més. Aquest 2023 també s'ha fet una aportació extraordinària al pressupost que s'ha traspassat al Conselh Generau d'Aran en matèria lingüística. Aquests 200.000 euros més, de més –que vostè també hi ha fet referència–, i que ha suposat un increment substancial per arribar, si ho sumem tot, a més de 500.000 euros. Un augment en la dotació també de les subvencions del Departament de Cultura per a la promoció de l'aranès, així com el suport també a l'Institut d'Estudis Aranesi, l'acadèmia aranesa de la llengua occitana. Fruit de les negociacions –i també ho celebrem– per poder-hi contribuir, hi ha hagut el reconeixement de l'aranès al Congrés dels Diputats com una llengua oficial que és de Catalunya i, per tant, que com a tal es pugui utilitzar a la cambra espanyola.

Es fa publicitat institucional del Govern de la Generalitat en aranès a tot Catalunya, no només a l'Aran, sinó a tot Catalunya. I això també és una passa nova i im-

portant. S'ha creat el Servei LIC de Llengua i Cohesió Social des del Departament d'Educació, exclusiu per a la Vall d'Aran. Vostè ho ha celebrat. Nosaltres ho compartim.

Per tant, creiem que són bones passes en la bona direcció. I és evident, en prenem nota, fan falta més recursos –així ens ho ha demanat avui vostè–, més recursos per a l'aranès i també així ens consta que s'hi està treballant, també pel pla estratègic de la llengua, per la proposta d'assumpció de més competències o de les competències en aquest àmbit i esperem, doncs, que pugui arribar en breu i així treballarem per fer-ho possible. Però no volem menystenir cap dels passos fets en els últims mesos i en els últims anys perquè creiem que han sigut positius i que han sigut necessaris. Per tot això, per tots aquests avenços, parlem d'aquesta nova etapa en política lingüística, tant pel que fa a la defensa del català arreu de Catalunya com també per la defensa i protecció de l'aranès a la Vall d'Aran i també arreu de Catalunya.

Pel que fa al finançament, que vostè també n'ha parlat, ho compartim. El finançament just és clau per poder desplegar les millors polítiques per a la gent, per al seu benestar, per a les seves oportunitats. I per això, de fet, hi som, en aquest Parlament, tots i totes plegades, per ser útils a la gent, per servir.

Sobre aquest tema voldríem també destacar i posar en relleu el compliment del model de finançament 2019-2023 i el fet que enguany, aquest 2023, s'hagin fet els últims pagaments, tal com així s'havia acordat, de la dotació addicional corresponent a l'any 2021, que no es va poder aplicar, que no es va poder pagar, atesa la situació de pròrroga pressupostària dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya d'aquell 2021. Vostè havia reclamat aquests diners, que els pertocaven, i aquests diners han acabat arribant aquest any. Aquest 2023, el fons de finançament incondicional ha estat de més de 33 milions d'euros. I, si mirem l'evolució, veiem també aquests esforços i aquesta bona direcció: l'any 2019, més de 23 milions d'euros; aquest 2023, més de 33 milions d'euros.

I, pel que fa al 2024, el compromís és seguir treballant en aquesta línia ascendent. Compti també amb nosaltres. Ja ha explicat la petició de pròrroga d'aquest model de finançament mentre es treballa en el model nou, que és evident que ha de ser garantista, que ha de ser just, i que, sens dubte, compartim amb vostè aquesta petició.

Des d'aquí la cambra, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana treballa, treballarem i treballarem per poder disposar d'aquest nou pressupost de la Generalitat de Catalunya que pugui incorporar les seves demandes. I esperem també que vostès ens ajudin a aconseguir aquest pressupost per a l'any vinent i, per tant, a tenir-lo també al més aviat possible. D'entrada, amb el nou pressupost de l'any vinent ja hi haurà un increment de pràcticament 3,5 milions d'euros més per a l'Aran, i per això també val la pena tenir aquest pressupost d'acord amb tots aquests increments generals dels departaments. També emplacem la resta de grups parlamentaris a fer-lo possible, aquest pressupost de la Generalitat per a l'any vinent, des de la negociació, des de l'acord i des de la prioritització del país, per tot allò que pugui millorar i, en aquest cas, també perquè suposarà millores en la línia del que ens demanava la síndica d'Aran.

I, amb relació als traspassos i a les competències diverses, volem fer un esment, també d'aquesta evolució positiva; els més recents, en matèria de drets socials, però també s'hi ha arribat en l'àmbit de bombers i emergències, de salut, de fauna, entre d'altres. I hi donem tot el suport perquè es puguin consolidar tots aquells que s'estan treballant, com en matèria d'esports –compartim molt aquesta necessitat–, així com en l'àmbit del turisme o altres qüestions.

La feina es fa treballant, i el bon ritme actual presagia bons auguris, també, per seguir caminant i consolidant l'autogovern de l'Aran, que compartim la vostra reivindicació. Ha parlat de molts reptes –habitatge, mobilitat, oportunitats...– que són compartits també per altres territoris d'alta muntanya, i és conjuntament com ho hem de treballar. Totes les polítiques transversals de la Generalitat també van, tam-

bé són, també arriben a l'Aran per a garantir més oportunitats, com poden ser més recursos en l'habitatge, com han estat també les normatives que lluiten contra l'especulació, com és el pla estratègic dels Pirineus, entre altres. I des d'aquí entomem els reptes de la feina que pot fer aquest Parlament, si hem d'actualitzar aquelles lleis vigents o si n'hem de fer de noves.

Acabo, ara sí, presidenta. Gràcies de nau. Es peticions que mos a hèt, síndica, mos emplaçam a treballar-les amassa. Eth nòste compromís passe per seguir en aguesta bona direccion qu'auem fixat en aguesti darrèri ans dera man d'un govèrn sensible ara realitat d'Aran e des d'un parlament que tanben a mostrat eth sòn compromís a Aran e ar aranés, entà seguir treballant entà consolidar eth reconeishement nacionau d'Aran, era defensa deth sòn autogovèrn e dera capacitat de decidir sus eth vòste futur politic, era defensa e proteccion der aranés e era der acreishment de recorsi e es traspassi de competéncies.

Compen damb nosati.

Fòrça gràcies.

La presidenta

Acabades les intervencions dels grups parlamentaris, dono la paraula a la síndica d'Aran per un torn final de cinc minuts.

(Pausa. Maria Dolors Sabater i Puig demana per parlar.) Senyora Sabater, digui.

Maria Dolors Sabater i Puig

Sí; presidenta, gràcies. Era per si podia fer una esmena tècnica..., que, al citar el nom de la Pepita Caubet, l'he dit erròniament en el faristol, i perquè pogués constar en acta.

Gràcies.

La presidenta

D'acord, faci l'aclariment. Gràcies.

Síndica, quan vulgui.

La síndica d'Aran

Gràcies, presidenta. Cinc minuts no són suficients, però intentaré fer un breu resum de tot allò que ens han exposat avui aquí.

Com els deia en l'inici de la meua intervenció, aquest és un dia històric per a l'Aran, encara que, veient l'afluència a la cambra, no ho sembli. Esperem també anar millorant en això. Perquè, finalment, també serà, com els hi deia, una mostra de que tot allò que estem demanant i al que els hi estenem la mà, doncs, també arriba a tots els diputats i diputades.

Escoltant les intervencions dels diferents portaveus, alguns han pintat una imatge d'una Vall d'Aran idíl·lica i d'altres han dibuixat una imatge d'una Val d'Aran que ve a ser, doncs, el pitjor model de desenvolupament territorial que hi ha al país, no? I jo no sé si aquest debat, el del desenvolupament territorial, Catalunya l'ha fet encara a dia d'avui –jo crec que no–, i nosaltres l'estem intentant fer, i també el volem fer de la mà de Catalunya. I ho dic perquè –ho deia algun dels grups– nosaltres tampoc estem per la labor de demonitzar el turisme. Sense el turisme, certament, l'Aran no hagués arribat al nivell de desenvolupament social i econòmic que tenim en aquests moments. Certament, també, sabem que és un model amb riscos, i per això jo els hi he explicat aquí –no sé si tothom m'ha entès– que hem iniciat diferents polítiques i projectes en matèria d'innovació, en matèria de desenvolupament sostenible, en matèria de transició energètica, gestió forestal, etcètera. Ens creiem el país que tenim i ens el volem seguir creient.

Però també els vull fer una petita reflexió. A vegades –i els anomenava el Jaime Izquierdo, que és un expert en desenvolupament territorial–, es fan, hi ha determinats posicionaments que tenen a veure amb una visió urbanocèntrica completament i –permetin-me que ho digui també– amb un cert paternalisme sobre el que

els territoris rurals han de ser, i els territoris rurals i de muntanya tenim el dret a decidir també què volem ser. I aquí sí que tots aquelles iniciatives polítiques que s'hagin de dur a terme s'han de dur a terme amb el consens del territori. Perquè, si no, com bé deia també el diputat d'En Comú Podem, acabem veient el Pirineu com un lloc on anar-hi a passar el cap de setmana. I al Pirineu hi viu gent, i gent que hi vol seguir vivint i que té una aportació a la resta del territori molt important. Jo no sé si aquest paper tornassolat al que feia referència l'Ernest Lluch al seu article el necessitem gaire temps més. De moment, jo crec que sí, que el necessitem.

Pel que fa a referència..., s'ha parlat molt de la llengua, i jo només els vull donar uns apunts que ja els n'he fet esment, no? La llengua és una prioritat, i la primera prioritat és que es parli a l'Aran, i aquest és el primer repte –aquest és el primer repte. I necessitem recursos, sí, també complicitats. Jo no sé com fem els números, eh?, però aquests 500.000 euros al Conselh Generau d'Aran no hi arriben. Nosaltres ara sí que en rebem 300.000. I, certament, si ens remetem a les competències traspasades l'any 90, doncs potser sí que els números surten, eh? Però repeteixo que no és només una qüestió de recursos.

S'ha parlat aquí del model lingüístic a l'escola. El model lingüístic de l'escola aranesa és un model d'immersió lingüística, on l'aranès és llengua vehicular i d'aprenentatge i on la resta de llengües s'aprenen en igualtat de condicions. Però l'aranès és llengua... Jo vaig estar en aquest mateix faristol defensant que l'aranès fos llengua vehicular i d'aprenentatge. Per tant, estem molt orgullosos del nostre model lingüístic a l'escola, que permet que els nostres joves acabin dominant cinc llengües en acabar la seva etapa d'escolarització.

I respecte al finançament, vostès han anomenat aquí, doncs, els pressupostos liquidats del consell, el superàvit, no? Suposo que els pressupostos liquidats de la Generalitat cada any també deuen tenir algun raconet que els hi sobra i que no es gasta, no? Per tant, nosaltres no volem caure en l'autocomplaença de pensar que ja està tot fet, no? Certament, els recursos són importants, però els reitero que sense aquesta –i aquí s'ha anomenat– capacitat de fer que l'Aran pugui ser el repte de Catalunya, precisament amb tots els debats que ha de dur a terme també aquesta cambra, i fer que, de les dificultats que totes les administracions públiques tenim en aquests moments per desenvolupar els nostres pressupostos..., l'Aran no se n'escapa. I l'únic que demanem és seguir en aquesta línia.

Jo ho he dit abans, no he vingut aquí a interpellar el Govern. Nosaltres tenim una relació bilateral amb el Govern, que també reconeixem i agraïm, perquè certament en els darrers temps ha millorat molt, però el meu deure com a síndica i el deure del Govern de l'Aran (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) és venir a aquesta cambra –i acabo– per defensar allò que creiem just per a la nostra gent, que és tota la gent de l'Aran, que, ho repeteixo, també té en aquesta cambra la seva màxima representació.

Jo els hi vull agrair a tots el to de les seves intervencions. I, com ja els hi he dit abans, hem vingut per quedar-nos i espero que aquest repte que entomem avui tingui un resultat bo per a tothom.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, em plau d'agrair, en nom de la cambra, a la síndica d'Aran i als membres del Conselh Generau d'Aran la seva assistència. Fòrça gràcies.

I ajornem la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la consellera d'Educació, el conseller de Recerca i Universitats, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior, la consellera de Territori, el conseller de Salut, el conseller de Drets Socials i la consellera de Cultura.

La presidenta

Diputats, diputades... (*Remor de veus.*) Diputats, diputades, si us sembla, anem per reprendre la sessió. Sé que hi ha hagut poca estona, però...

Si els hi sembla, reprenem la sessió amb el primer punt de l'ordre del dia, que és preguntes amb resposta oral... (*El president de la Generalitat demana per parlar.*) President... (*El president de la Generalitat intervé sense fer ús del micròfon.*) El president..., el president demana de poder intervenir.

Intervenció del president de la Generalitat per valorar els resultats de l'informe PISA

Doncs quan vulgui, president. Té la paraula.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Molt honorable presidenta, conselleres i consellers, diputades i diputats... He demanat la paraula per poder intervenir davant de la cambra en ser la primera ocasió que tinc de dirigir-me a tots els diputats i diputades des de la publicació la setmana passada de les proves PISA i, per tant, per poder afrontar sense embuts i sense dilacions les necessàries explicacions sobre la situació del sistema educatiu del nostre país.

I ja ho dic d'entrada: els resultats de les proves PISA són uns resultats que no ens agraden. No són bons; és més, són uns resultats dolents. Per tant, ens correspon al Govern, però també al Parlament de Catalunya i al conjunt de la comunitat educativa i de la societat, analitzar bé les causes que hi han darrere d'aquests resultats, que de ben segur són multifactorials. De fet, és un debat que ja s'ha iniciat i que es continuarà fent en les properes setmanes i en els propers mesos.

Però avui demano la paraula davant de l'hemicicle i soc aquí no per posar excuses, sinó per assumir les responsabilitats, per assumir un compromís de revertir aquesta situació del nostre sistema educatiu i, per tant, que les properes dades que puguin venir en les properes avaluacions, del tipus que siguin, doncs, puguin ser molt millors.

Hem de reconèixer que les proves PISA i els resultats dolents d'aquestes proves PISA no venen..., no són una situació nova. Crec que a ningú l'han agafat de sorpresa; com a mínim a ningú d'aquest Parlament, que vam estar a finals del mes de juny dedicant tota una sessió monogràfica a la situació de l'educació. De fet, les proves PISA el que fan és, en el format d'aquestes proves, reflectir una situació que ja coneixíem, que tenim analitzada i que hem pogut constatar amb altres instruments d'avaluació, com les proves PIRLS, que fan referència sobretot a la capacitat lectora, o quina ha estat l'evolució de les avaluacions de competències bàsiques.

Per tant, és un debat que no ens agafa de nou, i crec que, en aquest sentit, aquest és un element positiu, perquè tenim feina feta de com revertir aquesta situació. De fet, aquest Parlament va debatre en una sessió monogràfica a finals de juny quina era la situació de l'educació al nostre país i la reflexió necessària, l'acció política i les mesures necessàries que s'han de prendre per millorar la situació de l'educació al

nostre país i, per tant, revertir..., que tinguin un efecte, evidentment, en primer lloc, sobre els resultats que tenen els propis estudiants, però, evidentment, que tinguin un efecte en la reversió de les avaluacions de tot tipus que hi haurà, també de les proves PISA del futur.

El debat no l'hem de començar de zero, el tenim iniciat des de fa temps. I crec que tampoc tindria sentit, atès que aquest debat l'hem fet al Parlament de Catalunya, que n'hem identificat les causes, que hi ha hagut un consens ampli a nivell parlamentari sobre quines són les actuacions que s'han de fer i sent conscients que en l'àmbit educatiu els resultats de les actuacions en les que s'encerta i el resultat de les decisions que també poden provocar un empitjorament dels resultats educatius es veuen sobretot a mitjà i llarg termini..., crec que no tindria sentit no utilitzar, no prendre com a referència tota la feina feta fins ara, també la de debat, diagnosi i orientació feta per aquest Parlament, i, per tant, no tindria sentit començar de zero.

I, per tant, tenim uns camins traçats, tenim el que són uns elements de consens en els que el Govern ens comprometem no només a aferrar-nos-hi, sinó a executar-los i a impulsar-los amb tota la intensitat per tal de que hi hagi una millora clara de la situació de l'educació al nostre país.

En el debat monogràfic sobre la situació de l'educació, i sobretot en les resolucions que es van debatre i adoptar per part d'aquest Parlament, vam fer referència a diversos àmbits que han generat un ampli consens parlamentari: de la governança, de l'educació, de la necessitat d'acords, d'un pacte de país per abordar la qualitat, l'equitat i la gratuïtat de l'educació; de com prestigiar i millorar la formació docent; com abordar la millora de les competències lingüístiques o la defensa de la llengua catalana.

També vam abordar i vam acordar mesures per enfortir l'educació sexual i la salut mental i combatre l'assetjament escolar. El necessari reforç de l'educació inclusiva i de continuar la lluita contra la segregació escolar iniciada en els darrers anys; de com és necessari prioritzar la lluita contra el fracàs i l'abandonament escolar; d'atendre la millora de les condicions laborals del personal docent i del conjunt del personal que intervé en el sistema educatiu i com podem millorar el finançament del conjunt del sistema; de continuar impulsant la gratuïtat de l'educació infantil en totes les seves etapes i continuar amb el canvi de paradigma de la formació professional, i també de l'impuls de la llengua catalana i la necessitat de que hi hagi un gran acord, també de país, en defensa de la llengua a l'escola.

Aquestes són les prioritats que, després de constatar la mateixa realitat que les proves PISA ens posen sobre la taula, però a través de les proves PIRLS, a través de les xifres sobre la continuïtat o l'abandonament en els estudis o les proves de competències bàsiques, aquest Parlament va adoptar en un debat monogràfic el passat mes de juny. I, per tant, crec que és pertinent continuar; assumir, per tant, les mesures que es van adoptar per part d'aquesta cambra.

Aquestes mesures, anunciades per la consellera aquesta mateixa setmana, donen continuïtat i donen compliment i executen els acords del debat monogràfic. M'agradaria subratllar-ne algunes que crec que són importants: la necessitat d'un gran compromís del conjunt de la comunitat educativa i les administracions per a la inclusió; el zero-tres universal i gratuït; el pla per a l'educació a temps complet; la millora de la formació dels docents; l'impuls de l'avaluació del sistema i la necessitat de comptar amb més recerca en l'àmbit educatiu per treballar a partir de rigor i evidències; l'actualització i el reforç pressupostari del sistema d'acollida; continuar amb més intensitat l'impuls del programa de recuperació d'aprenentatges de lectura i matemàtiques iniciat aquest 2023; les mesures de reducció de l'abandonament escolar, i l'aprofundiment en l'educació sexual i l'abordatge de la salut mental i l'assetjament escolar. Aquestes són les mesures anunciades per la consellera i que responen també als consensos que, després d'un llarg debat, vam tenir en aquesta cambra.

Però és evident que caldrà anar més enllà. És evident que hem d'estar disposats, com a país, a fer canvis, i canvis valents, acompanyats d'un increment de recursos que ja s'ha produït en aquesta legislatura de forma significativa –de fet, en poc més de dos anys el pressupost del Departament d'Educació ha augmentat més d'un vint per cent–, i a aprofundir en aquells canvis i aquelles mesures que, com totes en l'àmbit educatiu, tindran un efecte a mitjà termini, però que en aquesta legislatura s'han impulsat amb decisió. Canvis que també han de tenir tota la solidesa i, per tant, han d'anar acompanyats del màxim suport polític i parlamentari. M'estic referint a l'increment de la plantilla docent, a totes les mesures per a l'estabilització de docents, la baixada de ràtios que s'ha anat produint el passat curs i aquest, el nou calendari escolar, l'impuls del zero-tres gratuït –que hem iniciat aquesta legislatura amb l'I2 gratuït– o també el que és la reducció dels costos de material escolar amb el conegut com a «val escolar». Caldrà dotar les mesures que prenguem i que acordem entre tots de continuïtat, estabilitat i avaluació.

El que ens demana també la comunitat educativa, i especialment el col·lectiu docent, és que, davant d'una situació que és evident que cal prendre-hi mesures, no anem a fer electroxocs ni mesures que siguin superficials per cobrir l'expedient del debat polític, de la responsabilitat política del Govern. Nosaltres no ho farem, perquè el que ens demana el sistema educatiu és estabilitat; estabilitat i alhora ser capaços de que els canvis es produeixin, doncs, amb el màxim consens i amb el màxim suport.

Aquest és el nostre compromís, és el meu compromís com a president. El repte en l'àmbit educatiu i l'educació com a prioritat no és només una prioritat del departament i de la consellera Anna Simó; és una prioritat del conjunt del Govern i és una prioritat meua com a president. I estic convençut que és una prioritat del conjunt d'aquesta cambra.

Per això, doncs, els anuncio que convocaré una reunió de treball amb els presidents dels grups parlamentaris per poder ja avançar en aquests acords, en aquests compromisos, que, a manera de titular, a manera d'enunciat, fèiem en el Ple monogràfic, que crec que hi ha un amplíssim consens i que ens han de servir per posar-nos a treballar. Fer-ho amb evidència, amb rigor, amb voluntat d'acord, amb tot el compromís de treballar, i que sigui amb tota la intensitat.

I, evidentment, ara serà el torn dels grups parlamentaris, com correspon, però m'agradaria acabar aquesta intervenció, que crec necessària –i fer-ho davant del Parlament de Catalunya, que és qui representa la ciutadania del nostre país–..., necessària després, doncs, dels resultats d'aquestes proves, que han evidenciat una realitat que no per coneguda no deixa de ser dolorosa i no ens interpella a l'acció, amb uns missatges dirigits al conjunt de la comunitat educativa.

En primer lloc, als docents. Els docents ens reclamen estabilitat i reclamen confiança del conjunt de la societat i de la comunitat educativa, i que tinguin més recursos i més eines, i ho hem de fer possible. Ho estem fent possible, però és evident que necessitem fer-ho encara molt més i fer-ho millor.

A les famílies. A les famílies els volem expressar el nostre compromís en l'educació dels seus fills, dels nostres fills, que s'escolaritzen a l'escola catalana. I també hem d'interpellar-nos conjuntament a incrementar el treball conjunt família-escola: és imprescindible que anem de la mà i que la relació amb l'escola sigui una relació de confiança. Sovint s'ha parlat de recuperar l'autoritat dels docents. És necessari, i ha de ser a partir de la confiança i dels recursos que hi estem abocant –humans, materials, econòmics– per tal d'incrementar aquesta confiança.

Però també ens hem de dirigir als alumnes del país, que crec que massa vegades –i entono un *mea culpa*– no els escoltem prou en aquests debats, en els debats que tenim aquí al Parlament o en els mitjans de comunicació. I he tingut l'oportunitat –i és probablement un dels grans honors que comporta ser president del país– de recórrer moltes escoles i instituts, i en totes elles procuro tenir un espai per parlar amb

els alumnes. I crec que els hem d'escoltar més i els hem de preguntar quines són les dificultats que es troben. Escoltar els alumnes, perquè finalment són ells els destinataris de les polítiques educatives del nostre país. De quines eines necessiten i de com podem revertir el sacrifici que també van fer durant la pandèmia restringint la seva activitat social de forma obligada per salvar la resta de la societat, i ha tingut unes conseqüències. I com a país hem de ser capaços de revertir-les. Els alumnes de Catalunya, quan els pregunto quins són els temes que els preocupen, em parlen de benestar emocional i de salut mental, i també de desigualtats, de gènere i econòmiques. I, per tant, és evident que això té un impacte que hi hem de poder donar resposta.

I, finalment, a tots nosaltres, els que som en aquesta cambra. Des de la màxima exigència al Govern –que els demano que la tinguin, que ja sé que la tenen–..., des de la màxima exigència al Govern, nosaltres assumim tota la responsabilitat, però volem fer-ho conjuntament no per diluir la responsabilitat política, sinó perquè crec que els resultats seran millors; els resultats seran millors i més estables i més consolidats en el temps que els canvis que s'hagin d'afrontar, que és el que ens demana la comunitat educativa.

I que siguem capaços d'afrontar aquest repte és un dels principals reptes de país. En tenim alguns d'urgència, d'emergència a curtíssim termini, com pot ser la resposta a una crisi ambiental com és la sequera, però en tenim d'altres que són reptes estructurals, i en l'àmbit de l'educació aquest és *el* repte estructural: que fem política. No els dic que no facin política amb l'educació; fem política, fem política educativa, discutim, arribem..., contraposem idees, models, projectes, però posem-nos d'acord amb un gran consens, però no fem partidisme. I en aquest sentit, doncs, el Govern ens comprometem a treballar d'acord amb aquests criteris.

Crec que era absolutament necessari poder donar la cara davant d'aquest Parlament. Ja saben que no tinc cap mena de prevenció per donar la cara davant d'aquest Parlament. I, per tant, els convido a treballar conjuntament des de l'exigència cap al Govern, des de l'assumpció de responsabilitat des del Govern, però des de la voluntat d'acords amb el conjunt de la cambra.

Moltes gràcies. Molt bona tarda.

La presidenta

Aplicant l'article 85.6, amb la intervenció del president es genera un dret de rèplica per un temps proporcional a l'emprat que ha utilitzat el Govern i que es distribueix, doncs, entre tots els grups parlamentaris, i per això tindran una intervenció de tres minuts per a cada un. Comença, si li sembla, per part del Partit Socialista de Catalunya, el senyor Salvador Illa Roca.

Salvador Illa Roca

Gràcies. Bona tarda, presidenta. President, Govern, diputats, diputades... Tard, per la gravetat de la situació, amb un punt de precipitació per les formes, però, en fi, finalment, sentim el president en un dels problemes més punyents del país davant d'un dels fracassos més palesos del seu Govern.

President, respecte a la seva compareixença, set consideracions.

Primer. Assistirem a la taula que convoca per la setmana vinent, i ho farem amb una actitud constructiva, respectuosa i amb voluntat d'ajudar. Gràcies a Déu, una taula útil.

Dos. L'evidència és prou clara i sostinguda en el temps: això no va bé, i no cal abundar-hi massa més.

Tres. Des del nostre punt de vista, no és una opció no fer res –no és una opció–; ni autocomplaença ni excuses ni amagar el cap sota l'ala. Cal actuar, sense precipitació, però cal actuar.

Quatre. Dit curt i ras, no més invents. Mirem com ho fan on ho fan bé, i no cal anar gaire lluny. A Catalunya hi ha escoles que ho fan molt bé, ens marquen el camí a seguir.

Cinquè. Les grans transformacions es fan gradualment, pas a pas, incrementalment; mantenint una direcció, un rumb, però pas a pas.

Sisè. Comptar amb els professionals, amb els docents, implicar-los, fer-los protagonistes, prestigiar la seva feina.

Setè. I deixar fer: deixar fer als centres, a les direccions dels centres, desburocratitzant-los i donant-los marge d'actuació.

Miri, president, si aquest és el camí, doncs, aquí ens té per ajudar.

I acabo amb una petició. Si ens vol escoltar, si vol que ho fem junts –jo ja li he dit que hi estem disposats, l'hi dic sincerament, hi estem disposats–, doncs, si vol això, si aquesta és la seva voluntat –que no ho dubto–, deixi en suspens les mesures anunciades per la consellera fins que no en parlem tots. Perquè una cosa és fer pinya i una altra és una adhesió.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Presidenta, president, membres del Govern... Fons i formes. Ha tardat gairebé deu dies a valorar els resultats de l'informe PISA, més enllà de dos tuits, president. I ho fa ara i aquí, just abans de la sessió de control, un fet sense precedents al Parlament de Catalunya. És una nova mostra –ja en portem diverses– de quin és el respecte envers el Parlament i els grups parlamentaris. I convoca una reunió al cap de quinze dies.

Bé, hem tingut la pitjor notícia que pot rebre un país: Catalunya obté els pitjors resultats de la història en l'informe PISA. Se situa per sota de la mitjana de l'OCDE i de la mitjana de l'Estat espanyol tant en competència matemàtica i científica com en comprensió lectora, una davallada equivalent a un curs sencer, i respecte a l'últim informe, que ja hi estàvem encallats. Junts, nosaltres, vam actuar amb responsabilitat en l'àmbit educatiu. Per això vam impulsar un ple monogràfic el mes de juny aquí, en seu parlamentària, per abordar un tema de cabdal importància. Un ple que va portar el cessament del conseller Cambray i en el qual tots els grups, amb ampli consens, vam aprovar propostes executives que fins al cap de sis mesos la consellera, en la roda de premsa d'ahir, no s'ha fet seves.

Nosaltres mantindrem aquesta actitud i mantindrem aquest posicionament. Miri, el director de l'escola dels meus fills ahir va oferir una carta a totes les famílies fent una anàlisi de la situació. En vull destacar els dos últims punts, que llegiré literalment: «No ha estat bo voler involucrar l'escola en una gran quantitat d'eixos transversals i oblidar el més bàsic, que és llegir, escriure i comptar. No ha estat bo tenir vuit lleis orgàniques en quaranta anys, marcades pels diferents partits polítics.»

És evident que cal una rectificació, que cal acció, lideratge i consens. El sistema educatiu català es va forjar amb un pacte de país. La greu situació actual requereix el mateix esperit i consens i cooperació que quan es va forjar el model d'escola catalana. Cal reaccionar com van fer en el seu moment Alemanya o Portugal, sense excuses i sense pedaços. I si no es reacciona ara, quan es farà? Cal un acord de país seriós i cal reaccionar davant d'aquest informe.

A aquest Govern li queda com a molt un any, i l'actual situació requereix mesures estructurals continuades durant els pròxims anys en la governança, en polítiques d'aprenentatge i en el suport i el desenvolupament dels professionals i el professorat. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Hem d'escoltar els professors i els mestres. Deixem els mestres fer de mestres.

La presidenta

Diputat...

Albert Batet i Canadell

Acabo, presidenta. Volem fer pinya, sí, però per fer pinya cal una cimera, però no només de la política, sinó també de tot el sector educatiu, que són els que estan dia a dia lluitant per fer un país millor, sobretot en l'àmbit educatiu.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, senyora presidenta. Pues bien, señor Aragonès, la verdad es que usted ha salido muy solemne, pero ninguna mención a la cultura del esfuerzo, ninguna mención a la pérdida de conocimientos de los escolares en Cataluña y ninguna mención a la afectación de miles de familias de miles de alumnos a los que ustedes les niegan poder escolarizarse en su lengua materna.

Le reconozco que hace unos meses su consejera de Educación hablaba sobre el peligro que podía suponer un gobierno del Partido Popular y VOX en caso de que llegáramos a gobernar. Hablaban ustedes incluso de que podría ser *devastador* para el sistema educativo en Cataluña. Pues bien, ahora ya se les ha caído la careta a todos ustedes y lo que se ha evidenciado que son cero las políticas educativas que llevan promoviendo unos y otros de manera intermitente durante las últimas décadas.

Es sorprendente que salga un miembro de Esquerra Republicana, del PSC, de Junts o CiU, como se quieran llamar, luego saldrán también algunos comunistas, pero es que todos ustedes llevan promoviendo las mismas políticas desde los últimos años. Pero lo peor de todo es que todos ustedes celebraban «el model d'èxit d'escola catalana». Todos, todos celebraban que tenían un modelo de éxito. Y una vez más se les ha caído la careta y los datos evidencian que ustedes han condenado a generaciones futuras a un futuro muy incierto.

No voy a entrar a valorar los datos que revela este informe PISA, pero en 2019, señor Aragonès, no había diferencias entre la escuela pública y la escuela privada. Y ustedes han demostrado que son el mayor freno para las familias humildes, porque ahora hay una diferencia de un curso entre una escuela pública y una escuela privada.

Pero vayamos un poco más a las causas, no sin antes..., déjeme que haga mención especial a cómo ustedes reaccionaron cuando supieron los datos del informe PISA, culpabilizando a la sobrerrepresentación de los inmigrantes. Por cierto, algo que en este Parlamento sistemáticamente me niegan denunciar cuando nosotros señalizamos a la inmigración masiva e ilegal como un problema social y de inseguridad en nuestra nación, en España y en nuestra región, Cataluña. Pero ustedes sí que pueden culpabilizarlos, ¿verdad? El problema, señor Aragonès, es mucho más amplio y mucho más sencillo: el problema es su ideología y la manera en que quieren imponer su ideología en las aulas en Cataluña.

Tener inmigración masiva y descontrolada evidentemente dificulta la labor de los profesores y ralentiza el ritmo de los alumnos. Obsesionarse con imponer su ideología *woke*, de género y climática en las aulas en lugar de reforzar el conocimiento que merecen nuestros chavales tiene consecuencias, señor Aragonès. Y, por supuesto, cargarse la meritocracia, no hablar de cultura del esfuerzo y de sacrificio e igualar a todos los alumnos por debajo evidentemente tiene consecuencias, señor Aragonès. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Y acabo, presidenta. Y por supuesto que tiene consecuencias si ustedes permanentemente expulsan la lengua materna de muchos miles de familias catalanas: se evidencia que ustedes son el principal culpable de que la educación ya no sea el principal ascensor social para las clases y familias más trabajadoras.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el senyor Carles Riera Albert.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. President, consellera... Mirin, tothom sabem que els resultats escolars són conseqüència directa, principalment, de dos factors: les desigualtats socials que hi han a la nostra societat i, dos, les polítiques públiques en matèria educativa dels governs. Per tant, atesa la desigualtat que hi ha en la nostra societat, és evident que els resultats escolars són una conseqüència directa de les mancances de les polítiques educatives del Govern.

I mirin, nosaltres, president, consellera, assumim el repte. Assumim la responsabilitat i la corresponsabilitat de participar en la transformació educativa de l'escola catalana. Ens arremanguem, fem pinya per tal de treballar conjuntament i transformar l'escola. Però, mirin, nosaltres assumim aquest compromís, però vostès, el Govern, n'han d'assumir un altre, que és, de manera immediata, aplicar ja allò que són consensos majoritaris no ara, des de fa temps a la comunitat educativa.

I això comença per revertir totes les retallades del 2010. Continua per aplicar el sis per cent del pressupost d'Educació. Segueix per aplicar el pressupost necessari per a l'escola inclusiva, un factor fonamental per assolir bons resultats escolars. Passa per rebaixar les ràtios –una obvietat– per tal de poder prestar l'atenció educativa necessària que precisament aquestes desigualtats socials generen. Més aules d'acollida. Això ja són consensos, i el que els hi prego és que no vulguin vostès centrifugar al Parlament allò que és una responsabilitat del Govern. Nosaltres ens comprometem, però vostès actuïn aplicant ja allò que són consensos.

L'escola és un factor fonamental en la nostra societat, un pilar bàsic de les polítiques públiques, no només per generar coneixement, sinó per generar justícia, per generar igualtat, per generar cohesió, també a través de la llengua. Avui la consellera ens ha dit que a la secundària no hi ha immersió i que ja hi han escoles en què es fan assignatures en llengua castellana obeint els tribunals, és a dir, llengua castellana com a llengua vehicular. També és aquí on hem de treballar i lluitar per tal que el català sigui llengua de cohesió i d'igualtat en les escoles catalanes.

Efectivament, la societat patriarcal, capitalista, i el canvi climàtic generen problemes de salut mental a tota la societat, també a la comunitat escolar. I això requereix polítiques públiques amb alçada de mires i amb potència per tal de revertir aquest fenomen i aquest problema.

Tot això són qüestions que ja són evidències. No ens emplaci a un debat parlamentari si vostès primer no fan els deures. Nosaltres ens comprometem, participem, ens corresponsabilitzem. Facin vostès els deures.

I una qüestió fonamental: això no ho poden fer sense la comunitat educativa, sense la representació de les famílies i dels professionals de l'educació, perquè aquí és on hi ha el saber i el coneixement que ens donarà la clau per transformar l'educació. Per tant, primer que re, seguim amb la comunitat educativa, dialoguin-hi i arribin a acords.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots. President, ja li dic de partida que nosaltres, evidentment, serem a la reunió a la que vostè ens convoca. D'això no en tenim cap dubte. Sempre que siga per a l'educació del nostre país, nosaltres hi serem. Ara, també li dic: huit dies de silenci –huit dies de silenci. Jo tinc la sensació

que aquest anunci que vostè acaba de fer ara mateix previ a la sessió de control és un intent a la desesperada per intentar tancar totes les crítiques que el seu Govern rebrà aquesta tarda.

I rebrà crítiques pels resultats de l'informe PISA, perquè són demolidors, són els pitjors de la nostra història i, a més, Esquerra Republicana està al capdavant del Departament d'Educació des de fa pràcticament sis anys, i perquè, a més, sap vostè que l'estàvem advertint d'aquesta situació, l'estàvem alertant d'una crisi educativa profunda i vostès no volien mirar la realitat a la cara, l'anaven trampejant. Perquè, a més, tampoc s'entén que, tenint més mestres que mai, estiguem en els pitjors resultats que mai hem tingut en aquest país. Per tant, algunes coses de les polítiques que vostès desenvolupen no s'estan fent bé. Aquests resultats, a més –vostè ho ha reconegut–, no són una sorpresa, eren previsibles. Això ho sap vostè, ho sabem nosaltres i ho sap tothom en aquest Parlament.

Però és que també rebrà crítiques per l'actuació i per la resposta del Govern a aquests resultats. Primer, la reacció en calent del seu Govern culpabilitzant la població nouvinguda, cosa que és falsa i, a més, frega la xenofòbia. Després, també ho han relacionat amb la pandèmia, quan la pandèmia agreuja una tendència, però no n'ha sigut la causa, perquè hi ha hagut pandèmia a tot arreu. I, després, perquè és cert que vostès..., ara hem escoltat ja bones paraules del Departament d'Educació, avui també hem escoltat bones paraules per la seua part, però encara vostès tenen temes que són tabú i són temes clau. Estic parlant de l'existència d'una doble xarxa, de la pública i de la concertada, que segrega. I si algú en tenia dubtes ho ha pogut comprovar en els resultats de l'informe PISA. Però és que també vostès han sacralitzat les pantalles, treballar per projectes, treballar per competències, i han menystingut els llibres; han menystingut estudiar, memoritzar, les classes magistrals, president, i s'ha de trobar un equilibri.

Sap que nosaltres fa mesos que li estem demanant un pacte nacional per a l'educació, però, com ja ens hi té acostumades, el seu Govern no es mou fins que no arriba al temps de descompte. I així és molt complicat engegar les transformacions profundes que necessita el nostre país. Ho hem vist en educació, però és que ho estem veient amb la sequera, ho hem vist en sanitat, ho hem vist en renovables. Vostès van d'improvisació en improvisació.

De tota manera, ja li dic, nosaltres estenem la mà sempre que siga per a l'educació del nostre país, si és per fer un veritable debat en profunditat amb la comunitat educativa; si és per a mesures de maquillatge, nosaltres no hi serem. Vostè ha dit: «No volem mesures superficials, anem a l'arrel del problema.» Doncs bé, posem-nos-hi. Però ja li dic i li faig aquesta advertència, perquè ens coneixem: vostès tenen bones paraules, però després els fets no els acompanyen. Si és per fer un veritable debat en profunditat, nosaltres hi serem.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup de Ciutadans, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidenta. *President*, como partido liberal que cree en la igualdad de todos los ciudadanos, nosotros siempre hemos considerado la educación como uno de los pilares fundamentales para garantizar que cualquier ciudadano, sea cual sea su circunstancia económica o social, tenga la oportunidad de llegar en la vida a lo que quiera si se esfuerza en ello. No hay nada más segregador e injusto que una educación de baja calidad, que es lo que tenemos en Cataluña.

A los desastrosos resultados en comprensión lectora o a los tremendos resultados de estas últimas pruebas PISA no se llega en un curso ni en dos, sino a lo largo de décadas priorizando la escuela como un laboratorio de ingeniería social, adoptando métodos educativos que erradican el esfuerzo del alumno, la autoridad del profesor,

que no cuidan la excelencia de los docentes, y fosilizando un sistema caduco como es la inmersión lingüística, que hace que la mayoría de los niños de Cataluña estudien en una lengua que no es su lengua materna contra las recomendaciones de la UNESCO, que precisamente recomienda esto, como saben ustedes muy bien, al principio de la democracia.

Ustedes se han opuesto durante años a cambiar nada de este modelo. Es más, han ocultado su fracaso y han dicho que era un «*model d'èxit*». Ahora se ve que eso es absolutamente incierto. Y ahora, si ustedes quieren dar una patada hacia adelante, no cuenten con nosotros para blanquear a este Gobierno.

Nosotros sí que iremos a esta reunión, pero para plantear alternativas con seriedad y también desde el convencimiento de que esto no va a servir para nada –para nada. Nada más oír a la CUP, nada más oír a los comunes, solo con oír al PSC y al señor Illa, a Junts..., esto va a ser lo de siempre en Cataluña: *parole, parole, parole*. No va a cambiar absolutamente nada. Y, entretanto, los estudiantes sufriendo la peor de las enseñanzas o de las peores enseñanzas de España.

Al nacionalismo, he llegado a la conclusión de que le interesa muchísimo más una escuela adoctrinadora y con bajo nivel de comprensión lectora que individuos críticos, informados y libres y con formación. (*Alguns aplaudiments.*) Si ustedes..., miren, me ha hecho mucha gracia el señor Batet cuando ha salido. Hoy ha hablado claro: «El fracàs no és de l'escola catalana, és que tenim vuit lleis orgàniques en quaranta anys.» Ahora de repente parece que es el fracaso del sistema educativo español. Oiga, ¿no teníamos una *escola catalana* que era un *model d'èxit*? Pues no, no lo teníamos.

Y les recomiendo: hablen con otras autonomías. Castilla y León es de las mejores. Y, sí, es verdad, hay que reformar la educación en toda España. Hablen también con el Gobierno, señor Illa, que ustedes como gobernantes en España también tienen mucha parte de responsabilidad con el desastre de la comunidad autónoma catalana.

La presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Primer de tot, agrair la intervenció i la convocatòria de la reunió, a la qual assistirem. Efectivament, arriba tard. No sabem si es complirà això de «mai no és tard si la “dita” és bona». En som escèptics, però bé, en qualsevol cas, la convocatòria de la reunió ens sembla una bona idea.

Però, feta aquesta primera consideració, tres puntualitzacions, algunes de les quals ja s'han expressat per part d'altres portaveus.

Primera. El sistema català d'educació no és un model d'èxit; és un model malauradament en declivi i que dona fa massa temps uns resultats molt negatius a tots els informes que es presenten: PIRLS, PISA, etcètera. Destaco això perquè fins fa poc qualsevol persona que digués el que acabo de dir jo ara, que no és un model d'èxit, era immediatament titllada d'enemic de Catalunya. Bé, el que va contra Catalunya és negar la realitat, i avui la realitat és prou evident: no tenim un sistema educatiu d'èxit.

Dos. No es tracta, en conseqüència, d'un problema puntual o conjuntural; no, és un problema de model, és un problema estructural. En aquest sentit, les declaracions de la consellera Simó apellant –ho cito textualment– a «tornar als bàsics» –signifiqui el que això signifiqui, que no ho tinc massa clar– o a «fer pinya» no aborden correctament la problemàtica. No es pot fer pinya al voltant d'una cosa que no funciona, perquè no funciona.

Tres. L'obsessió identitària sobre la immersió inflexible perjudica la qualitat del sistema en general i, sobretot –i el més important–, perjudica els alumnes. Sí, els alumnes, sobretot aquells que no estudien en la seva llengua materna. No ho dic

només jo, ho deia l'informe Bargalló, de l'anterior legislatura, que el que venia a recomanar –ho cito també textualment– era «reforçar a les comarques de l'interior de Catalunya el castellà i reforçar a l'àrea metropolitana el català». És a dir, un marc més flexible que s'adapti a l'alumne. No a les seves idees i al seu model ideològic, no; a l'alumne, que ha de ser el centre de qualsevol sistema educatiu. L'alumne, la persona, que és qui ha de sortir d'aquest sistema amb els instruments adients per sortir a la jungla de la vida.

Bé, aquest informe Bargalló va ser directament enviat al calaix després de la reacció hiperventilada d'alguns de vostès –d'alguns de vostès. I era un informe que fins i tot nosaltres el consideràvem raonable. No tot ens agradava, però algunes coses sí.

En definitiva, sí que cal un canvi de model. Si no es canvia, que ningú se sorprengui després si les avaluacions són dolentes.

Per tant –i acabo–, de cara a la cimera educativa, escolti les propostes que fem, no les descarti per prejudicis ideològics, que és el que va fer vostè al debat monogràfic. Ni tan sols una miserable proposta es va tenir en compte per part seva. Això sí que seria un canvi real i en positiu. Que el donarà vostè? Home, en fi, ja ens agradaria. Com deia al començament de la meua intervenció, en soc escèptic.

Gràcies.

La presidenta

Part del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Josep Maria Jové Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, president... En primer lloc, un agraïment, president, per les seves reflexions, per haver donat la cara avui aquí al Parlament i per entomar el repte. En segon lloc, una obvietat: no hi ha cap política que garanteixi millor la cohesió i la justícia social que l'educació. En tercer lloc, una evidència: un dels grans consensos d'aquest país ha estat i és la defensa del model d'escola catalana. I en quart lloc, una necessitat: ens cal reaccionar perquè l'escola catalana sigui un model d'èxit que garanteixi un futur millor, més just i més igualitari als nostres infants i joves.

Els resultats que van fer públics l'informe PISA no són gens bons, són dolents. Que tinguin múltiples causes no és excusa, perquè no hi ha excusa possible quan trontolla el pilar fonamental de la nostra societat. Aquest informe és més que un toc d'alerta, perquè evidencia uns indicadors greus que són prepanidèmics. Hem de posar el focus en totes les causes que ens han dut fins aquí, però en especial en la pobresa infantil i les desigualtats econòmiques, en la segregació escolar que encara persisteix i en les retallades brutals de fa uns anys. Però tenim feina feta i ja hem arribat a acords aquí al Parlament. Per nosaltres, aquells consensos del monogràfic del juny són la base per millorar.

No es pot esmenar cada tres mesos el rumb del sistema educatiu del país, perquè les polítiques educatives s'avaluen a deu anys vista. El més important avui és que som més conscients que tenim un problema i que volem seguir treballant per resoldre'l. No fem servir, doncs, l'educació, el model d'escola catalana, com una arma partidista. El repte que tenim al davant és tan transcendent que els retrets i els atacs gratuïts sobren, i més quan aquests venen de qui ha tingut la responsabilitat durant anys i ara fa veure que no van amb ells els resultats de les seves polítiques, o d'aquells que no hi han estat quan des dels tribunals s'ha atacat la nostra escola. *(Aplaudiments.)*

Volem un sistema educatiu més equitatiu i de qualitat, i volem capgirar el problema que reflecteix ara PISA, i el rumb és el pla de joc que vam avalar al monogràfic. Per fer-ho calen recursos, però, i cal prioritzar-los, i això, diputades i diputats, només depèn de nosaltres. A més, vostès saben que sense el finançament adequat i singular per a Catalunya és impossible arribar al sis per cent del PIB que tots volem.

Defensar l'escola catalana és defensar un finançament just i acabar amb el dèficit fiscal que patim. Que ningú d'aquest Parlament s'oblidi de defensar-ho on toca.

I acabo amb una interpellació directa a tots nosaltres. Busquem les solucions a un problema que és greu. Assumim les responsabilitats que tenim. Entomem el repte. L'educació és un pilar fonamental de la nostra societat i del seu futur, de la construcció del país que volem. Conjurem-nos, doncs, a fer de la nostra escola un model d'èxit. Actuem. Canviem i invertim el que calgui. Parlem amb tots els agents implicats i amb les famílies. Treballem en un gran pacte de país. Assolim un compromís sòlid i estable que vagi més enllà d'una legislatura. No deixem passar aquesta oportunitat. Tenim una responsabilitat històrica no només per als que avui són a les nostres aules, sinó per als que les ompliran en un futur.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem, ara sí, al primer punt de l'ordre del dia, que serien les preguntes amb resposta oral, i faríem les preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre els resultats de l'informe PISA del 2022 i les mesures previstes per a impulsar la millora educativa

310-00635/13

La primera pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple és sobre els resultats de l'informe PISA del 2022 i les mesures previstes per a impulsar la millora educativa. Formula la pregunta la senyora Esther Niubó Cidoncha, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Esther Niubó Cidoncha

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Consellera, fa una setmana coneixíem els resultats de l'informe PISA –n'hem parlat–, els pitjors de la història de Catalunya. Caiem en comprensió lectora trenta-vuit punts, en matemàtiques vint-i-quatre, i amb un retrocés que ens torna a posar a la cua d'Espanya, un curs per sota de Castella i Lleó i a l'alçada de països com Vietnam o com Turquia.

Consellera, els efectes de la pandèmia, de la sobreexposició dels menors a les pantalles, dels reptes que tenim com a societat i que també impacten en l'educació, o la mateixa llei d'educació espanyola que alguns culpen del daltabaix, quan tenim comunitats autònomes que ens passen la mà per la cara..., aquests efectes els hem patit tots, però, en canvi, la situació de l'alumnat català és molt més preocupant i alarmant, i segueix l'evolució negativa i la davallada que patim des del 2018 i que el seu Govern no ha fet re per aturar.

Estic segura que compartirà amb mi que hi ha un problema de recursos, que les retallades que a dia d'avui no s'han revertit passen factura, però tenim un problema de governança educativa. El seu Govern ha pres decisions equivocades, no consensuades amb la comunitat educativa, que no han contribuït a frenar aquest daltabaix. L'avançament del calendari no ha ajudat a la millora educativa; fer tardes de lleure el setembre passat en lloc de reforç, quan les competències no anaven bé, no ha ajudat a la millora educativa; eliminar la sisena hora també als centres de màxima complexitat no ha ajudat a la millora educativa, ni tampoc no haver avaluat noves metodologies quan les competències no estaven anant bé. Per tant, re d'això ha contribuït a millorar el sistema educatiu.

Li podria preguntar, consellera, què ha estat fent el seu Govern aquests anys, però em sembla que la resposta seria evident i prefereixo que ens centrem en el present. Dilluns vostè va anunciar algunes mesures. I penso que vam començar una mica malament, perquè vostè va demanar consens, però va anunciar mesures que no va consensuar ni amb els grups polítics ni amb la comunitat educativa ni amb pro-

fessionals a peu d'aula. Mesures molt poc concretes massa a llarg termini –no tenim temps per perdre. I és evident que caldrà planificar mesures a mitjà i llarg termini, però li hem d'exigir que com a molt el proper curs escolar s'implementin mesures viables, concretes i a mida que tinguin un impacte positiu a les aules, que ajudin els docents i els equips directius a millorar; que els ajudem a revisar el que calgui, que els ajudem a consolidar projectes educatius amb formació, amb hores de coordinació; que els dotem de recursos; que també equiparem les jornades i condicions laborals dels centres –o és que són normals les diferències que existeixen?–, i que ens fixem en aquells centres catalans que ho fan bé, fins i tot en aquells que, amb una complexitat molt elevada, ho estan fent molt bé.

Per tant, consellera, en l'actual context de crisi educativa, estem a la seva disposició per abordar aquesta necessària millora de resultats educatius i també per recuperar el prestigi del sistema educatiu. Però és urgent actuar i és urgent corregir el rumb. Li volem demanar, consellera, si ho farà, perquè en això sí que tenim pressa.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Moltes gràcies, presidenta. Benvolguda diputada Niubó, em sap greu haver sentit algunes de les coses que he sentit, però crec que vostè i jo sempre ens hem entès i ho continuarem fent. Jo reconec que estem en un temps de crisi educativa, i així ho vaig dir també en la meva estrena, en el monogràfic que va ser al cap de quinze dies d'entrar com a consellera que jo he posat en valor sempre, des del primer moment –l'he posat en valor des del mateix moment en què va tenir lloc aquell monogràfic i al diari de sessions em remeto–, i que he posat en valor a cadascuna de les meves intervencions, sigui en interpellacions aquí al Ple, sigui en preguntes orals, sigui en compareixences en comissió. Cada vegada, cada vegada m'he posat el monogràfic a la boca, perquè hi crec, perquè crec en aquest Parlament.

Per això mateix..., i això ho deia també ahir al Consell Escolar de Catalunya. Ahir a la tarda vaig comparèixer davant del consell escolar i els vaig estar exposant tots aquests aspectes que vaig posar en valor, i vaig dir: «Tot això és el que es va parlar en el monogràfic.» Per tant, no és que jo em tragués de la *chistera* res, perquè ni m'agrada l'illusionisme ni m'agrada fer màgia, perquè crec que, en educació, illusionisme i màgia no casen amb el que necessitem fer. I, per tant, les mesures que jo vaig desgranar eren mesures que partien de la feina que es va començar a fer al departament quan vam tenir els primers grans avisos del que estava passant aquesta legislatura –PIRLS 2021, proves de competències bàsiques 2022– i a partir d'allò que es va parlar en aquell monogràfic. Per això entenc que és absolutament coherent poder presentar aquestes mesures i dir «fem un pacte de país», que era la meva primera i també la seva primera petició.

I, en tot cas, acabaré amb allò que ahir explicava davant del Consell Escolar de Catalunya. Els centres necessiten calma i necessiten suport per poder fer la seva feina. Necessiten confiança i necessiten suport. I aquest és el compromís que jo vaig adquirir davant del Consell Escolar de Catalunya, que adquiriré davant de tots i cadascun dels docents en una nova comunicació que els faré aquesta mateixa setmana a tots i cadascun dels docents, i el compromís que adquireixo aquí, davant seu, del seu grup parlamentari i de tothom que ens pugui estar escoltant. Compromís, inversió, acords de país, i fer-ho durant tant de temps com sigui possible: invertir, focalitzar, treballar plegats.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la gestió del Grup de Reforç d'Actuacions Forestals.

Pregunta al Govern sobre la gestió del Grup de Reforç d'Actuacions Forestals

310-00636/13

Formula la pregunta el senyor Ramon Espadaler Parcerisas, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, membres del Govern, diputades, diputats... Els grups de recolzament en actuacions forestals són uns grups especialitzats del Cos de Bombers creats l'any 98 arran dels grans incendis que van assolir bona part del país, i treballen no només en l'extinció –que també–, sinó també en el que són la previsió i l'anàlisi de les causes dels incendis, fins i tot aquests de sisena generació que ens afecten.

Treballen colze a colze amb enginyers del Departament, en aquest cas, d'Acció Climàtica, i treballen amb la resta d'agents que estan en el territori. Estan distribuïts en set àrees arreu del territori: a Lleida, Tremp, a Móra d'Ebre, a Manresa, a Rubí, a Cassà i a Reus. I ens ha sorprès l'anunci de tancament d'una de les bases, en aquest cas, la de Lleida, per unificar-la amb la de Tremp. I el proper anunci, doncs..., el tancament de dues bases més, la de Rubí i la de Reus. Aquest anunci creiem que no s'entén en l'actual context de canvi climàtic i de sequera. Creiem que serà una pèrdua i un retrocés pel que fa al coneixement i que tindrà un impacte negatiu en el territori.

La pregunta és: per què aquesta decisió? Amb qui l'han parlat? Amb qui l'han consensuat? Per què, senyor conseller, fan aquest tancament d'aquestes bases?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena i Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Diputat, presidenta... L'objectiu d'aquesta decisió és millorar l'eficàcia, justament, d'aquests grups. Com ho és també el fet, per exemple, d'incorporar al Cos de Bombers en aquesta legislatura ja vuit-cents bombers professionals nous, més els que ara s'incorporen a l'escola, que són dos-cents i escaig, més la nova promoció que traurem. Això és el que permetrà, per exemple, incorporar més gent en els propers temps al GRAF per fer-lo més fort, per enfortir-lo i per donar-li més robustesa.

Creiem que aquest és el camí a seguir. Això és una decisió tècnica que ja fa un temps que es va adoptar. De fet, a Girona ja s'ha aplicat, ja fa força temps. I és una decisió que es va prendre al Cos de Bombers, és una decisió que es va prendre també pels propis GRAF i és atenent l'evolució, justament, dels incendis, per ser més eficaços.

Els GRAF, deia, efectivament, són grups especialitzats que fan anàlisi i també són els que estan autoritzats per fer focs tècnics, fer cremes controlades i tallafocs. Es tracta de grups que no actuen amb isòcrones, no actuen en un determinat territori com un parc de bombers, per entendre'ns, sinó que tenen una capacitat de mobilització molt ràpida. Són helitransportats quan és necessari i tenen molta capacitat de mobilització.

El que és imprescindible és que estiguin organitzats. És a dir, que estiguin concentrats en quatre seus per ser més eficaços, no en moltes subseus que alguns dies no s'obren. I per què en concret aquesta a Tremp? Perquè es considera, també des del

sector i tècnicament, que el Prepirineu, que els massissos del Prepirineu són els que tenen més risc en l'àmbit dels incendis de sisena generació. Però seguiran treballant en tots els indrets del país en el que és l'àmbit de les seves competències.

Sé que s'han vist amb diferents grups, ho celebro sincerament. Crec que és molt positiu, i ho dic molt francament. Volem fer, amb relació al GRAF i al Cos de Bombers, en termes generals, el que sigui el millor tècnicament per als serveis d'emergència, per al país, per al Cos de Bombers i, en particular, per als GRAF.

Creiem que aquest és el camí a seguir. I, naturalment, des del diàleg amb tots els amb tots els afectats, però també seguint les indicacions tècniques, que ens sembla que és el camí que hem de fer.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Ramon Espadaler Parcerisas.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Miri, el que he llegit respecte a la pèrdua de coneixement, de l'impacte negatiu sobre el territori i l'incomprensible tancament en un context de canvi climàtic i de crisi són unes paraules que subscriuim com a grup parlamentari, però que no hem escrit nosaltres. Són les paraules d'un manifest que porta el «membret» del Departament d'Acció Climàtica: *Manifest de suport a la seu de Lleida dels GRAF*, Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, Serveis Territorials de Lleida, que el firmen set enginyers forestals i la cap de la Secció de Boscos.

Si no ens vol escoltar a nosaltres, escolti o parli... I és que això no és un govern de coalició, que encara podria ser mig comprensible. No és un govern de coalició, formen part de la mateixa formació política. Vostès dos, que són veïns d'escó, i en un ple tediós, no es parlen?

No és capaç el Departament d'Acció Climàtica de dir el que diuen els seus tècnics en un manifest amb el «membret» de la Generalitat? No és capaç de dir-li: «Escolta, volem dir que no us equivoqueu? Volem dir que no us precipiteu, a l'hora de fer aquest tancament d'aquesta seu?» No són paraules nostres; les compartim, les del Departament d'Acció Climàtica, que no sé si el conseller fa seves. Però, en qualsevol cas, si no fos així, ja tindríem tres veus dintre del mateix Govern, la qual cosa seria dramàtica.

Li demanem una cosa molt senzilla: aturi el tancament, parlem-ne, escolti la gent. I no s'equivoqui en una cosa, no qualifiqui la bondat dels GRAF perquè és un nombre acotat, reduït de bombers; qualifiqui'l pel seu valor estratègic, que el té, aquí i arreu del món, en moltes de les decisions i valori'l pel que és...

La presidenta

Gràcies, diputat...

Ramon Espadaler Parcerisas

...i posi'l al servei, en definitiva, del territori.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les seves inversions al sud de Catalunya.

Pregunta al Govern sobre les seves inversions al sud de Catalunya

310-00637/13

Formula la pregunta el senyor Joaquim Paladella Curto, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Joaquim Paladella Curto

Gràcies, presidenta. Bona tarda, conseller. L'any 2020 es va aprovar l'impost sobre les instal·lacions que incideixen en el medi ambient, entre elles l'activitat de producció, d'emmagatzematge i de transformació d'energia d'origen nuclear. Aquest impost, i en aquest àmbit, fins al dia d'avui ha recaptat prop de 600 milions d'euros.

Aquests ingressos, segons la llei, han d'anar a finançar actuacions de desenvolupament socioeconòmic i transició energètica justa de les *zones afectades*. Em pot dir, senyor conseller, quines actuacions i projectes han finançat fins al dia d'avui, quatre anys després de l'aprovació de l'impost?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Bé, si hagués concretat una miqueta més la pregunta segurament no me l'haurien assignat a mi. Quan parlem d'inversió..., varem imaginar-nos inversió pública o, en tot cas, inversió també, diguem-ne, dedicada al teixit productiu. I..., dir que l'Ebre, justament, és un dels territoris més afavorits en el pressupost, en el sentit que tenim tres-cents euros per habitant.

Però bé, en tot cas, i si em deixa anar concretant pel que vostè ha preguntat, l'aplicació d'aquest fons d'inversió de transició nuclear justament està signada per part del Departament d'Empresa. Per tant, és qüestió de dies que puguem fer les bestretes que corresponen.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Joaquim Paladella Curto.

Joaquim Paladella Curto

Sí. Bé, consellera, jo tampoc no preveia que vostè me contestés, però sí que preveia que no em contestaria... Jo l'hi diré: cap, cap inversió. Fins al dia d'avui no ha arribat ni un sol euro al territori, a les comarques del sud, a les que més ho necessiten i les que tenen oblidades, castigades i a les que més habitualment els hi demanen solidaritat.

I és que és tan evident... El desembre del 2021 es va crear el fons segons el qual el vint per cent de la recaptació de l'impost ha resultat ser al voltant dels 30 milions d'euros; han de destinar-se a finançar projectes d'inversions de les comarques abans referides. Va passar l'any 2022 i ni un sol euro va arribar a cap empresa, ajuntament o entitat del territori. Recursos que es donen per perduts.

El desembre del 2022 el Parlament va modificar la norma i va passar a ser el cinquanta per cent, el que havia d'invertir-se al territori i aquestes comarques del sud que diuen estimar i protegir. Avui, un any després –i ja estem acabant l'any–, ni un sol cèntim d'euro ha arribat on diu la llei que havia d'arribar.

Però, senyora consellera, el que és més greu: la llei diu clarament que en la zona del Penta II els diners s'havien de transferir, obligatòriament i transitòriament, als ajuntaments aquest any 2023. Ho diu explícitament, i és un mandat de la llei. I fins al dia d'avui el que ens ha arribat és una promesa –avui l'ha feta, hi ha tornat– d'una bestreta, una bestreta que, curiosament, no en parla la llei. Senzillament, és un joc de trilers, de qui no vol pagar o que vol pagar el menys possible.

Res de tot això té cap explicació ni cap excusa és raonable. Per això no li preguntaré quan ens pensa pagar el nostre, que té l'obligació de pagar. L'hi preguntaré d'una altra manera: vostè creu, consellera –i voldria que em respongués– que si vostè o el Govern no compleixen la llei, als ciutadans del carrer, a les empreses de les Terres de l'Ebre i del sud de Catalunya, els poden moralment obligar a complir-la?

La presidenta

Gràcies. Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Diputat... Bé, en qualsevol cas, explicar, com ja he dit, que aquesta bestreta es cobrarà immediatament, perquè ja està signada per part del departament. A més, s'ha fet des d'un punt de vista d'urgència, malgrat que la tramitació és feixuga i malgrat que hi havia alguns ajuntaments que no estaven al corrent de pagament de la seguretat social, i vostè sap què significa això. Però això ja ho hem resolt; per tant, és imminent. No es preocupi, els ajuntaments ho rebran.

Per altra banda, si anem tard també és pel nyap que van fer el seu grup parlamentari i altres amb relació a la llei de transició nuclear (*remor de veus*). Sí, perquè es van descuidar dues comarques –vostè ho sap perfectament– i molts municipis (*remor de veus*), i tampoc no tenien en compte la zona Penta I. Per tant, ho vam arreglar a la llei de mesures. En aquest sentit, l'any 2024 ja no ens trobarem amb aquesta situació i, per tant, tindrem el reglament, tindrem els criteris i, per tant, posarem al dia i d'una forma molt més àgil el pagament, que ja rebran, doncs, directament.

Per tant, el que fem és identificar els projectes efectivament per part d'empreses existents ja, però també atraure nous projectes. De fet, ja els estem atraient. I, anant una miqueta més enllà, Acció, Indústria, Empresa, a les Terres de l'Ebre, de fet, ha atret dos projectes a la Ribera d'Ebre, industrials, de 32 milions d'euros d'inversió que ocuparan cent deu nous llocs de treball. Per tant, efectivament, la nostra aposta per l'Ebre i per les Terres de l'Ebre és absoluta.

I ho és en el sector primari a la Terra Alta, amb la modernització del reg, i ho és amb la marca Reserva de la Biosfera. I ho és amb el conjunt d'inversions que tenim previstes a les Terres de l'Ebre, i que de ben segur veurà vostè com a alcalde i com a diputat executades ben aviat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació de l'ensenyament.

Pregunta al Govern sobre la situació de l'ensenyament

310-00639/13

Formula la pregunta la senyora Judith Toronjo Nofuentes, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Judith Toronjo Nofuentes

Molt bona tarda, consellera, en aquesta jornada sectorial. Amb molt poca anticipació hem pogut compartir la radiografia sobre els resultats educatius del nostre país. I, tal com s'ha reiterat, els alumnes catalans es troben a la cua d'Europa en matèries com la llengua, les matemàtiques o la comprensió lectora.

La realitat no és nova, i és que la davallada ve de lluny, tal com advertíem en les proves de competències bàsiques, en les proves PIRLS, amb la taxa d'abandonament escolar prematur –que arriba fins al gairebé disset per cent– o els darrers informes PISA, que avui preocupen i ocupen especialment aquest Ple.

Sincerament, però, consellera, no hi han ajudat determinades declaracions els darrers dies. El sistema està desorientat. Aquesta situació requereix responsabilitat, rectificació, canvi de rumb i mesures urgents, amb un pla que permeti redirigir les polítiques i centrar-les en l'aprenentatge, amb un calendari i, evidentment, també amb un pressupost. Cal que des de la recerca i l'avaluació constant de resultats es planifiqui la millora de competències, els coneixements, però també els currículums educatius. Potser no es tracta tant de transformar com d'ensenyar.

En aquest sentit, des de Junts per Catalunya ja li hem mostrat la nostra predisposició per seguir construint plegats i per seguir donant resposta a aquesta crisi educativa i que va molt més enllà de trenta-tres diputats. Ho hem fet, en primer lloc, reconeixent la tasca que desenvolupen, com no podria ser d'altra manera, els docents impulsant un ple monogràfic d'educació que es va celebrar fa sis mesos. Però també vam ser els que vam plantejar una regulació pel que fa a l'ús dels dispositius mòbils a les aules, d'acord amb el Consell Escolar de Catalunya, per al que tenim novetats.

Però, miri, consellera, posar el retrovisor en una qüestió clau com aquesta per al país no fa cap favor, perquè els consellers d'Educació passen, però els problemes persisteixen. I això no va d'uns ni d'altres; això, en definitiva, del que va és del Servei d'Educació de Catalunya.

Per tot l'exposat, li demanem de nou actuar amb el consens de tota la comunitat educativa, fer-ho també extensiu al Parlament de Catalunya amb els grups parlamentaris, perquè estan en joc la igualtat d'oportunitats i l'èxit individual i col·lectiu de tot el país.

Com és obvi, per tant, avui, més que una pregunta, i després de la compareixença del president, li fem un prec, que és el de celebrar una cimera amb tot el sector, però també de posar data per presentar el calendari d'actuació del Ple monogràfic i també l'execució pressupostària per donar sortida a aquesta situació. Ho entomarà?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, presidenta. Li diria que, en un 99,9 per cent, d'acord amb el que vostè deia. Però deixi'm que comenci amb un desacord no seu, sinó amb el seu grup parlamentari.

Dic que m'he fet meves les conclusions del monogràfic des del primer moment, quan encara ni s'havien presentat ni s'havien aprovat; des del mateix moment en què, quinze dies després de ser nomenada consellera, des d'allí, vaig dir: «Allò que es decideixi en aquest monogràfic, allò és el que liderarem plegats per a la millora de l'educació d'aquest país.» Ho dic perquè m'han dolgut les afirmacions categòriques que s'han fet abans des del seu grup, que crec que han faltat a la veritat.

Però, en tot cas, ara tornem als acords, que són el 99,999 per cent, diputada Toronjo. D'acord sobre la situació del sistema educatiu, que no és bona, que cal treballar plegats per revertir la situació i des del respecte absolut que en cada moment reitero que he tingut i he fet evident en aquest Parlament i en les seves decisions i consensos bàsics. És el que he anat explicant aquests dies –ahir al Consell Escolar de Catalunya– i que en vaig parlar també en el marc del Govern i que avui tinc oportunitat de poder explicar.

Vam detectar una crisi educativa –vostè hi ha fet referència– en especial amb les avaluacions de les competències bàsiques de l'any 22. PIRLS ja ho anunciava, però crec que el punt va ser en aquelles competències bàsiques. I a partir d'aquell moment s'estan desplegant mesures que estan començant a donar resultats que ens indiquen que ho comencem a millorar en matemàtiques, en ciències, en anglès –estic parlant de les competències bàsiques del 23, aquestes millores. I tenim encara un repte important en català i castellà –expressament en català, i oral–, i cal dir que els resultats de la setmana passada de PISA són anteriors als resultats de competències bàsiques i que, per tant, no reflecteixen aquestes millores.

Pel que fa al Ple, al repte que m'ha llançat, la resposta ja la vaig donar en comissió l'última vegada que vaig comparèixer en la Comissió d'Educació: estem preparant des del departament una graella amb totes les resolucions, el calendari i els recursos econòmics de cada qüestió. I em vaig comprometre a presentar-ho el mes

de gener en comissió, però si puc fer-ho abans ho faré abans. Però si la comissió del Parlament no està operativa el mes de gener, posem per cas, doncs fem-ho amb una reunió amb els grups parlamentaris. Jo no hi tinc cap inconvenient (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), vull dir que...

La presidenta

Gràcies, consellera...

La consellera d'Educació

...ja està pràcticament acabat. Si no s'ha presentat és perquè en vull millorar algunes coses.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació dels professionals de la salut.

Pregunta al Govern sobre la situació dels professionals de la salut

310-00640/13

Formula la pregunta la senyora Titon Laïlla Jou, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

M. Assumpció Laïlla Jou

Gràcies, presidenta. Conseller, un dia com avui la pregunta es fa sola: què pensa fer vostè, què pensa fer el Govern per gestionar el malestar i les demandes d'aquells que avui, ahir i el que queda de setmana es manifestaran i estan fent vaga? I parlo de les infermeres, dels TCAIs, professionals de la salut, personal logístic, administratius, tècnics, etcètera, en aquest cas de l'ICS.

I també, concretament, com pensa reconèixer, a partir d'aquest tercer acord de l'ICS, les especialitats infermeres?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Manel Balcells Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Sí; gràcies, presidenta. Diputada, efectivament, el tercer acord de l'ICS va ser signat i referendat ahir mateix per tretze dels quinze delegats sindicals que tenen lloc a la taula de negociació, que són la UGT, Comissions Obreres, SATSE, Sindicat de Metges... Tretze de quinze dels representants sindicals.

Als dos que no van signar, el sindicat CATAC i sindicats minoritaris, no els hi sembla bé. Tenen dret a la protesta –així ho han fet–, dret a la vaga –i així ho han fet. I així s'han manifestat avui, amb un resultat dispar, amb un resultat en general relatiu, però amb un resultat significatiu pel que fa a infermeres de la primària. Per tant, hi ha un malestar, l'hem de saber llegir, l'hem de saber entendre, i això és el que farem.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Titon Laïlla Jou.

M. Assumpció Laïlla Jou

Gràcies, presidenta. Conseller, jo no li preguntava..., que em valorés la vaga, sinó que em digués quines mesures pensava fer des del seu Govern per tal de donar resposta al malestar que hi ha. Igual que no li he comentat en cap cas que em fes referència als sindicats signants, entre altres coses perquè a mi el que m'amoïna no són aquells sindicats que han signat, sinó el trenta-vuit per cent d'infermeres de la pri-

mària que estan avui al carrer i tots aquells (*aplaudiments*)..., el deu per cent de professionals de la salut, que no són infermeres, que no són metges, però que avui s'estan manifestant. Per tant, és aquí on s'ha de veure la grandesa d'un govern que diu que està al costat dels professionals i que hem de cuidar els que ens cuiden.

Jo també li he preguntat sobre les especialitats infermeres. Sap vostè que és un tema força recurrent en aquest Parlament –no en aquesta legislatura, ja fa temps–, perquè certament aquí hi ha una mancança important. Aquest conveni, que és el tercer conveni de l'ICS, cal recordar que ve després de setze anys de l'últim conveni. I, per tant, sempre que es fa un conveni en el món no només de la salut, en qualsevol món laboral, ens n'hem de felicitar tots. És evident que és un avenç; fer un conveni vol dir que hi ha un consens, que hi ha un pacte. Però el que és evident també és que aquest pacte, aquest conveni, ha de respondre a les expectatives dels professionals i dels treballadors, i en aquest cas li parlo de les infermeres i de les especialitats.

Perquè, clar, no reconèixer, per exemple, l'A1 de les infermeres; no reconèixer les especialitats, perquè el que fa és reconèixer com a mèrit professional una formació reglada que, a més a més, està reconeguda en altres llocs de l'Estat. Allò que diu: «No, és que això depèn de Madrid...» Escolti'm, sap que jo en moltes coses..., en això li dono la raó, i segurament l'etiqueta de l'A1 és una competència de Madrid. Però com pot ser, per exemple, que en salut mental, que és precisament la meua especialitat, només Catalunya, Ceuta i Melilla no tinguin aquest reconeixement laboral? Com pot ser? Això no és cosa de l'Estat, això és voluntat política del Govern, i més quan té a les seves mans, i es vanta d'això –cosa que celebri–, doncs, fer aquest pacte i aquest conveni laboral.

Per tant, conseller, menys proclames; no entri tant en ordenament professional i dediqui's a cuidar els que ens cuiden, que és el que es demana a partir de la signatura d'un conveni.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, diputada, el context és important, perquè aquest acord, que és un gran acord, no el tocarem, perquè l'acord està signat, està referendat pels sindicats majoritaris, i no el tocarem.

Tanmateix, aquest malestar l'hem de saber entendre, i té diverses línies. Una l'ha dit vostè: el nivell A1. I després ho ha refermat: això depèn de l'Estat. Què podem fer nosaltres i què farem? Ja està posat a la taula de la Comisión de Recursos Humanos del Consejo Interterritorial que hi ha divendres. És una de les coses que hi ha a l'ordre del dia en la reunió amb la ministra. Això és un reclam que fem.

Però hi ha hagut el reconeixement de les especialitats, també la de salut mental, de totes, per primera vegada amb dotació econòmica, i també de les infermeres especialistes i de les infermeres de pràctica avançada. Però el malestar està bàsicament –escoltant les vaguistes– sobre el reconeixement i el model assistencial. I aquí hem d'obrir espais de diàleg per desenvolupar aquest model assistencial, que és el que farem. En els propers dies concretarem de quina manera obrirem aquests espais de diàleg, perquè evidentment aquest malestar l'hem d'afrontar, aquest malestar l'hem de saber entendre i l'hem de saber interpretar i, sobretot, millorar, perquè necessitem el col·lectiu d'infermeria, necessitem el conjunt dels professionals per millorar la salut del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les relacions internacionals.

Pregunta al Govern sobre les relacions internacionals

310-00641/13

I formula la pregunta el senyor Francesc de Dalmasas i Thió, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Francesc de Dalmasas i Thió

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputades i diputats. En primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i de tots aquells diputats que s'hi vulguin afegir, fem arribar el nostre reconeixement i la nostra solidaritat a l'activista i presa política Narges Mohammadi, que aquest cap de setmana va ser guardonada amb el Premi Nobel de la Pau 2023 i que continua tancada en una presó de l'Iran. *(Aplaudiments.)*

Dit això... Gràcies. Dit això, conseller, ens pot valorar la incidència i la participació del Govern de Catalunya en la cimera de la Unió per la Mediterrània que va tenir lloc a Barcelona el propassat mes de novembre?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent i Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. Tot i que em preguntava què és tan urgent que no es pot esperar a la setmana que ve per preguntar-li a la consellera d'Exteriors, que és a qui li correspon la matèria. És la segona vegada que ho fan en el Ple, però, en tot cas, intentaré respondre el màxim de bé possible, perquè és veritat que la relació exterior és una prioritat del conjunt del Govern, no només del Departament d'Exteriors, sinó de cada un dels departaments que conformen aquest executiu.

I, de fet, ho demostrem setmana sí setmana també. Per exemple, ho demostra el president obrint la delegació a Corea, una peça cada vegada més important en la geopolítica mundial; des d'un punt de vista econòmic, també des d'un punt de vista institucional, hi hem de ser. I ho demostrem, per exemple, amb la Cimera de la Macroregió Mediterrània que es va celebrar al Palau de la Generalitat el 24 de novembre. I ho demostrem també amb les relacions amb la Unió per la Mediterrània, quan, després d'uns quants anys de deixadesa en les relacions amb aquesta institució, en els últims temps la consellera Serret s'hi ha reunit un parell de vegades per parlar de feina. Si el que li interessa és la feina, doncs, precisament la consellera Serret el que ha fet és desbloquejar unes relacions que s'havien deixat durant molts anys i s'ha reunit ja dues vegades amb el secretari general de la Unió per la Mediterrània.

Per tant, la nostra prioritat és l'acció exterior, la nostra vocació és internacional, i, evidentment, també tenim voluntat de lideratge en l'àmbit mediterrani.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Francesc de Dalmasas i Thió.

Francesc de Dalmasas i Thió

Conseller, per cortesia parlamentària no hem volgut esmentar les absències de la consellera quan hi ha aquesta sessió de control. En tot cas, quan va haver-hi aquesta cimera de la Unió per la Mediterrània ni el president Aragonès ni la consellera Serret eren a Catalunya. Em dirà que eren en una missió important a Corea i al Japó i, de fet, ho sabem prou, que era important, perquè la consellera Alsina va deixar lligada l'obertura de totes dues delegacions i la sorpresa és que hagi trigat un any a inaugurar la de Corea i encara no hagi inaugurat la de Japó.

En tot cas, ens preocupa que Catalunya aculli representants de quaranta-tres estats i que hi hagi vint-i-set ministres d'Exteriors i que no hi siguin ni el president ni la consellera d'Exteriors. Miri, és molt difícil fer d'amfitrió en una reunió d'aquestes característiques. Que li preguntin al president Puigdemont, que el gener del 17 va

saber que l'Estat no el volia com a amfitrió fins que els hi va recordar que qui era al Palau de Pedralbes..., quin era el compromís de Catalunya amb les relacions amb les ribes nord i sud de la Mediterrània, i va ser ell qui finalment va donar la benvinguda a tots els ministres d'Exteriors i als caps de les delegacions. I li asseguro, conseller, que el moment era políticament molt més complex. Com també ho era en moments en què el president Mas..., que també va fer d'amfitrió i va donar la benvinguda l'abril del 2015.

Fer de Catalunya una nació més en el concert de les nacions és una de les obsessions, diríem, una de les determinacions de Junts per Catalunya. No ens fa cap il·lusió evidenciar els seus fracassos o les seves incompareixences.

I acabem com ho fem sempre. Malgrat ser oposició, els ajudarem, els direm com i de quina manera, però sàpiguen demanar ajuda –però sàpiguen demanar ajuda– i no abandonin posicions que han costat molt d'assolir.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies de nou, presidenta. Jo entenc que cortesia parlamentària seria esperar que hi hagués la consellera i fer-li la pregunta, quan, a més a més, el tema no és tan urgent. I segurament també entraria entre els cànons de la cortesia parlamentària no fer servir aquest to de perdonavides que acaba de fer servir, senyor diputat. (*Aplaudiments i remor de veus.*)

Miri, a vostè què...? A vostè què li...? Què els hi preocupa, la foto o el treball? (*Remor de veus.*) Sí, sí. Escolti'm, ara tinc jo la paraula... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Si us plau, silenci. Si us plau...

El conseller d'Empresa i Treball

He escoltat... He escoltat les lliçons... (*Persisteix la remor de veus.*) He escoltat les lliçons que ens donava el diputat; ara...

La presidenta

Si us plau. Si us plau... (*Persisteix la remor de veus.*) Si us plau.

El conseller d'Empresa i Treball

Quan...

La presidenta

Deixin acabar el conseller, si us plau. Silenci.

El conseller d'Empresa i Treball

Quan els hi sembli als diputats i diputades... Sí? (*Pausa.*) Molt bé. A vostès ja ho sabem que els interessen molt la foto, el tuit, aquesta presencialitat virtual de les coses. A nosaltres el que ens preocupa és la feina. I la feina és, per exemple, la Cimera de la Macroregió Mediterrània, on, entre d'altres, hi havien representants de la Unió per la Mediterrània assistint a una cimera de feina. Ja ho he dit abans, la consellera Serret, sense foto, segurament, però treballant, s'ha reunit ja dues vegades amb la Unió per la Mediterrània, perquè volem exercir aquesta vocació de lideratge en el nostre àmbit territorial.

La presidenta

Gràcies, conseller.

El conseller d'Empresa i Treball

Ho hem fet sempre i es farà sempre per part d'aquest Govern, que té vocació...
(*La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació de l'educació i la resposta del Departament d'Educació amb relació a l'informe PISA.

Pregunta al Govern sobre la situació de l'educació i la resposta del Departament d'Educació amb relació a l'informe PISA

310-00646/13

Formula la pregunta el senyor Carles Riera Albert, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Bona tarda, consellera. Tal com ja li he dit al president abans, en la intervenció anterior, és una obvietat que els resultats de les proves escolars obeeixen a dos factors fonamentals: les desigualtats estructurals de la societat i les polítiques públiques dels governs, també del seu Govern.

Consellera, vostè és conscient i assumeix que les primeres respostes del seu departament a l'aparició de l'informe PISA van ser com a mínim erràtiques, contradictòries i fins i tot contraproductives, perquè fins i tot poden haver influït en generar o afavorir discursos racistes i classistes? Espero que vostè en sigui conscient, de tot això.

I miri, per canviar el model educatiu, per transformar el model educatiu, el que cal fer és un canvi cultural, començant pel mateix Govern. I, òbviament, les declaracions que vam escoltar no anaven en el bon sentit, no anaven en el sentit que cal canviar la cultura política per tal de poder transformar l'escola positivament.

Consellera, vostès rectificaran? Assumeixen responsabilitats en el departament? Hi hauran relleus per tal de garantir que aquestes respostes erràtiques, contraproductives i negatives no es tornin a produir?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputat Riera, va haver-hi una afirmació absolutament errònia sobre la mostra. Era una afirmació que s'hauria pogut fer sobre biaix de gènere, biaix de titularitat dels centres, sobre raons socioeconòmiques, i va ser sobre un biaix d'origen. Que immediatament..., que es va dir que podria haver-hi..., que, de manera immediata, l'endemà va ser corregida i es va dir en un comunicat que havia estat un error. I aquest error, evidentment, és un error que tindrà conseqüències pel que fa a una avaluació molt més adequada de les polítiques públiques i, sobretot, molt més rigorosa.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carles Riera Albert.

Carles Riera Albert

Miri, consellera, el que no pot fer un govern és, com he dit abans, centrifugar responsabilitats i no assumir-les. I dir que els resultats de les proves PISA obeeixen fonamentalment a les característiques de l'alumnat, això és centrifugar responsabilitats. És un greu error. Hi insisteixo, pot contribuir a discursos racistes i classistes

que res tenen a veure amb la realitat de la nostra societat, de l'escola, i amb el que cal per transformar en positiu l'escola catalana.

I bé, tal com ja també els he dit abans, consellera, vostès ens han proposat que ens arremanguem, que fem pinya. Ja l'hi he dit, nosaltres assumim el repte i assumim la responsabilitat, però els hi demanem que vostès primer facin els deures, els deures d'aplicar allò que des de fa temps la comunitat educativa els hi diu.

I la comunitat educativa els hi diu fa temps que cal aplicar el sis per cent; quan, consellera? Pressupost per a l'escola inclusiva; quan? Baixada de ràtios; quan? Increment d'aules d'acollida; quan? Retallades: quan les eliminaran per fi i definitivament?

Tot això són qüestions que ja estan sobre la taula i que vostès han de complir. No demanin consensos parlamentaris que substitueixin les seves responsabilitats. I diàleg...

La presidenta

Gràcies, diputat...

Carles Riera Albert

...amb la comunitat educativa. Si arriben a acords amb la comunitat educativa, nosaltres hi serem.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, presidenta. A veure, diputat, el departament –i ho sap–, jo mateixa, el secretari de Polítiques Educatives, també, treballem per l'equitat i per la igualtat d'oportunitats, que és... La segregació escolar, la inequitat i l'increment de les diferències per raó d'origen, és a dir..., i per raó socioeconòmica, s'han fet molt clares entre el PISA 2018 i el PISA 2022. Precisament és aquí on hem de treballar per reduir les inequitats i per *matar* d'una vegada per totes la segregació escolar que tenim en els centres, ara molt menor que la que teníem el 2022. I aquí s'ha avançat molt ràpid –ho deia aquest matí– per un pacte molt valent contra la segregació escolar, que és la que no es veia reflectida en aquest pacte encara en el PISA 22.

En tot cas, jo el que li vull dir és que aules d'acollida ja en tenim més de 1.200. Espero que amb els pressupostos 24 puguem continuar incrementant-les. I pel que fa a la reversió de les retallades, precisament quan s'estava fent la roda de premsa, el dia 5, jo estava reunida en la mesa sectorial, amb els sindicats, proposant-los millores i canvis per revertir les retallades. Ens vam situar que avui en parlaríem. Avui jo no hi he pogut ser perquè era aquí al Parlament, però hi ha hagut una trobada i s'ha quedat per la setmana vinent per continuar negociant.

Jo no puc ser a tot arreu, però intentem donar la cara a tot arreu, aportant les millors mesures a tot arreu, i mai mai mai des de perspectives racistes i xenòfobes, sinó sempre absolutament mirant per la igualtat d'oportunitats de tothom, especialment dels que més dificultats tenen per a aquesta igualtat d'oportunitats.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la previsió amb relació a la llei de pressupostos per al 2024.

Pregunta al Govern sobre la previsió amb relació a la llei de pressupostos per al 2024

310-00647/13

Formula la pregunta el senyor Joan Carles Gallego i Herrera, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Joan Carles Gallego i Herrera

Consellera, bona tarda. Vostè coneix fa temps les condicions dels comuns per a la negociació dels pressupostos del 24: compromís de complir allò acordat el 23 i dir «no» a instal·lar el casino més gran d'Europa, el Hard Rock, al Camp de Tarragona.

Per això li vull preguntar: quan pensa a presentar el projecte de pressupost en aquest Parlament i amb qui pensa negociar per aprovar-lo?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Mas Guix, consellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda (Natàlia Mas i Guix)

Gràcies, presidenta. Diputat... Com bé saben, estem a disposició, estem a punt de portar, d'aprovar els comptes de l'any 24 a govern en qualsevol moment. Fa molt temps que hi treballem, són molts mesos de treball.

Crec que hem estat respectuosos i estem sent respectuosos amb els tempos de les diferents formacions polítiques amb qui tenim obert el diàleg, però, certament, la Catalunya dels 8 milions de persones, d'habitants, necessita i mereix uns pressupostos al més aviat possible. I esperem, doncs, que ens acompanyin a fer realitat aquest objectiu.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Miri, consellera, no m'ha acabat de respondre, perquè... Es manté, diguéssim, que serà difícil que l'acompanyem en aquest exercici, perquè li he situat la pregunta clara sobre el Hard Rock. Perquè aquesta no és una dèria dels comuns; no és només un problema ideològic i polític –que també–, és un problema de coherència amb quin model social, econòmic i ecològic de país dibuixen aquests pressupostos.

En Comú Podem hem negociat els dos darrers pressupostos amb una doble estratègia: millorar la provisió de béns i serveis públics que arriben a la ciutadania i la seva qualitat, i promoure un canvi de model productiu i abordar les grans transformacions per fer front al repte climàtic que tenim davant.

Malauradament, el Hard Rock trenca aquesta lògica. En lo social, va contra el benestar de la ciutadania i aprofundeix en el monocultiu turístic a Vila-seca i Salou, promovent la precarietat laboral i els baixos salaris i generant externalitats negatives que fomenten la ludopatia i les addiccions que afecten la salut mental, i pot atreure, malauradament, activitats delictives i problemes de convivència.

En lo econòmic, no promou el canvi de model turístic a un de més diversificat, integral, més equilibrat i respectuós amb el medi ambient i la diversificació econòmica del territori. Però, a més, comporta una pèrdua d'entre 200 i 400 milions d'euros d'ingressos públics anuals per la baixada de l'impost del joc que va imposar en la llei del 2014 Convergència Democràtica per quan es posés en marxa el Hard Rock.

I, en lo ecològic, aquest macroprojecte intensiu en consum d'energia i aigua és incompatible amb el repte climàtic i no es pot mantenir ni justificar; no oblidem que la sequera no és una anècdota passatgera.

Consellera, l'aprovació del pressupost del 24 no pot hipotecar el futur social, econòmic i ambiental. Els comuns li demanem que renunciï a aquest projecte que vol implantar el més gran casino d'Europa a Catalunya. Nosaltres estem disposats a negociar un pressupost que millori la provisió de béns i serveis públics –salut, educació, habitatge i prestacions socials–, que impulsi mesures estratègiques per canviar el model productiu i turístic, i que abordi el repte climàtic apostant...

La presidenta

Gràcies, diputat...

Joan Carles Gallego i Herrera

...per un país de trens i de mobilitat, però que sigui coherent, i no pot ser coherent amb aquest plantejament que fan.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda

Gràcies, diputat. Li puc assegurar que el projecte de pressupostos per a l'any 24 que hem elaborat no incorpora cap partida vinculada al projecte que comenta, com tampoc la incorporava el projecte de pressupostos de l'any passat. Ho saben bé, ho expliquem contínuament, el nostre projecte econòmic per a Catalunya se centra en la reindustrialització, en una economia d'alt valor afegit. Estem a nivells rècord d'inversió estrangera no de qualsevol tipologia, inversió estrangera industrial i tecnològica. I així, doncs, seguirem, reforçant-ho també en els pressupostos, donant continuïtat al desplegament del pacte nacional per a la indústria.

Molt breument, també. Em comentava a l'inici..., sobre el compliment d'altres peticions, d'acords als que vam arribar per al pressupost 2023. Aquí li diré que el Govern compleix amb els seus compromisos. Ho podrà veure. Agafem un termini dels darrers cinc anys, per exemple: un grau de compliment en l'execució pressupostària per sobre del noranta-cinc per cent. No cal que recordi en aquesta cambra l'execució per part de l'Estat d'inversions a Catalunya, que se situa en el seixanta per cent de mitjana. Per tant, ho reitero, el Govern compleix sistemàticament l'execució pressupostària per sobre d'un noranta-cinc per cent de mitjana els darrers deu anys –si vol, agafem aquest període.

I, en concret, per a les mesures que vam acordar, 137 mesures de l'acord pressupostari de l'any 23, com saben, com els vam explicar a mitjans de novembre, amb un setanta per cent d'execució –ara estaríem algun punt per sobre. En parlarem i ho desgranarem conjuntament, com portem fent tots aquests darrers mesos. Recordem que són vuit mesos d'execució. Per tant, el seixanta-cinc per cent del que portem d'any..., ja estaríem propers a aquest vuitanta per cent d'execució. I complirem, doncs, amb la totalitat.

La presidenta

Gràcies, consellera.

La consellera d'Economia i Hisenda

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la regeneració d'aigua davant els episodis reiterats de sequera.

Pregunta al Govern sobre la regeneració d'aigua davant els episodis reiterats de sequera

310-00643/13

Formula la pregunta el senyor Eugeni Villalbí Godes, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Eugeni Villalbí Godes

Moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Conseller, estem davant la pitjor sequera que ha viscut mai el nostre país des de que disposem de dades oficials. Una crisi hídrica que no només és conjuntural, sinó que és estructural, perquè es dona un

context de crisi climàtica, i que ens evidencia més que mai que l'aigua és un bé escàs i finit.

La situació d'escassetat d'aigua estructural ja no és una amenaça, sinó que és una realitat, una dolorosa –dolorosa– i crua realitat. Una realitat que ens hauria d'obligar a reflexionar sobre els desafiaments que presenta la vulnerabilitat hídrica i que hauria de condicionar totes les decisions que es prenguin en termes de polítiques hídriques no tan sols a Catalunya, sinó arreu del món.

Un debat que, per altra banda i per responsabilitat, hauria de desenvolupar-se lluny del partidisme i del curterterminisme, tal com vostè avui mateix deia a la interpellació aquest matí, i que no s'hauria d'utilitzar en cap cas com una arma llancívola contra cap govern, ni contra aquest ni contra cap altre. Almenys això és el que entenem i com ho entenem des del Grup d'Esquerra Republicana, i és el que esperariem i esperem de la resta de grups parlamentaris: consciència de la gravetat del moment, responsabilitat col·lectiva i posicionaments constructius.

En aquest context, doncs, per una banda, és imprescindible prendre consciència de la necessitat de canviar d'hàbits, de la necessitat de ser més responsables d'acord amb les possibilitats de cada territori i de la necessitat d'ajustar les pràctiques i usos que fem amb l'aigua en cadascuna de les activitats, ja siguin domèstiques, d'oci, agrícoles o industrials.

I, per altra banda, i de manera complementària a aquest canvi de paradigma necessari cap a una nova cultura de l'aigua, la millora de l'eficiència de la infraestructura hídrica, l'impuls de la dessalinització i la regeneració com a mètodes addicionals d'aportació d'aigua són actuacions necessàries i imprescindibles davant l'emergència climàtica i les conseqüents sequeres que seguirem patint.

Dit d'una altra manera, es tracta de fer-ho tot alhora: construir un nou horitzó de país basat en una nova cultura de l'aigua alhora que desenvolupem aquelles infraestructures que ens faran més resilents en aquest nou escenari.

És per això, conseller, que li demanem que ens detalli una mica més el pla de reutilització d'aigua regenerada, una de les línies estratègiques d'actuació del Govern per garantir l'abastament d'aigua a tot el país i, sobretot, a l'àrea metropolitana.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor David Mascort i Subiranas, conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. Deixi'm començar per això que ha esmentat vostè i ara fer-ho en el plenari –ho he fet a la reunió de seguiment d'aquest matí i vull fer-ho aquí, davant de tot el Ple–: agrair a tots els grups el to, la voluntat de sumar, la voluntat d'ajuda, en un moment tan complicat, com ha dit vostè, la crisi de la sequera pitjor de la història d'aquest país des de que en tenim dades.

Però, entrant en matèria, aquest país també dic fa dies que ha fet bastantes coses bé en temes d'aigua, força coses bé. De fet, si haguéssim patit la sequera del 2008, la pitjor de la història fins aquest moment, el país, tret dels pagesos, no se n'hagués assabentat. Tenim el país preparat per suportar aquella sequera amb tranquil·litat. Fa vint mesos que hem passat aquell episodi..., en fa trenta-set; aquell en va durar divuit. Per tant, ha fet coses bé, aquest país.

Nosaltres intentem, des de fa dos anys i escaig, gestionar aquest episodi tan dur fins al moment sobretot, ho repeteixo, per al sector primari, fins ara..., ara ja per al conjunt de la ciutadania, planificant, treballant amb temps, intentant anticipar-nos a les decisions, però també preveient el futur. I l'aposta per l'aigua regenerada és una de les apostes importants –ho ha publicat l'ACA en el seu pla de regeneració de l'aigua del nostre país– de les inversions dels propers anys.

En els propers anys, fins al 2027, invertirà aquest Govern 126 milions d'euros en trenta actuacions que permetran doblar la quantitat, pràcticament, d'aigua regenerada que tenim ara. Arribarem fins als cent vint hectòmetres cúbics, amb vint-i-quatre estacions de regeneració d'aigua més. De les trenta actuacions, vint-i-quatre són estacions de regeneració nova que serveixen per aprofitar l'aigua per a usos agrícoles, industrials o recreatius, però també per omplir els nostres aqüífers, per fer més resilient la capacitat de tot el sistema en episodis de sequera, que, com vostè ha dit, seran segur estructurals; esperem que no com la d'ara, però seran segur estructurals.

Però això no s'acaba aquí, sinó que, fins al 2032, 126 milions més, i fins al 2040, 155 milions més. Per tant, en total més de 400 milions d'euros per arribar –ara estem reaprofitant el dotze per cent de l'aigua que depurem–..., per arribar a reaprofitar el setanta per cent de l'aigua que depurem al país, per tant, a l'entorn de quatre-cents hectòmetres cúbics. Es tracta de no perdre'n ni una gota i de canviar aquesta mentalitat de recurs infinit a recurs finit.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el millorament de finançament del tercer curs del primer cycle d'educació infantil.

Pregunta al Govern sobre el millorament del finançament del tercer curs del primer cycle d'educació infantil

310-00644/13

Formula la pregunta la senyora Mònica Palacín i París, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Mònica Palacín i París

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades. Consellera, avui li preguntem sobre una qüestió que en el context actual pren més sentit que mai: l'educació en les primeres etapes de la vida i, concretament, en el període zero-tres. Sabem que l'educació durant aquests primers anys de vida no només és una inversió en el futur dels infants, sinó també en la construcció d'una societat més equitativa i més justa.

Diverses investigacions internacionals i models teòrics posen de manifest l'impacte positiu i significatiu que té l'educació en el desenvolupament de les habilitats cognitives dels infants. És crucial subratllar que aquest impacte es multiplica quan ens centrem en aquells infants que provenen de perfils més vulnerables. Les escoles bressol municipals, que actualment són referents pedagògics en l'educació infantil, han de seguir sent llocs que fomentin la diversitat, respectin els ritmes d'aprenentatge i involucrin les famílies en un diàleg constructiu.

Cal continuar, doncs, amb la feina que ja va iniciar Esquerra Republicana al curs 2005-2006 amb la consellera Marta Cid, quan el Govern de la Generalitat va fer un salt qualitatiu en el finançament del zero-tres. Un salt que es va estroncar el 2011, quan, si bé és cert que la situació pressupostària de la Generalitat era difícil i que el Govern espanyol havia eliminat la gratuïtat del segon cycle d'educació infantil de la mà del president Zapatero, el Govern de Convergència i Unió va decidir reduir les aportacions fins a eliminar-les del tot el 2014.

Sabem perfectament, doncs –i als fets ens remetem–, que, quan depèn d'Esquerra Republicana, els recursos en educació hi són i no paren de créixer. El compromís és tal que el 2021 es va iniciar la gratuïtat de l'I2. Per tant, el compromís hi és. Perquè cal avançar decididament cap a la universalització de l'educació zero-tres, ja que aquesta etapa és fonamental per al desenvolupament integral dels infants i per prevenir desigualtats futures derivades de contextos socials, culturals o econòmicament desfavorables.

Per tot això, consellera, li volem preguntar sobre la millora del finançament de l'etapa I2.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Anna Simó Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputada, ja sap que aquest Govern aposta per l'educació zero-tres, perquè és una etapa d'importància vital per al desenvolupament de l'infant, dels infants. N'hem parlat amb el seu grup; n'he parlat amb d'altres grups, també, de la cambra. Tots valorem igual la importància del zero-tres, perquè creiem que totes les famílies del país hi han de tenir accés sense barreres econòmiques, sense barreres de cap tipus –territorials tampoc–, per garantir l'escolarització en igualtat de condicions arreu com, com vostè molt bé ha recordat, va impulsar l'amiga i estimada consellera Cid.

És per això que el passat 24 de novembre vam plantejar a representants del món local, en una reunió amb l'Associació Catalana de Municipis, la Federació de Municipis, l'Associació de Micropobles i les quatre diputacions, dues mesures per avançar cap a la gratuïtat progressiva de l'educació zero-tres i alhora potenciar la ruralitat, que són dos dels objectius de govern d'aquesta legislatura.

Però em cenyiré a la de la millora de finançament de l'educació infantil. Aquest divendres ho parlarem en la comissió de seguiment de la gratuïtat de l'I2 per a les famílies que tenim amb l'Associació Catalana de Municipis, la Federació de Municipis i les diputacions per tal d'augmentar l'aportació de la Generalitat, pel que fa al tram de famílies, en dos-cents euros més per infant, perquè aquesta millora contribueixi a consolidar la gratuïtat per a les famílies i alhora poder acompanyar els ajuntaments que ho estan passant malament i que els costa de fer front a unes despeses que molts d'ells acaben assumint ells mateixos. Aquesta és una demanda que ens ha fet de manera reiterada el món local, i per això hi respondrem.

També ens ha fet una demanda molt important el món local pel que fa a la ruralitat, demanant-nos, sobretot en l'àmbit de l'escola rural, una millora dels monitors de menjador a rurals. I és això també el que..., de poder garantir un segon monitor del servei de menjador a les escoles rurals que per una qüestió de ràtio d'alumnes només els en toqui un, tenir automàticament ja els dos per tal de millorar.

Evidentment, aquestes dues millores estan condicionades a l'aprovació dels pressupostos de l'any 24, però estic convençuda que el seu grup hi donarà molt de suport.

Molt agraïda per endavant pel seu suport per aprovar aquests pressupostos i, en tot cas, el seu suport... (*Remor de veus.*) Ah, no? Ah, no ho sabem? Molt bé, intentaré convèncer-los per aconseguir el seu suport per avançar en la gratuïtat del zero-tres i per millorar l'educació d'aquest país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els canvis en l'ús de diverses eines policials en l'ordre públic aprovats per la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial del Parlament.

Pregunta al Govern sobre els canvis en l'ús de diverses eines policials en l'ordre públic aprovats per la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial del Parlament

310-00645/13

Formula la pregunta la senyora Lluïsa Llop i Fernández, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Lluïsa Llop i Fernàndez

Gràcies, presidenta. President, conselleres, consellers, diputades, diputats, molt bona tarda a tothom. Conseller Elena, els Mossos d'Esquadra són un molt bon cos policial, que compta amb tot el nostre suport i reconeixement. Un cos amb experiència, amb expertesa i amb coneixement, i pel que la garantia del respecte als drets humans ha de ser i és l'element central i ineludible en totes les actuacions policials, també en la gestió de l'ordre públic, basada en el principi de mínima intervenció amb mitjans violents, d'acord amb l'obligació legal de proporcionalitat, oportunitat i congruència en l'acció policial.

Des de l'any 2013, fruit de les conclusions de la Comissió d'Estudi dels Models de Seguretat i Ordre Públic d'aquest Parlament, on es constata la necessitat de revisar els protocols d'actuació per aconseguir les màximes garanties de seguretat i salvaguarda dels drets de les persones, els nostres cossos de seguretat tenen prohibit l'ús de bales de goma. Malauradament seguim esperant, a manca de capacitat legal d'obligar-los legalment, a que els cossos de seguretat espanyols també les eliminin, com a mínim en el nostre país.

El mandat del Parlament de Catalunya va ser clar i ho continua sent. Tot just fa un any s'aproven les conclusions de la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial, on el nostre grup parlamentari va aportar conclusions explícites en aquest sentit.

És necessari que la policia pugui comptar amb eines que permetin un ampli ventall d'opcions tàctiques per evitar la confrontació violenta, i és igualment necessari reformular els criteris d'intervenció policial en matèria d'ordre públic per evitar l'escalada de la conflictivitat entre els cossos policials i la ciutadania que exerceix el dret fonamental a la protesta, que té legalment i realment reconegut pels drets humans. I per això vam demanar que s'estudiés la substitució de l'ús de bales de *foam* per altres mitjans igual d'eficaços i potencialment menys lesius.

Per tant, el Parlament és clar, i també ho és el Govern republicà, que sí que fa la feina, amb una ferma voluntat transformadora, anunciant que el Cos de Mossos d'Esquadra deixarà d'utilitzar els projectils de *foam* més lesius.

Conseller, ens podria explicar amb més detall aquesta nova mesura i com s'implementarà?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Presidenta, diputades, diputats... Diputada, efectivament, i fruit d'un acord d'investidura amb la Candidatura d'Unitat Popular, es va crear posteriorment la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial. Va fer uns treballs que jo crec que van ser molt positius, i estem aplicant les conclusions que es van anar aprovant.

Una d'elles és aquesta, efectivament, la retirada dels projectils *foam* de llarga distància, els SIR-X, anomenats així, que són els que es consideren més lesius. Per tant, ara Mossos d'Esquadra només utilitzarà una d'aquestes modalitats, la de curta distància, que és la més segura, la menys lesiva i la que garanteix més, doncs, això, la seguretat de totes les persones que intervenen en una situació que s'hi hagi de fer ús d'aquestes eines. Garanteix, per altra banda, mantenir quelcom que és essencial i també es va parlar prou a la comissió, que és el model de distància. Hem publicat la licitació perquè pugui fer..., per substituir aquests mitjans de forma que, efectivament, deixin al nostre país, tal com diu la comissió i es va aprovar per aquest Parlament, l'ús d'aquest tipus d'eines.

Jo crec que tenim un bon model de gestió de l'ordre públic. Hem tingut reptes importants des del punt de vista de l'ordre públic, darrerament i tot sovint, però darrerament d'una forma molt especial. Jo crec que s'ha acreditat un bon model. Un bon model en el que prima la planificació –que em sembla que és essencial–, la pre-

visió i la gestió prèvia d'aquests esdeveniments, l'anàlisi d'aquests esdeveniments, per poder estar a l'alçada i donar resposta a les eventualitats que es produeixin.

Crec que l'acció i l'ús d'aquestes eines han de ser proporcionats i *ultima ratio* –així també ho creu, com no pot ser d'una altra manera, el Cos de Mossos d'Esquadra–, i només excepcionalment s'ha de fer ús d'aquest tipus d'eines, i ens sembla que ara, amb aquesta aprovació, perquè es va produir aquest acord, doncs, millorem la seva eficàcia.

I, efectivament, seria bo que els que expressen –i m'adreço als amics i companys dels comuns– tantíssima sensibilitat per aquest tipus de qüestions al Parlament de Catalunya –i em sembla que és molt útil, perquè ens dona resultats positius–, també la tinguin allà on tenen responsabilitats de govern.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la delinqüència reincident.

Pregunta al Govern sobre la delinqüència reincident

310-00634/13

Formula la pregunta al senyor Sergio Macián de Greef, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Sergio Macián de Greef

Conseller Elena, ¿el Govern se va a tomar en serio de una vez la delincuencia multirreincidente en Catalunya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Sí, sí, naturalment. El Govern es pren molt seriosament la garantia dels drets i llibertats dels ciutadans i també el fenomen de la multireincidència, naturalment.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Mire, hace poco la policía detuvo a un ladrón multirreincidente por robar dos veces en cuatro días en el mismo domicilio del municipio de Santa Oliva. Para más inri, el mismo ladrón ya había sido detenido un año antes por robar en la misma casa. El individuo acumula cuarenta y dos antecedentes policiales.

También hace unos días el alcalde del Ayuntamiento de Calella reclamaba al Departamento de Interior un operativo policial especial contra once delincuentes que acumulan doscientas dieciséis detenciones y que son responsables de la mayoría de delitos que se cometen en Calella, ya sean apuñalamientos, peleas u okupaciones ilegales.

Señor Elena, digámoslo claro: Catalunya no es segura, por muchos artículos que publique usted *La Vanguardia* diciendo lo contrario y culpabilizando de alarmismo a una supuesta extrema derecha. Y es una evidencia para la policía, para los catalanes corrientes y para los alcaldes de Catalunya: la inseguridad es palmaria para todos menos para usted y para su Gobierno.

Este puente de la Constitución, la peor criminalidad ha mostrado de nuevo su cara en Tarragona, donde hemos vivido un puente para olvidar. El 8 de diciembre, violación de una chica en la parte alta de Tarragona por parte de dos marroquíes,

y el día 10 de diciembre, otra agresión sexual en la rambla Nova, robo con extrema violencia en la avenida Prat de la Riba –en el que la víctima recibió dos cuchilladas por la espalda– y atraco a un hombre en la calle Unió por un grupo de cuatro paisanos de los violadores para robarle la cadena de oro que llevaba al cuello.

Señor Elena, si queremos acabar con este problema, en lugar de amnistías, negocien con el Gobierno de la nación que se eleven las penas a los delincuentes multirreincidentes. En lugar de perseguir a los jueces con insultos y con comisiones, faciliten los medios necesarios a fiscales y tribunales para que puedan solicitar y acordar la prisión provisional de los delincuentes multirreincidentes y la expulsión de los delincuentes extranjeros. Y en lugar de vender humo en la prensa, tómese en serio la seguridad de Cataluña. Porque, *conseller*, usted últimamente no se cansa de repetir aquello suyo de que «el orden es de izquierdas»; pues si el orden de izquierdas es el que usted está implantando en Cataluña, que Dios nos coja confesados.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, presidenta. Hi ha hagut una modificació del Codi penal vinculada a la reincidència, amb l'acord de molts grups dels qui estem en aquesta cambra, i els resultats..., molts d'ells s'estan començant a notar. I esperem que es notin més en el futur, perquè creiem que, efectivament, hi havia un problema, i el vam abordar, amb una mica més de responsabilitat, els diferents grups per intentar trobar solucions a un problema que era, efectivament, el de la multireincidència.

Diu que l'han detingut no sé quantes vegades. I qui es creu que l'ha detingut, l'FBI o què? (*Rialles.*) Qui l'ha detingut? L'ha detingut el Cos de Mossos d'Esquadra, naturalment, que fan la seva feina. I fan la seva feina molt ben feta. I segurament, doncs, hi han altres problemes, que no corresponen ni a aquest conseller ni a aquest hemicicle, que impedeixen que determinades persones que són detingudes moltes vegades pel Cos de Mossos d'Esquadra estiguin seguint actuant en els nostres carrers. Això també ho hauríem de tenir clar.

Miri, jo seguiré dient que el nostre país és un país segur, perquè ho és. I té molts problemes, naturalment, des del punt de vista de la seguretat, però està a la mitjana dels països europeus en qüestió vinculada a la seguretat, i creguin-me que els països europeus són dels països més segurs del món. Països que vostès tenen com a miratge..., Polònia –ara ja no– i Hongria i altres països no en donen les dades, perquè tenen por de quines dades són les que es fan i de les que hi han en els països en els que governen gent com vostès.

Mirin, segueixen fent el que fan sempre, que és intentar, des de l'odi, assignar la responsabilitat de la delinqüència a determinats col·lectius. Agafen exemples concrets i d'això en fan categoria per atribuir la condició de delinqüent a determinats col·lectius. Si jo, llegint la tirallonga de persones que han estat detingudes del seu partit per accions bastant desagradables, fes el mateix mimetisme, quina opinió en tindria, vostè? No ho penso fer, perquè no em moc a través de... (*La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre el rendiment del sistema educatiu

310-00638/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el rendiment del sistema educatiu. Formula la pregunta la senyora Lorena Roldán Suárez, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. *Consellera* Simó, ¿usted realmente no se esperaba los resultados catastróficos de este último informe PISA?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Anna Simó i Castelló, consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, presidenta. No m'han sorprès aquests resultats, lamentablement.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gracias, presidenta. Pues le agradezco la sinceridad, señora Simó, porque nosotros durante mucho tiempo, años incluso, hemos venido advirtiendo del deterioro progresivo del sistema educativo catalán, y ustedes nos tachaban de agoreros e incluso de dar datos falsos. Por tanto, le agradezco la sinceridad y que no le sorprenda.

Y, de hecho, los resultados cada vez son peores. Tuvimos un primer aviso ya, recientemente, con las pruebas PIRLS, donde el nivel de comprensión lectora nos dejaba a la cola de Europa. Otro aviso también con las pruebas de competencias básicas, que arrojaban unos resultados muy bajos especialmente en catalán y en castellano. Y cuando yo le pregunté al respecto en una sesión de control como esta no hace mucho, usted a lo único que atinó fue a quejarse de mi tono. Pero en realidad no es mi tono lo que le molesta, *consellera*, son los datos, que son demoledores y usted no sabe cómo justificarlos. Yo puedo hablarle con el tono más dulce que pueda, que eso no va a cambiar ni un ápice la realidad.

Ustedes han hundido el sistema educativo catalán. ¿Cómo lo han hecho? Pues, en mi opinión, a través de cinco factores.

Uno. Insistir en un modelo obsoleto y caduco. Puede que hace treinta años fuera revolucionario, pero a día de hoy no funciona.

Dos. Obviar la realidad del alumnado catalán, empezando por negar el bilingüismo propio de la sociedad catalana. Y, por cierto, yo he sentido auténtica vergüenza al escucharlos culpar a la población inmigrada de estos resultados.

Tres. Destinar pocos recursos. Ni siquiera llegamos al seis por ciento del PIB que marca la LEC. Y yo no me cansaré de repetirlo: menos embajadas, menos altos cargos, y más invertir en lo importante, como es la educación.

Cuatro. Falta de medios, tanto técnicos como humanos. Tienen a la plantilla realmente agotada. Faltan docentes, falta personal especializado en alumnos con necesidades especiales. Faltan aulas de acogida y faltan también recursos básicos para que ellos puedan hacer su trabajo.

Y cinco. Pues el modelo impulsado por la LOMLOE a imagen y semejanza del de Cataluña, que potencia los sesgos ideológicos y deja de lado la excelencia. Hay que volver a la cultura del esfuerzo, del mérito y de los conocimientos. La culpa, señora Simó, de los malos resultados no es ni la inmigración ni la pandemia; es su incompetencia, la suya y la de los socialistas, que, con tal de contentarlos, incluso hace un año aprobaron una ley para evitar el bilingüismo en las aulas.

Ustedes, que se hacen llamar a sí mismos «progresistas», se han cargado la educación y el ascensor social. Ahí es nada.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, primer de tot, deixi'm que els agraeixi que hagin acceptat de participar a la reunió que ha convocat el president la setmana

vinent. I, en segon lloc, dir-li que el que sabem que no afecta els resultats educatius és precisament el que vostè apunta, el model d'immersió lingüística. Ho he explicat aquest matí. Ho torno a explicar: aquest model no perjudica cap alumne segons la seva llengua d'origen; al contrari, el que fa és beneficiar l'equitat, ajudar a reduir les desigualtats educatives en l'aprenentatge de les llengües oficials.

Abans es parlava d'un mandat de la UNESCO. Crec que s'ha fet des de Ciutadans, que es parlava de que hi havia un mandat de la UNESCO. Ho han fet vostès?... En tot cas, jo al que vull fer referència és a un recent mandat de l'ONU, un pronunciament del relator especial de l'ONU per als afers de les minories que s'ha fet públic avui, que diu que... Si no s'han informat, els en lleigeixo un fragment. Diu que «reduir l'ús de la llengua catalana en l'exitós programa d'immersió a Catalunya correria el risc que els infants i alumnes d'entorns castellanoparlants no aprenguessin bé el català per ser una llengua minoritària». S'ha adreçat a l'Estat espanyol explicant-li això. No és un independentista ni un comunista ni un comunista favorable al desastrós model d'immersió lingüística. (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí. I diu: «També sembla que en els darrers anys la interpretació judicial i altres esdeveniments han provocat, en general, un augment dels obstacles en l'ús de les llengües minoritàries en una sèrie de serveis públics.» I, per tant, considera que existeix un assumpte que requereix una atenció immediata.

L'ONU ha recomanat a l'Estat espanyol –i ho cito textualment– «revisar i considerar les sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que estableixen que les ensenyances de llengua castellana han de ser d'almenys el vint-i-cinc per cent de tots els ensenyaments que s'imparteixin als centres de primària i secundària de Catalunya amb el fi de garantir que s'adeqüin a les obligacions internacionals de l'Estat en matèria de drets humans.»

I jo hi afegiria –i jo hi afegiria–: deixin de culpar la immersió lingüística del que no en té cap culpa, sinó que és, com deia abans, part de la solució, no part del problema. I no esbiaixin el que nosaltres hem dit, el que des del departament hem dit. Torno a fer-me meves i reitero tot el que s'ha dit aquí, en aquesta sessió de control, i el que ha dit el president en prendre la paraula.

Moltes gràcies.

La presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la renúncia a representar i defensar els interessos dels catalans.

Pregunta al Govern sobre la renúncia a representar i defensar els interessos dels catalans

310-00642/13

Formula la pregunta el senyor Joan García González, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Joan García González

Consellera Vilagrà, podria enumerar-me els beneficis que creu que té per als catalans –tots els catalans– la continuada absència del Govern de la Generalitat a les reunions del Consell de Política Fiscal i Financera?

La presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Avui tinc mala sort, no..., tampoc era per a mi, però jo la respondré igualment. Bé, nosaltres no renunciem mai a defensar els catalans i les cata-

lanes –mai– i, per tant, defensem sempre els seus interessos. De fet, no és veritat que no hi vàrem ser, hi vàrem ser amb el secretari general i amb la directora general de Pressupostos, com hem fet altres vegades.

De fet, en aquest Consejo de Política Fiscal y Financiera es dona informació, però en realitat no es negocia. Nosaltres tenim un espai de negociació singular; per això no hi vàrem anar.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Joan García González.

Joan García González

Sento, consellera, que li hagi tocat a vostè, però li torno a repreguntar. De fet, sobre aquest espai, precisament, vostè..., per curiositat, simplement..., la ministra Montero ha dit i ha negat precisament que hi hagi cap tipus de relació bilateral en matèria de finançament entre el Govern d'Espanya i el de la Generalitat. Vostès diuen que sí. Ens pot aclarir qui està mentint exactament? Vostès o el Govern d'Espanya?

Des de Ciutadans sempre hem defensat –sempre– que el Govern de la Generalitat ha d'estar present a qualsevol reunió, òrgan, espai, cimera oficial on la veu dels catalans pugui ser defensada. Nosaltres creiem que vostès hi han d'anar. Hi han d'anar; és la seva responsabilitat no amb nosaltres, sinó amb els catalans, amb els ciutadans de Catalunya. Allò que vostès en diuen ara «la Catalunya sencera», i que acostumen a tractar vostès com «la Catalunya trencada».

Quins beneficis té per als catalans que la seva política sigui la política de la cadira buida? Què hi guanyem menystenint la resta de governs autonòmics? Què creuen que pensen a la resta d'Espanya quan insisteixen en que hem de tenir un tracte diferent? Com negociarà precisament amb la resta de comunitats autònomes un model de finançament sense parlar amb elles? Perquè hi haurà de parlar, consellera, haurà de parlar amb ells.

Potser podríem utilitzar aquestes reunions per liderar polítiques a nivell nacional, a nivell espanyol, per enfortir sinergies territorials, per conèixer iniciatives exitoses –que ens fan falta– que ens ajudin a tenir un autèntic model d'èxit en l'educació, de veritat, un autèntic model d'èxit, no comprant informes com fan..., de forma internacional, com acabem de veure ara mateix; amb la construcció d'infraestructures per poder acabar algun dia la línia 9, potser, i que ens orientin amb mesures contra la sequera, la transició energètica. Polítiques fiscals exitoses, i no tenir o no ser líders en ocupacions o ser líders en llistes d'espera.

Això seria possible, però desgraciadament, consellera, vostès tenen altres prioritats. Desgraciadament, només seuen a taules on es puguin prioritzar el xantatge, els acords d'impunitat i la creació de privilegis per a una casta d'intocables que al final, consellera, són vostès mateixos.

La presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Bé, no només l'article 210 de l'Estatut d'autonomia parla de la bilateralitat en el finançament. També, si es llegeix l'acord d'investidura, veurà com hi figura que hi ha d'haver un espai de negociació bilateral. Ho pot llegir vostè mateix –comprensió lectora; en aquest sentit, segur que hi arriba, segur.

En tot cas, quaranta anys d'aquest finançament, del finançament actual, ens han portat que, miri com s'ho miri, per població, s'ho miri per PIB, sempre en sortim malparats. El «café para todos» ha sigut un cafè molt descafeïnat per a nosaltres. Per tant, aquí no podem sumar-nos-hi, necessitem un finançament singular.

Miri, jo avui he estat a tot el Ple pràcticament, a les interpellacions del matí. Després he escoltat la síndica amb molta atenció, perquè em toca a mi. Després he escoltat el debat sobre PISA; també avui el debat que hem fet, doncs, amb les pre-

gundes. Amb tot el que vostès han dit que hem de fer i amb els diners que ens hem de gastar en educació, que són importantíssims, salut, mobilitat..., en tot, en sequera..., és que és evident que no en tenim prou. I, de fet, en el mateix acord d'investidura hi figura l'infrafinançament de Catalunya; torni al text i ho llegirà amb atenció. I diu que per això vam haver de recórrer al FLA, ho diu d'una manera ben clara. I vam haver de recórrer a un finançament que no volfem perquè el propi no ens ho permetia, des d'aquest punt de vista. Per tant...

I, per altra banda, també reconeixia una altra cosa, aquest document: la infraexecució del pressupost de l'Estat en infraestructures i, per tant, la necessitat de fer encomandes de gestió perquè ho fem nosaltres directament. També ho farem.

Per tant, tindrem un finançament singular, tindrem unes infraestructures fetes per nosaltres i votarem. Perquè, com que el que diu Esquerra Republicana al final, al final del final, sempre es produeix, ja veurà com serà així.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem ara a les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures que pensa adoptar per a afrontar la sequera, els mals resultats en educació i els problemes de seguretat

317-00365/13

I la primera pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple..., sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. ¿Con qué medidas concretas piensa afrontar la situación de sequía?

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, amb les previstes en el pla de sequera aprovat l'any 2020 i en marxa des del setembre de 2022, i amb les aprovades per aquest Parlament.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. En una anterior sesión de control señalaba que..., mientras los miembros de Junts y Esquerra Republicana usan la amnistía para salvar sus insignes posaderas, ¿qué está pasando en Cataluña con la educación, la seguridad ciudadana, el agua, etcétera?

Bien, es hora de hacer balance, señor Aragonès, porque usted lleva ya prácticamente tres años como presidente de la Generalitat y estuvo casi cuatro como vicepresidente de Quim Torra, que tampoco es que fuera el hombre un apasionado de la gestión pública. En definitiva, que lleva usted siete años dirigiendo las políticas públicas de Cataluña, así que vamos a hacer un poco de análisis.

Uno. La gestión del agua. Hace ya quince años, sequía de 2008, los expertos ya avisaban: «Va a llover poco, hay que espabilar, y hay que espabilar especialmente con las infraestructuras.» ¿Qué ha hecho usted durante este tiempo? Siete años de

declaraciones populistas y lugares comunes. Y ahora anuncian que van a hacer extracciones directas de los ríos. Es decir, si lo hacen los demás, es terrorismo ecológico, *perquè lo riu és vida*; si lo hacen ustedes, son intercambios sostenibles de recursos hídricos. Menuda jeta, caballero –menuda jeta.

Pero seguimos. Siete años llevan ustedes acumulando –lo hemos debatido al principio– los peores datos de educación de la historia, y ahora resulta que la culpa era de los inmigrantes. Y luego acusan a los demás de hacer discursos de odio. Hay que echarle también mucha cara para soltar algo así, por mucho que ahora lo intenten maquillar.

Y si seguimos hablando de los peores datos de la historia, es obligado abordar la cuestión de la seguridad ciudadana. Miren, la propia encuesta de seguridad pública que publican ustedes señala que la sensación de inseguridad se ha incrementado hasta el treinta y dos por ciento, el peor dato desde que se publica la encuesta.

Pues bien, ante esta absoluta situación de desastre a todos los niveles, transversal, lo único que alcanzan ustedes a decir ahora, porque antes no lo aplicaban, es que «hagamos piña». Bueno, está muy bien, nos pide usted apoyo, pero se niega a cambiar nada. Es decir, no nos pide apoyo, nos pide que seamos cómplices –que es muy distinto– de sus nefastas políticas. Y eso, señor Aragonès, ni lo queremos hacer ni lo podemos hacer ni lo vamos a hacer.

Muchas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Miri, senyor diputat, a mi em sorprèn que ara vostès estiguin preocupats per l'alumnat d'origen estranger o fill de pares immigrants en aquest país. Em sorprèn molt que estiguin preocupats per aquest alumnat, perquè vostès han anat construint i mantenint una normativa d'estrangeria, per exemple, que fins i tot als nascuts aquí els hi nega la nacionalitat i, per tant, l'accés, entre d'altres, a la funció pública, la limitació dels seus horitzons fins que no han fet divuit anys, i aleshores han de començar un llarg i tortuós procés.

L'informe de Save the Children deia que a Catalunya hi havia 37.000 infants que estaven en una situació irregular administrativament; menors d'edat que tenim en el sistema educatiu que estan en una situació d'irregularitat administrativa a causa de la llei d'estrangeria que van impulsar vostès. Per tant, aquesta preocupació sobtada és una falsedat, com tantes d'altres que ha dit.

Falsedats, per exemple, amb relació a la sequera. Extracció d'aigua dels rius? Però, escolti'm, els cabals dels rius es regulen des dels embassaments. Hi ha embassaments, i això permet mantenir uns cabals constants en els rius, que ens ha permès recuperar la biodiversitat. Què és el que diem? Com diu el pla de sequera aprovat l'any 2020, que, en una situació de sequera en què has de fer restriccions sobre àmbits de consum de l'activitat humana, restriccions importants –entre d'altres, des de la producció d'aliments fins a activitats econòmiques o industrials, i reducció dels màxims de consum en l'àmbit domiciliari–, doncs, es permet la reducció dels cabals. Per tant, que els embassaments desembassin menys aigua per enviar-la als rius i, per tant, es reservi per al consum humà. És simplement això. Crec que..., és una apreciació, perquè em sembla que no sabia ben bé vostè, això, com anava.

I, finalment, en inseguretat. Quan hem pogut ampliar la plantilla de Mossos d'Esquadra? Quan vostès han deixat de formar part del Govern de l'Estat. Per diverses raons. Primer, perquè vostès van posar una taxa de reposició zero que va impedir que durant molts anys hi hagués una reposició de les jubilacions dels mossos d'esquadra, d'agents. Per això es va reduir el nombre d'agents. I també el sostre, que va ser impossible...

La presidenta

Gràcies, president...

El president de la Generalitat

...pactar amb vostès un sostre màxim d'agents. I ara sí que ha estat possible. Per tant, faci-s'ho mirar.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius pels quals ha pactat la llei d'amnistia

317-00362/13

Formula la pregunta el senyor Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor *president*, ¿para qué han pactado ustedes la amnistía y las comisiones de investigación sobre el supuesto *lawfare*?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Aquest Govern dona suport a la llei d'amnistia, com no pot ser d'altra manera, perquè creiem que és un pas imprescindible per avançar cap al diàleg, per avançar cap a una negociació real i, per tant, cap a una resolució dels conflictes polítics.

Hem denunciat la repressió. L'activitat d'una part de la judicatura altament polititzada –altament polititzada–, en forma d'una causa general contra l'independentisme, ha estat denunciada per Nacions Unides, pel Comitè de Drets Humans, pel grup de treball sobre detencions arbitràries. Ha estat sota supervisió del Consell d'Europa mitjançant la seva assemblea parlamentària, està *sub judice* al Tribunal Europeu de Drets Humans, on li vull recordar que només un cinc per cent de les demandes són admeses a tràmit –les dels exmembres d'aquest Parlament que van estar perseguits per la seva participació en el referèndum han estat acceptades al Tribunal Europeu de Drets Humans.

Per tant, hi ha uns fonaments molt clars per defensar una llei d'amnistia i, per tant, hi estem plenament compromesos, perquè és el millor pas per avançar en la resolució del conflicte polític. A vostès no els hi agrada, perquè vostès viuen del conflicte.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Aragonès, tanto su respuesta como lo que vimos ayer en el Congreso desmiente la versión del Partido Socialista y la propia exposición de motivos de la ley de amnistía de que todo se hace en aras de la convivencia. Primero con los insultos, luego con la despenalización y ahora con la amnistía, los socialistas les han levantado a ustedes las barreras legales para que puedan volver a cometer sedición y a robar dinero público impunemente en pos de la independencia.

El Partido Socialista de Cataluña y el PSOE están desarmando el estado de derecho para dejarlo a merced de Junts y de Esquerra. Ahora les ha tocado a los jueces. Ese es el *modus operandi*, señor Aragonès, de cualquier antidemócrata: deslegitimar a la justicia.

Ya en el año 2001 el Comité de Ministros del Consejo de Europa recomendó que los políticos evitasen críticas al comentar las resoluciones judiciales que pudieran perjudicar la confianza de la opinión pública en la judicatura. Y ustedes hacen exactamente lo contrario.

Hoy mismo lo ha hecho usted aquí, en este hemiciclo. Ayer la señora Míriam Nogueras, de Junts, atacó a los jueces del Supremo. También lo ha hecho hoy la *consellera* Simó, señalando al TSJ por su sentencia sobre la inmersión. Y hace unos meses, con total desprecio a la ley, este Parlamento, presidido por la señora Anna Erra, citó a una comisión de investigación a un juez.

Hace años que sus palabras y sus actos nos demuestran que ustedes son separatistas antes que demócratas. Solo quieren doblar el brazo a la democracia española. Y se ha dado la tormenta perfecta de que han coincidido en el tiempo con unos dirigentes socialistas, allí y aquí –¿eh, señoría?–, que buscan el poder a toda costa.

No, desde luego, esta amnistía y estas comisiones contra los jueces no son en pro de la convivencia para pasar página y esas chorradas. Lo que traerán a Cataluña, si los demócratas llamamos, es más sectarismo y división a la sociedad, más inestabilidad política, más inseguridad jurídica y, consecuentemente, más huida de empresas y de inversiones y más pobreza. Nosotros nunca hemos callado ante los ataques a la democracia y nunca callaremos, porque están ustedes perjudicando el futuro de nuestra tierra. Nosotros nunca traicionaremos ni a Cataluña ni a España.

La presidenta

Gràcies. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Miri, diputat, sap què passa? Que nosaltres som demòcrates abans que independentistes. Perquè defensem poder votar; poder votar sobre el futur d'aquest país i que sigui la ciutadania qui decideixi. I, si guanya la seva opció, la respectarem, com tantes altres vegades en què les opcions que jo he defensat no han obtingut el suport de les urnes i hem acatat el que ha estat la decisió de la ciutadania. Per això defensem un referèndum, perquè els del «no a la independència», que tenen aquesta posició i és legítima –no la comparteixo; crec que és profundament equívoca, però és legítim que la puguin tenir–, també puguin votar.

I què passa? Quan demanes poder votar i el que hi ha no només és un cop de porta, sinó trencament de la divisió de poders, amenaces en aquest Parlament... En aquest Parlament, hi ha hagut..., s'ha perseguit membres de meses pel debat de mocions parlamentàries; instigades per vostès, aquestes persecucions, que han anat corrents al poder judicial per impedir debats, en aquesta cambra, de resolucions que no tenen vinculació jurídica. I això és persecució política.

I, per tant, davant d'això, sí, és necessària una amnistia; evidentment que és necessària una amnistia, perquè s'ha conculcat la divisió de poders i s'ha produït la conculcació de la divisió de poders, inaugurada en el seu moment per un «a por ells» que va inaugurar el cap de l'Estat. I això... (*La presidenta retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la demora en la resposta pels mals resultats que mostra l'informe PISA i les mesures que pensa adoptar per a millorar els resultats en educació

317-00369/13

I formula la pregunta la senyora Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. President, fa una setmana coneixíem els resultats de les proves PISA d'educació. Són demolidors. Són els pitjors de la nostra història. Demostren que tenim una crisi educativa profunda. Jo crec que fins aquí coincidim, segons vostè ha dit abans. Però aleshores la pregunta és: per què ha trigat vostè vuit dies en dir una paraula quan hi ha una alarma social evident i natural per aquestos resultats?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Té un error en la seva pregunta. El mateix dia em vaig pronunciar dient molt clarament que no hi havia excuses davant dels resultats i que calia actuar de forma decidida. I en el moment en què he tingut l'oportunitat de ser present en aquesta cambra del Parlament de Catalunya..., he demanat la paraula en el primer moment en què he trepitjat aquesta cambra del Parlament de Catalunya, per donar la cara i per donar l'oportunitat també d'entomar les crítiques polítiques, justificades o no.

Per cert, em sorprèn la seva crítica, que ha formulat abans a l'educació, als mètodes pedagògics basats en projectes o en competències, quan això forma part també de les noves lleis educatives a què el seu grup ha donat suport al Congrés dels Diputats.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. President, un tuit no és una resposta, i l'oportunitat es busca. En qualsevol cas, encara que siga tard, vostès entomen la responsabilitat, entomen el repte. Jo crec que això és una bona notícia per al país, però crec que sí que és important mirar la foto sencera.

És evident que encara arrosseguem les conseqüències de les retallades nefastes de recursos, també de la sisena hora, però tenim una doble xarxa –pública, concertada–, de la qual vostès no volen dir absolutament res, que segrega, i els resultats així ho demostren.

Vostès, a més, posen a competir els diferents centres educatius del nostre país, fins i tot amb màrqueting. Vostès, als centres educatius, han prioritzat un model gerencial i vertical per davant d'un projecte educatiu compartit per tot el cos docent del centre. El malestar del professorat és enorme –normal, també– per les condicions laborals, però també per la sobrecàrrega burocràtica. El decret d'escola inclusiva, que des del 2017 està per desplegar..., i li recorde que Esquerra Republicana està al capdavant d'Educació des de fa sis anys.

I després dos temes troncats. Un és la pobresa, la classe social, que determina l'èxit o el fracàs escolar. I aquí no és tot Educació, però sí que és Govern. Calen polítiques públiques valentes, com una política de rendes i també extraescolars gratuïtes, que nosaltres hem intentat col·locar en cada negociació de pressupostos i vostès ens han dit sistemàticament que no. Sembla que ara s'hi avenen. Doncs és una bona notícia.

I, per últim, sí, l'hi torne a dir: vostès han sacralitzat les pantalles, competències i projectes i han menystingut llibres, estudiar i memoritzar. I l'hi torne a dir: no pot ser una cosa en detriment de l'altra, cal un equilibri; perquè, a més, els resultats també ens ho demostren.

En qualsevol cas –i acabe, president–, vostè ha dit que va de debò. Nosaltres també. Per això li demanem: no cal només parlar entre els grups polítics; cal parlar amb experts, amb professorat, amb famílies, amb alumnat. I, sobretot, cal un calendari de treball; si no, pensarem que vostès segueixen improvisant.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Miri, hi ha aquell exemple del nen que assenyala la lluna i n'hi ha uns quants que miren el dit. I vostè estava mirant el dit. Ara aquí..., «quan compareix», «no compareix»... Escolti'm, jo he vingut a donar la cara a aquest Parlament i no tinc mai cap problema en donar la cara –mai cap problema en donar la cara. Però mirem la lluna, mirem el que és el problema real. I el problema és que hi han uns resultats de les proves PISA –que, de fet, són una mostra de la situació que tenim a les aules– que no ens agraden i que estem decidits a revertir. Uns resultats de l'abril del 22.

Des de l'abril del 22 fins ara s'han portat a terme mesures, com, per exemple, la implantació del pacte contra la segregació escolar, amb mesures... El pacte contra la segregació, del síndic, es va començar a implementar el curs 2021-2022 –el pacte contra la segregació escolar. I, per tant, amb un impacte que si comença amb l'escolarització, amb la matrícula que es fa a I3, és impossible que tingui efectes en pocs mesos sobre els alumnes de segon, de tercer, de quart d'ESO i de primer de batxillerat, que són els que majoritàriament, doncs..., sobre els quals es fan les proves PISA, especialment a tercer d'ESO. Per tant, s'han portat a terme mesures. Altres mesures que s'estan portant a terme, com mesures de reforç en l'àmbit del nombre de docents. Però tindrem l'oportunitat de parlar-ne. I, escolti'm, estem disposats a parlar. I ho farem amb tothom; amb els grups polítics, evidentment, perquè és necessari afrontar el consens polític, però, evidentment, també amb el consens de la comunitat educativa de la mà del Consell Escolar de Catalunya.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva valoració de l'acord de la Conferència de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic i la política del Govern per a lluitar contra el canvi climàtic

317-00368/13

I formula la pregunta el senyor Dani Cornellà Detrell, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Dani Cornellà Detrell

President, més enllà dels anuncis de mesures per lluitar contra la crisi climàtica que ens té acostumats aquest Govern en aquesta època, valora com a suficient el text acordat a darrera hora en el marc de la COP28?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Malauradament, molts dels acords que es poden produir en aquestes cimeres mai són suficients davant de la situació d'emergència que tenim, i sobretot quan s'intenta forçadament, doncs, arribar a uns equilibris. És evident que en l'àmbit de l'acció climàtica hi ha mesures a curt termini que s'han de produir a nivell global, que ens interpeleen també, en la part nostra, amb el desplegament de la llei de canvi climàtic, i també, evidentment, mesures de caràcter estructural que passen per adaptar i fer..., en alguns àmbits amb adaptacions radicals del nostre model productiu, del nostre model urbanístic. Ho hem fet, per exemple, amb tots els canvis en l'àmbit de planificació urbanística per a la protecció del litoral i, evidentment, també en la incorporació de nova tecnologia per assegurar el proveïment de béns bàsics i globals, com és el cas de l'aigua en el nostre país.

La presidenta

Per preguntar, té la paraula el senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

President, diu «mai suficient»; mai suficient és insuficient. No menciona l'eliminació dels combustibles fòssils, només parla d'una transició per deixar-los enrere fins al 2050. De fet, res estrany: una COP a Dubai, que té un president negacionista climàtic que alhora lidera la companyia nacional de petroli; no podíem esperar massa res de bo. «Insuficient» ha estat una paraula molt repetida, president, o «mai suficient». Vostè pensa que els pressupostos de Catalunya també són insuficients en polítiques per lluitar contra la crisi climàtica?

Per nosaltres, els pressupostos del 2023 s'assemblen massa als resultats de la COP28: insuficients. Moltes paraules, però la realitat és que prioritzen macroprojectes fòssils com el Hard Rock o el Quart Cinturó, es manté l'aposta per l'ampliació de l'aeroport i constantment posen sobre la taula nous macroesdeveniments, com la Copa Amèrica o la Ryder Cup 2031, per continuar amb la massificació turística que aguditza la crisi climàtica. I tot això alhora que no s'ha desplegat la llei catalana del canvi climàtic, aprovada el 2017. Incompliment darrere incompliment. Sis anys després, ni llei de residus, ni pressupostos de carboni, ni impost per gravar les grans activitats econòmiques, ni petjada del carboni ni marc estratègic. Això sí, ara el conseller ens diu que en pocs mesos la desplegaran del tot. Com li deia abans, anuncis cada any quan se celebra la COP28; quan finalitza, tornem a la realitat: un país que opta pel totxo, l'asfalt i l'augment d'emissions.

Quin objectiu té de reducció de les emissions per al 2024 i en quins sectors? Quins pressupostos vol per al 2024, els del carboni, pactats amb els de sempre, o realment vol fer una aposta seriosa per lluitar contra el canvi climàtic? Si deixa enrere projectes com el Hard Rock i decideixen afrontar els reptes que tenim i adaptar-los i mitigar els efectes de la crisi climàtica, estem disposats a negociar uns pressupostos verds i al servei de la majoria de la població.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Doncs, senyor diputat, li estenem la mà; li estenem la mà per negociar els pressupostos de l'any 2024. Uns pressupostos que han de tenir, sobretot, com qualsevol negociació pressupostària, aplicabilitat; per tant, també sent conscients del marge que tenim: un marge que és molt més petit del que a nosaltres ens agradaria tenir. Perquè som conscients que en matèria climàtica, però també en matèria social, econòmica, de promoció industrial o de recerca, els pressupostos d'una Catalunya autònoma sempre seran insuficients per al potencial i les necessitats d'aquest país i pels recursos fiscals que genera aquest país. Però, malgrat això,

hem de donar resposta a les necessitats de la ciutadania. Per tant, doncs, entomem la seva proposta, treballem-hi i, per tant, esperem també, a través de les converses que puguem tenir amb el seu grup parlamentari, poder avançar amb propostes també en l'àmbit climàtic.

Vostè m'ha tret tres qüestions que no formen part de la Llei de pressupostos ni de la Llei de mesures, i, per tant, doncs es centra en tres qüestions que van a banda i, per tant, no em vinculi els pressupostos amb aquest àmbit. Seguirem desplegant la Llei del canvi climàtic. La Llei de residus està, en la part de govern, en la redacció de l'avantprojecte, avançada. S'hi ha estat treballant –de fet, vostès han tingut informació al respecte–, i esperem que pugui ser una realitat i portar-la al Parlament ben aviat, perquè aquest és un govern compromès en la lluita contra el canvi climàtic, com no pot ser d'una altra manera.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el distanciament entre les polítiques del Govern i les preocupacions reals dels ciutadans

317-00363/13

Formula la pregunta el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, le queda poco más de un año en ese sillón. ¿Piensa hacer algo para mejorar la vida de los catalanes?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Per sort, no és l'extrema dreta qui decideix qui és el president de Catalunya, sinó que és aquest Parlament. I, per tant, serà el Parlament qui ho decideixi en cada moment després de les eleccions.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Le contestaré dentro de un año y medio, señor Aragonès.

Vayamos a lo importante. Su consejero de Acción Climática lleva unos días alertando a la población de Catalunya de la situación de extrema gravedad en la que estamos inmersos; una situación que, como todos ustedes saben, se repite cada cierto tiempo y ante la que, desde que ustedes están en el Gobierno, no han hecho absolutamente nada para prever esta situación dramática.

El agua, como saben, es vital para los catalanes y es fundamental para un sector primario al que ustedes permanentemente persiguen con obsesiones, legislaciones climáticas y excesiva burocratización. Pero es que ustedes permanentemente están demostrando que sus prioridades son otras: ustedes avanzan permanentemente en sus ideas separatistas, convierten los colegios en centros de adoctrinamiento y, como siempre, dejan de lado las verdaderas preocupaciones de los catalanes. Pero des del 23 de julio ustedes han dado un paso más: han agravado todavía más su competencia con sus exsocios de Junts. Supongo que debe ser, señor Aragonès, el miedo que le supone ver, detrás de la cortinilla, al señor Puigdemont.

Pero vayamos a la pregunta: ¿usted es consciente de la enorme distancia que hay entre los problemas corrientes de los catalanes y sus privilegios y sus obsesiones, señor Aragonès? Ustedes permanentemente caminan en el sentido contrario al que reclaman los catalanes.

Sobre el tema del agua: ¿cuáles son sus soluciones ante esta situación tan grave aparte de grandes proclamas y prometer muchos millones? Pues mire, lo único que han hecho es una ridícula campaña, regando, eso sí, de dinero a sus medios de comunicación, mientras han abandonado durante mucho tiempo, e incluso ahora, esas inversiones necesarias, por ejemplo, que han supuesto el abandono de pozos o desatender grandes y graves infraestructuras. Eso sí, ustedes se han empeñado en fundir a multas a la gente corriente y, por supuesto, a convertir las facturas del agua en las más caras de toda España. ¿Ese es el concepto de justicia social que tienen ustedes? ¿Esa es la *gran transformació* que ustedes prometían a los catalanes, señor Aragonès?

Miren, ustedes, tras décadas de negar el necesario plan nacional del agua que nosotros exigimos y lideramos, ahora ustedes hacen el ejercicio mayor de cinismo, amenazando a otras regiones que tienen más recursos hídricos que nosotros. Pues bien, señores del Gobierno, dejen de actuar como matones (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), céntrense en las verdaderas preocupaciones de los catalanes...

La presidenta

Gràcies, diputat.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

...y trabajen, porque el tiempo se nos acaba.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Certament, presidenta, d'actuar com a «matons» n'hi ha que ens en poden donar moltes lliçons perquè en són uns experts. (*Aplaudiments.*)

A partir d'aquí, l'enorme distància que hi ha entre els problemes dels catalans i les obsessions: vaja, jo constato una enorme distància entre els problemes dels catalans en l'àmbit social, en l'àmbit econòmic, en l'àmbit educatiu, ambiental, i les obsessions amb les que l'extrema dreta ens ha estat matxucant en aquest Parlament i en aquestes sessions de control. Però cap problema, nosaltres som demòcrates i entomem el repte i desmentirem algunes coses.

Em sorprèn moltíssim que vinguin aquí a parlar de sequera i a parlar de clima els que a cada intervenció parlen de *religió climàtica*; els que precisament s'allunyen de qualsevol criteri científic respecte al canvi climàtic, que és una realitat. I, vaja, és a dir, negar-ho és de terraplanista, com ara deia un diputat aquí darrere. (*Rialles.*) Per tant, ara venen a donar lliçons? Bé, ja passa. Però, clar, el problema és que per donar lliçons..., en poden donar de «matonisme», això sí, però de canvi climàtic, no, perquè s'ha de venir una mica après de casa.

«La sequía se repite cada cierto tiempo.» Però no amb la intensitat... Estem amb la sequera més gran i més llarga i de més intensitat –perquè no hi ha hagut ni puntes, sinó que hi ha una intensitat molt forta– des del 1915, quan la Mancomunitat de Catalunya va crear el Servei Meteorològic, cosa que vostès també haguessin volgut suprimir si hi haguessin estat presents –bé, de fet ho van intentar mitjançant Primo de Rivera. Per tant, estem en la més intensa des de 1915 i, per tant, cal donar-hi resposta i hi donarem resposta. No se repite cada cierto tiempo. Estem en una situació nova. Ignorar el canvi climàtic porta a fer aquestes afirmacions. Com ignorar que si avui està arribant aigua al sistema Ter-Llobregat és perquè el cinquanta-cinc per

cent ve d'inversions realitzades per la Generalitat de Catalunya al llarg de tots els darrers anys a través del dessalatge i a través de la regeneració i dels pous.

Per tant, aquest serà un govern que continuarà compromès amb la lluita contra la sequera i ho farem a partir de l'evidència científica i no ni del «matonisme» ni el terraplanisme.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si té la intenció de mantenir l'agonia del Govern fins al finiment de la legislatura

317-00366/13

Formula la pregunta el senyor Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Presidenta, president, membres del Govern, diputats i diputades, molt bona tarda –vespre, quasi– a tothom.

President, en primer lloc, en nom de Junts per Catalunya, mostrar-li el suport. Avui ha declarat en un judici per persecució política. No es pot permetre, la faci qui la faci, la persecució política en una democràcia en ple segle XXI. (*Aplaudiments.*) Un espionatge que ha afectat moltes persones i és totalment intolerable.

Tanmateix, ja l'avisó que no li agradarà gaire lo que li diré, eh?, president –ja l'avisó. (*Remor de veus.*) Ho dic perquè no es..., no tinguin actituds que crec que no pertoquen.

Però al debat de política general Junts per Catalunya el vam avisar: o hi havia una rectificació del Govern o això seria una agonia. I això és una agonia. Només cal veure la sessió de control d'avui mateix. I cal repassar els diferents departaments, començant per la sequera, amb una cimera que fracassa, que es fa una llei gràcies a la responsabilitat, en part també molt important, de Junts per Catalunya. Un conseller que la setmana passada va..., o, em sembla, ahir... Ahir va anunciar unes mesures i al cap de vint-i-quatre hores ja deia que no, que havia de rectificar, que s'havia equivocat. Cosa que també ha passat amb el director general, que va comparèixer la setmana passada quan no va comparèixer la consellera en l'àmbit d'Educació, que deia que hi ha necessitat de fer pinya; però, noi, fer pinya, però a nosaltres fins avui no ens ha dit res el Govern, ningú, i ho han fet en seu parlamentària. I saben de la nostra predisposició des del ple monogràfic. O, per exemple, del decret llei dels HUT, que el portaran a votació al Ple de la setmana vinent, on hi han, en aquests moments, alcaldes de Catalunya de diferents colors polítics –del PSC, d'Esquerra Republicana, de Junts– que s'estan unint en contra d'un decret que està pensat més per a Barcelona que no pas per al conjunt del país. O, per exemple, amb Salut, avui amb una vaga que podem veure, doncs, que afecta molts àmbits. O, escolti'm, un govern amb una consellera d'Economia..., que l'any passat no es podien abaixar els impostos i ara sembla que sí que es pot parlar de la reducció de dèficit..., de reducció fiscal.

Per tant, la pregunta és senzilla, president: fins quan pensa aguantar aquesta agonia? El país necessita un govern fort, el vam avisar, i aquest camí el que porta és mala gestió i incompetència.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor diputat. Li agraeixo, doncs, el seu suport a tota l'acció judicial que estic portant a terme per defensar els meus drets, però també crec que per defensar la institució de la Generalitat, que també com a institució ha estat víctima de l'espionatge mitjançant Pegasus, i no només per l'espionatge que he patit jo, sinó pel que han patit altres membres del Govern i els anteriors presidents de la Generalitat, de forma directa o mitjançant el seu entorn.

I ara vaig a la part que deia que no m'agradaria. He de dir que no esperava una intervenció gaire diferent, malauradament, no?, una perdigonada intentant qüestionar l'acció de govern en diferents àmbits. Però aquest és un govern que dona resposta als problemes i que assumeix les dificultats i que no s'amaga. I que en moments de dificultats, per molt incòmode que sigui, per molt difícil que sigui la situació, nosaltres no abandonem. I si vostès no haguessin abandonat, ara tindríem un govern amb una composició diferent. I, per cert, en molts àmbits dels que ha citat, fins no fa gaire tenien responsabilitats en aquest àmbit.

Per tant, saben de la complexitat, de la complexitat de moltes de les decisions. El pla de sequera que estem aplicant el vam proposar i el va proposar un conseller nomenat pel seu..., a proposta del seu grup polític l'any 2020 i és el que estem aplicant. Els plans d'inversió de l'Agència Catalana de l'Aigua en les infraestructures són els que es van aprovar en els plans de conca que havien aprovat els governs en els que vostès o les seves anteriors marques polítiques, diguem-ne, exercien la responsabilitat en l'àmbit de l'aigua. Per tant, saben de la complexitat. I van fer el que podien fer en aquell moment davant d'una Agència Catalana de l'Aigua que tenia un alt endeutament, perquè la dècada abans havia hagut de fer les infraestructures que no s'havien fet dècades anteriors. Per tant, escolti'm, aquí, de repartiment de responsabilitats, n'hi ha per a tothom, però a nosaltres ens toca assumir-les i tirarem endavant.

El decret llei dels habitatges d'ús turístic és necessari davant d'una realitat que els ajuntaments ens demanen que regulem –que regulem. Perquè en aquests moments l'habitatge que es construeix lliure al nostre país en determinades zones va a parar directament a habitatges d'ús turístic, a una activitat econòmica legítima, però que ha de ser regulada. I, per tant, l'habitatge té una funció principal que és la residencial, i això és el que mantenim. I vostès han estat informats d'aquest decret. És un decret ambiciós i és un decret que espero que tingui el suport del Parlament de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el punt en què es troben les negociacions amb els grups parlamentaris per als pressupostos del 2024

317-00367/13

Formula la pregunta el senyor Josep Maria Jové Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, presidenta. President, si una llei centra de manera especial l'actualitat política al Parlament és la de pressupostos. I avui li volem preguntar en quin punt es troben les negociacions pels comptes de la Generalitat i la llei de mesures amb els grups parlamentaris, perquè tant a la sessió de control com a primera hora

de la tarda hem sentit els grups reclamant mesures per millorar els resultats educatius o més recursos per als professionals de la salut, entre d'altres.

Més enllà dels models que uns i els altres defensem, aplicar-hi mesures per fer avançar les polítiques públiques necessita, sí o sí, recursos. Segur que estarem tots d'acord que, com més eines tinguem, més podrem respondre a les urgències, les necessitats i els reptes que tenim al davant, sigui per capgirar els mals resultats a PISA, sigui per facilitar la vida als col·lectius més vulnerables, sigui per garantir oportunitats, guanyar drets i serveis socials. Per avançar, per transformar, calen recursos per dur a terme l'acció de govern que el Parlament també reclama. I els pressupostos són l'eina que posen sobre la taula els recursos necessaris, com ho fan amb els d'aquest any, els comptes més expansius que hem tingut fins ara. Un pressupost que, entre d'altres, comptava amb un increment de 675 milions d'euros per a Educació, per consolidar la gratuïtat de l'I2, per incorporar més docents i per garantir eines contra la segregació. I un acord històric amb els agents socials, on destacava el vuit per cent d'augment de l'indicador de renda de suficiència.

Sabem que el Govern preveu un creixement de la despesa al voltant del sis per cent en els pressupostos per a l'any vinent i que vol reduir l'IRPF a qui menys té, mesures que van en la mateixa direcció que l'any passat. Per això fem una crida oberta a remar en aquesta direcció a tantes forces parlamentàries com es vulguin sumar a aportar recursos i solucions a les necessitats i a les urgències de la gent d'aquest país. Diagnosticar problemes sense aportar-hi solucions és fer proclames buides de contingut.

Estem convençuts que coincidim en les prioritats que hem d'abordar; també, que no sempre coincidim en les solucions. Però això no ens pot distreure de l'obligació que tenim a posar nos d'acord per dotar el Govern dels instruments necessaris per afrontar els reptes del país amb generositat, tota, la de tothom i la que calgui, però també amb responsabilitat –imprescindible, del tot necessària. President, en quin punt es troben aquestes negociacions per al pressupost del 2024?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, estem treballant en els pressupostos de 2024. Seran uns pressupostos que permetran un creixement de la despesa important; no tan important com el que es va fer en els pressupostos de 2023, però són uns pressupostos en què continuem creixent i en què determinats departaments, com és el cas del Departament d'Educació, tornarà a créixer per sobre de la mitjana dels departaments, perquè és una de les prioritats i, a més, té una magnitud pressupostària molt important.

Al llarg d'aquesta sessió de control i al llarg de l'activitat parlamentària, de fet, hi han moltes demandes; totes elles legítimes, i..., moltes d'elles, hi han algunes en què no puc estar-hi d'acord; però la gran majoria legítimes, que responen a les necessitats de la ciutadania en l'àmbit econòmic, social, sanitari, educatiu, de recerca, cultural, en tots els àmbits. I això necessita uns pressupostos per aplicar-se. Sense pressupostos, totes les propostes de resolució que podem presentar en aquest Parlament el conjunt de diputats no serveixen per a res, perquè ha d'haver-hi uns pressupostos que habilitin la seva aplicació.

Per això, en aquesta legislatura especialment, en la que he assumit la presidència de la Generalitat, he treballat perquè cada any tinguéssim pressupostos, construint acords quan era molt difícil. I aquest any tornarem a fer-ho. Tornarem, doncs, a treballar per construir acords que permetin reforçar de nou els serveis públics i, per tant, permetin donar resposta a moltes de les qüestions que avui mateix s'han plantejat aquí. La necessitat, per exemple, de reforçar l'educació inclusiva o millorar plan-

tilles en l'àmbit d'educació. Això necessita pressupost; és a dir, sense pressupost no es pot fer. Les millores en l'àmbit sanitari que s'han aprovat recentment en l'àmbit de l'Institut Català de la Salut i totes les que hagin de venir necessiten pressupost; és a dir, sense pressupost no es pot fer. I en el pressupost és on es veuen les prioritats també. I, per tant, sé que és impossible un pressupost de base zero, però on es veuen les prioritats. Per tant, nosaltres treballarem pel pressupost de l'any 2024.

Hem estat responsables en tots els àmbits on hem tingut capacitat d'incidència, la formació política que compartim, perquè es poguessin tirar endavant pressupostos i, per tant, també, doncs, actuarem amb aquesta responsabilitat al Parlament de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els plantejaments del Govern en matèries com l'educació, la gestió de l'aigua o les infraestructures

317-00364/13

Formula la pregunta el senyor Salvador Illa Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, massa soroll –en aquesta sessió de control, aquestes setmanes, aquests dies, no?–, excés de retòrica, llenguatge amenaçador –compte amb això–, objectius irrealistes i soroll i més soroll; soroll buit –soroll buit–, amb altes dosis d'autoafirmació i d'exhibicionisme, amb voluntat, la majoria de vegades, d'imposició. Però al final les coses són com són, i la realitat, amb un ritme implacable i constant, amb el silenci eixordador i la fredor distant de les dades, es va imposant com un recordatori immisericordiós d'on som; millor dit, d'on han conduït alguns el país, Catalunya: sense aigua i mirant al cel; a la cua en energies renovables; a la cua en educació, amb el pitjor PISA de la història, i amb l'aeroport arribant al límit de la seva capacitat.

Si fem abstracció, com crec que és la nostra obligació, del soroll, aquest és el balanç real. Aquí és on som.

Senyor president, no és moment de fugir d'estudi ni vostè ni els que l'han acompanyat en el Govern. Sé que no és la seva actitud. És moment d'afrontar els problemes, que no són senzills –que no són senzills. És difícil, sinó temerari, fer-ho amb el Govern més dèbil dels darrers anys. Amb tot, política útil i voluntat d'ajuda. Vull dir que no soc partidari del com pitjor, millor; soc partidari del com millor, millor.

Senyor Aragonès, quin és el plantejament del seu Govern davant de la situació preocupant en educació, en aigua, en energia o en infraestructures?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, el balanç en els àmbits que vostè ha citat, però en tants altres àmbits, doncs, l'ofereixen les dades. I durant tots aquests anys també hem sentit uns discursos inflamats, per exemple, sobre la decadència econòmica de Catalunya, que les dades desmenteixen absolutament. I que alguns els han repetit, jo crec que de forma bastant irresponsable. Doncs avui això ja es corregeix i crec que és bo.

Tenim, en l'àmbit educatiu, un repte. Crec que abans m'he expressat amb detall: voluntat d'acord. S'han de fer canvis, però els canvis no s'han de fer a la babalà ni per sortir ara..., perquè el Govern ara pugui, doncs, escolti'm, sortir traient més el cap davant d'uns resultats que no són bons. Es faran d'acord amb la comunitat educativa i amb el màxim consens polític, per la voluntat de que siguin canvis que portin a una situació permanent i no es vagi donant a cada resultat de proves PISA batzegades aquí i allà.

Hi treballarem posant més recursos a l'àmbit educatiu, com ho hem estat fent. I, en bona part, aquestes proves de fa un any i mig encara no reflecteixen algunes de les contribucions que ha fet aquest Govern i aquest Parlament, com és el fet que avui hi hagi més docents que mai a la història de Catalunya, ens hagi permès baixar ràtios, començar la gratuïtat del zero-tres, amb l'I2 gratuït i, doncs, avançar en el procés d'estabilització i, per tant, també en les condicions de treball dels docents. Continuarem, evidentment, en aquesta línia i afrontant els canvis que s'hagin d'afrontar, evidentment, però a partir del rigor i a partir de l'avaluació. I, per tant, aquest és el balanç que fem.

I el millor és, evidentment, compromís i assumptió de responsabilitats. Jo no fujo d'estudi, crec que ja em comença a conèixer i sap que els problemes els afrontem de cara, ens assumim, ens posem, si cal, les necessitats del país a l'esquena i cerquem acords per poder sortir de situacions que, evidentment, ens estimulen a millorar.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Salvador Illa i Roca.

Salvador Illa i Roca

Senyor president, l'evidència és de tal magnitud que dona per fer sang, que dona per burxar, en fi, per abonar-s'hi. Jo no ho vull fer. No s'ha de fer, perquè no aporta res. Li'n dic més: no fa falta, està tot prou clar, no?

Però també de debò l'hi dic: jo agafo el camí d'intentar ajudar. Ara deixi'm dir-li succintament quatre coses; si vol vostè, quatre peticions; si vol vostè, quatre suggeriments. No soc ningú per donar consells.

Primer, el paper del Parlament: sempre essencial, més encara amb un govern en minoria. Si el Parlament demana, fa més d'un any, la compareixença del responsable del consell d'avaluació i no compareix, cal prendre mesures amb caràcter immediat. No es pot consentir.

Segon, el consens. Molts dels temes plantejats només es poden abordar des del consens.

Tercer: comptar amb els professionals de cada àmbit, implicar-los, prestigiar-los. I quart: actuar; és veritat, sense precipitació, però actuar. No pot ser que no passi res. Són algunes idees per si li poden ser útils. Aquí estem.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. La consellera compareixerà el proper dilluns en comissió i, per tant, podran tractar-se moltes d'aquestes qüestions. Celebro que hagi matisat les paraules que vaig sentir, doncs, d'una entrevista seva d'aquest cap de setmana en què deia: «Sense aigua, els nens no saben ni sumar i amb la llum apagada.» Crec que no són pròpies de vostè. M'ho vaig haver de llegir dos vegades, pensava que les havia dit Núñez Feijóo.

I, en tot cas, sobre objectius irreal, jo no ho menystindria, hem de ser ambiciosos. Nosaltres som ambiciosos en alguns àmbits. L'amnistia era irreal i avui és una realitat.

Gràcies.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia. (*Remor de veus. Pausa.*)

Proposició de llei de l'agència d'atenció integrada social i de salut (debat de totalitat)

202-00071/13

El sisè punt de l'ordre del dia... (*Remor de veus.*) Diputats, diputades... És el debat a la totalitat de la proposició de llei de l'agència d'atenció integrada social i de salut.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya per presentar aquesta iniciativa legislativa. A continuació, intervindrà la resta de grups parlamentaris per expressar llur posicionament. Tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus, tots els grups parlamentaris tindran un únic torn de deu minuts cadascun.

Per això, en primer lloc té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor David Saldoni i de Tena.

David Saldoni i de Tena

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, des de Junts per Catalunya fa un parell de mesos vam entrar al registre d'aquest Parlament la proposició de llei de l'agència d'atenció integrada social i de salut, una proposta d'un nou model de treball llargament reivindicat i treballat. I des d'aquí vull fer, doncs, un reconeixement a la tasca del conseller Argimon i de la consellera Cervera, que, juntament amb els seus equips, van treballar una proposta –treballada també, en aquest cas, amb l'àmbit sociosanitari– i que arriba al Parlament per tal de poder iniciar la seva tramitació.

El dia que ho vam presentar tothom s'esquinçava les vestidures i ens anaven dient com és que fèiem una proposta «que el Govern ja la té feta, que ja ho han entrat i que això ja ho estan treballant», etcètera. Ens ho vam sentir dir unes quantes vegades quan vam presentar aquesta proposta.

Avui l'únic text que tenim sobre la taula és el presentat i treballat per Junts per Catalunya. (*Aplaudiments.*) Hem vist un powerpoint del Govern, del juny del 23, que el compartim. En gran part estem d'acord amb el que esbossa aquell document, però encara no hem vist traslladat aquell tema en un text legislatiu.

Per tant, quina és la voluntat de Junts per Catalunya? Fer la feina, procurar que el país no es pari, que les minories parlamentàries es converteixin en majories, com hem vist en el debat de política general, on també vam aprovar la creació d'aquesta agència. I no només al debat de política general de l'any 23, sinó al del 22 i en anteriors moments també s'ha aprovat.

El que volem fer també és liderar. Volem que les coses passin. I per això hi posem la nostra feina, tot el nostre esforç, tota la nostra dedicació, per intentar que les coses passin, que sigui útil per als ciutadans de Catalunya. Volem fer l'agència de tots i de totes, i per això esperem que el Govern també s'hi impliqui a fons, presenti un text i, si tot va bé, es puguin fusionar amb una proposta que sigui el màxim de consensuada possible, perquè el que volem és que sigui una agència amb voluntat de perdurar, amb voluntat d'anar endavant, amb voluntat de solucionar els problemes.

L'agència d'atenció integrada social i de salut representarà un canvi de paradigma. Serà un revulsiu en el sistema d'atenció i de cures en l'àmbit sociosanitari i especialment per a les persones grans, les persones amb dependència, amb discapacitat, amb problemàtiques derivades de la salut mental i, en general, totes aquelles persones amb necessitats complexes. El treball integrat dels serveis sociosanitaris permetrà millorar l'atenció a les persones. Una part de les persones de Catalunya requereix una atenció integrada en la qual els serveis d'atenció social i sanitària conflueixin en

un mateix punt per poder abordar estratègies conjuntes, amb un abordatge integral centrat justament en la persona i amb una mirada de proximitat.

Si parlem d'atenció centrada en la persona, que ho fem constantment en aquest Parlament en tots els àmbits, no fem que una persona hagi de donar voltes d'un lloc cap a l'altre. Parlem sempre, també, de finestretes úniques en l'Administració, de maneres de gestionar els tràmits, i no pot ser que una persona hagi d'anar primer als serveis socials i després als serveis de salut. I, per tant, hem de treballar perquè això es pugui fer de forma conjunta.

I per si algú en tenia algun dubte, vam poder veure ahir, amb una cruesa molt punyent, el reportatge de *30 minuts* de TV3, on vam poder constatar les dificultats d'un sector que pateix, que necessita eines per poder atendre millor les persones, llargament reivindicat i que hi hem de posar el focus d'una forma molt més important. Aquesta ha de ser la nostra prioritat: donar les eines per poder atendre millor. I de ben segur que entre tots farem que l'agència sigui un instrument al servei d'aquesta millora.

Què proposem? Proposem fer un pas més. Catalunya, des del conseller Laporte, ja parlava en els seus primers discursos que els departaments de Benestar Social i de Sanitat havien de treballar de forma conjunta. I ho vam fer també l'any 86 amb el programa «Vida als anys» o amb programes diversos on destaca la interacció social i sanitària que ja preveu el PIAISS. Catalunya, hem estat pioners en aquesta voluntat. I a aquest treball ara ens toca fer-hi un pas més, un pas decidit endavant.

La creació de l'agència integrada social i de salut per a les persones serà una agència amb personalitat jurídica pròpia, com a gestora del conjunt de recursos socio-sanitaris, participada pels departaments de Drets Socials i de Salut i amb la participació també del món local.

Avançar en el pla de transformació digital en el model integrat de sistemes d'informació social i sanitària que permeti la compartició, la integració i la interoperabilitat de la informació generada. Compartir l'historial social i sanitari per tal de millorar les pràctiques i la feina. Hem d'aconseguir que això sigui possible quan és una cosa compartida i vista per tots.

Una agència que ens ajudi a elaborar i actualitzar periòdicament el mapa del sistema integral social i de salut; elaborar i actualitzar periòdicament la proposta de la cartera de serveis integrats socials i de salut que ens permeti regular les condicions materials i funcionals; acreditar programes, serveis i equipaments; dissenyar i aplicar nous mètodes d'avaluació; ser un punt de suport també a les administracions locals competents en serveis socials amb relació a l'atenció integrada. Moltes coses que hem de poder introduir a l'agència per poder oferir aquest millor servei.

Una agència amb un consell de direcció on tothom sigui representat, des de l'Administració de la Generalitat, amb els seus departaments implicats, el món local, la Taula del Tercer Sector, entre d'altres agents que hi tenen una veu i un paper.

I un punt molt important és que ha de ser una agència que ha de desconcentrar territorialment la seva actuació administrativa per mitjà de serveis territorials. Hem d'acostar el servei a les persones i no al revés.

Per què servirà? Totes aquestes finalitats, aquests òrgans de govern, aquestes voluntats, s'han de traduir en efectes pràctics perquè no diguin allò que creem un altre «xiringuito», sinó que evidenciem la funcionalitat i la millora del servei que representa per als ciutadans i per a totes aquelles persones de necessitats complexes que necessiten aquesta actuació. Hem de fer una agència integral de veritat; no coordinació. No pot ser que dupliquem atencions a una mateixa persona. No pot ser, com deia, que una persona hagi d'anar als serveis socials i als serveis de salut quan podríem fer moltes d'aquestes tasques de forma conjunta. Els equips multidisciplinaris han de poder ser més efectius i estar formats per persones tant del Departament de Salut com del Departament de Drets Socials. No té cap sentit que una persona hagi d'anar, com deia, a una treballadora al CAP o a primària.

Hem de poder fer plans d'actuació conjunts a les persones que contemplin els aspectes socials i els sanitaris. Aquesta atenció centrada en la persona és la clau que aquest pla d'actuació sigui compartit. Establir criteris de qualitat, ser autoritat de valoració. Plans pilot que tenim avui sobre la taula, amb la implicació de grans professionals i d'administracions que s'han posat al capdavant per poder provar i per poder tastar diverses d'aquestes actuacions, hem de fer que puguin ser una realitat i que ho siguin d'una forma generalitzada.

Millorar l'atenció a les cures, especialment també en l'entorn domiciliari comunitari, perquè el que volem també és que la gent pugui estar a casa seva, i per poder estar a casa seva hem de procurar que els serveis d'atenció domiciliària que hi fa l'ajuntament puguin estar complementats amb els del CAP i que la mateixa persona en alguns moments pugui oferir serveis de forma complementària.

I també aquesta agència ha de servir per poder caminar cap a l'equiparació de les condicions salarials i laborals dels professionals. I també m'agradaria aprofitar aquest moment per fer un reconeixement als professionals, de les infermeres, auxiliars d'infermeria, gerocultores, netejadores, cuineres, «físios», tots els tècnics que hi han treballant, que fan un esforç i que han fet un esforç a les residències, especialment de gent gran, com tots plegats hem pogut veure, perquè això pugui anar endavant.

L'agència ha de ser una eina per als dos sistemes, per al de salut i per al social, però no pot ser un tercer sistema. És necessari el treball conjunt, debatre i abordar totes les inquietuds i necessitats d'ambdós sistemes per donar el millor servei a la ciutadania. Cal assegurar la continuïtat assistencial oferint un servei integral i multidimensional a través del treball en xarxa i la col·laboració entre els professionals i els nivells d'atenció. Per tant, ha de ser capaç de respondre a les necessitats socials i sanitàries d'una mateixa persona d'una manera conjunta, prioritzant sempre les necessitats d'aquesta persona i treballant de forma sincronitzada.

L'Administració no ha de ser un fre burocràtic que ningú entén. I massa dies ens trobem que la burocràcia està en boca de les persones que utilitzen els serveis, no els beneficis que podem trobar-hi. I és aquí on nosaltres hem de posar la banya, perquè realment aquest canvi de xip ens porti cap a un nou model de treball més eficient. Hem de posar, en aquest cas, en valor la feina social. Posem-nos tots plegats a treballar en la tramitació. Escoltem el sector, els usuaris, tornem a mirar el *30 minuts* d'ahir si fa falta. Anem per feina. Dotem d'una partida ja el pressupost de l'any que ve perquè això sigui una realitat. Millorem aquesta proposta de llei entre tots perquè sigui viable.

I, per tant, avui us demanem el vot negatiu en la proposta d'esmena a la totalitat que ha presentat VOX, perquè aquesta feina pugui anar endavant i puguem fer-la entre tots.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada María Elisa García Fuster per un temps màxim de deu minuts.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Proyecto de ley de la agencia integrada social y sanitaria, capitaneada por el Departamento de Derechos Sociales y el Departamento de Salud. Un proyecto que nos ha descrito el diputado de Junts, de forma muy entusiasmada, como la panacea para los graves problemas sociales y sanitarios de las personas dependientes, personas mayores o personas con enfermedad mental, y cuya función fundamental es que estos dos departamentos trabajen de forma coordinada.

¿Quién se atrevería a presentar una enmienda a la totalidad a un proyecto cuya finalidad es favorecer la cooperación interdepartamental para ayudar a personas con

problemas? Pues está claro, solamente se atrevería la formación que de verdad se preocupa porque el dinero de los catalanes se emplee en lo que los catalanes necesitan, y la formación que es capaz de ver lo que realmente se esconde tras la creación de un nuevo ente que pende de la Generalidad de Cataluña. VOX presenta una enmienda a la totalidad a este caramelo envenenado que los separatistas intentan vender envuelto en publicidad institucional.

Veamos. Departamento de Derechos Sociales. Altos cargos: 20 personas. Gasto anual en sueldos de altos cargos: 1.731.840 euros. Personal directivo y gerentes de entidades públicas: 5 altos cargos más. Sueldo anual para estas cinco personas: 373.227 euros anuales. Un total de 25 altos cargos y más de 2 millones de euros en sueldos anuales. ¿Les parece una barbaridad? Pues esperen a ver.

Departamento de Salud. Altos cargos: 16 propios de la consejería y 29 altos cargos en el CatSalut; es decir, 45 altos cargos y 4 millones y medio de sueldos cada año en estos directivos. (*Alguns aplaudiments.*) Más 71 altos cargos de entidades públicas que cuelgan del Departamento de Salud, y un sueldo acumulado de 6.332.497 euros. Total del Departamento de Salud: casi 11 millones de euros para 116 altos cargos, sin contar DPOs y sin contar dietas. La media de estos sueldos supera con creces la del presidente del Gobierno.

Entre el Departamento de Derechos Sociales y el Departamento de Sanidad gastan ustedes 12.721.000 euros anuales en 141 altos cargos. Y entre todos estos directivos no son capaces de engranar su trabajo conjuntamente y dar soluciones a las personas más vulnerables. Y crean otro chiringuito más, con más altos cargos, con más sueldos, con más enchufados con carnet de partido y con más dotación presupuestaria: la agencia integrada social y sanitaria. Una macroestructura de la que penderán otros entes de características similares, tales como el observatorio de la agencia, como órgano fiscalizador, con un presupuesto propio, y formada por profesionales designados por la presidencia; es decir, a dedo por el consejero de turno, o lo que es lo mismo: constituida por los de siempre para hacer lo de siempre.

Un pastel que se van a repartir entre todos los separatistas, los de este lado y los de este también. «Lo hemos visto con los aprendizajes de la pandemia», dice el envoltorio de la ley, el preámbulo que nos describe en su ley, Junts. Dicen ustedes que han aprendido de la pandemia y que, por eso, la necesidad de una integración social y sanitaria, haciéndonos creer que se trata de un ejercicio de autocrítica.

Nada más lejos de la realidad. Lo único que ustedes y todo el mundo han visto es que no han aprendido. Y, además, esto que no han aprendido es un riesgo que corre la ciudadanía catalana con consecuencias fatales, cuando ustedes, sus gobernantes –llámense Esquerra, Junts o PSC–, colocan a altos cargos con carnet de partido, sin capacidad de gestión y con conocimiento nulo sobre determinados campos, como responsables de áreas sensibles, como son los ancianos o las personas dependientes.

Y ahí lo tenemos, al exconsejero de Derechos Sociales, el señor El Homrani, que, entre otras cosas, su sectarismo impidió dejar que la UME desinfectase residencias geriátricas y que tras miles de muertos le retiraron la potestad sobre éstas. O Mutuam, empresa de gestión geriátrica regada con dinero público donde acaban sus gloriosas carreras políticas los ex altos cargos del ex-CiU o de Junts, como Arqués, Brosa, Vilardell, Vilaseca, Ballester y un largo etcétera, y a quién también se le tuvo que quitar la gestión de las residencias por su incompetencia durante la pandemia.

Nada nos gustaría más que poder decir que enmendaran este terrible error; pero no. Y la prueba es este proyecto de ley creado por Junts y respaldado por Esquerra y el PSC.

Otro de los eslóganes de la exposición de motivos reza así: «Catalunya es pionera en esta coordinación.» En lo que Catalunya es pionera es en crear un chiringuito que responde a la figura de un mediador para que se entiendan y trabajen conjuntamente dos departamentos de un mismo gobierno. Es pionera en esto y en mil cosas más. Es pionera en destinar cantidades ingentes a embajadas por el mundo para fomentar el

secesionismo catalán; es pionera en el mundo en gastar los impuestos de los ciudadanos para borrar su lengua madre; es pionera en dedicar una parte importante de su presupuesto en intentar cambiar la narrativa histórica de todo un país; es pionera y única en el mundo en llevar a cabo estos y otros muchísimos disparates. No vendan esta agencia como progreso, véndanla como lo que es, una agencia de colocación de afines para llenarse los bolsillos.

Dicen, en esta ley, que avanzar en esta coordinación es fundamental para dar una correcta atención a nuestros mayores. En eso estamos de acuerdo. Pero con 141 altos cargos que cobran más de 13 millones de euros anuales, más personal departamental es suficiente para diseñar un plan de atención coordinada. No es necesaria una oficina más de la que penden otras tantas.

Lo que de verdad se necesita y urge es que todo ese presupuesto que van a invertir, como dicen ustedes, de forma estratégica, lo inviertan de forma directa en reducir las listas de espera de residencias, en reducir las listas de espera médicas o quirúrgicas, en reducir las listas de espera de ayudas a la dependencia y en reducir las listas de espera en vivienda social.

Coordinación interdepartamental y entre municipios, por supuesto, siempre. ¿Tener que destinar un montante extra del presupuesto de las arcas públicas para pagar esa cooperación? No. Es totalmente ridículo. La obligación de los departamentos es coordinarse, colaborar y cooperar en pro de la ciudadanía. Está dentro de sus funciones y ya se paga sobradamente a sus 141 altos cargos para que hagan ese trabajo. Si ustedes piensan que su trabajo es insuficiente, destitúyanlos. Pero la solución no está en crear órganos paralelos para suplir las carencias laborales de sus altos cargos.

Miren, uno de los principios rectores de VOX es la reducción del gasto político. Porque el dinero público sí que tiene dueño, los ciudadanos, y debe emplearse única y exclusivamente en ellos. Esta agencia no solamente es totalmente innecesaria, sino que engorda aún más el gasto político superfluo del que solamente salen beneficiados ustedes. Y eso se traduce en más impuestos y muchos menos servicios para los ciudadanos.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, i per fixar el seu posicionament, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Assumpta Escarp Gibert.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Demano disculpes: la meua veu avui no és per cantar, però intentaré fer-ho força bé. Avui ens han presentat... i agafo una de les paraules, una de les frases que ha fet el diputat Saldoni quan presentava aquesta proposició de llei. Ell parlava també de..., parlava dels professionals. Hi ha hagut un moment que ha parlat del respecte que li mereixen els professionals. Jo vull començar per aquí, i més després de la darrera intervenció.

Miri, el meu grup parlamentari respecta a tots els professionals –a tots: aquells que treballen a les residències, aquells que avui s’han manifestat aquí davant–, a tots aquells professionals que tenen dos sistemes públics bàsics: el de salut i el de drets socials. I jo no sé si 141 càrrecs o 191 càrrecs són molts o pocs, sincerament, també em mereixen tots els respectes i, en tot cas, l’exigència de que gestionin bé, perquè gestionen fons públics. Però el menyspreu respecte a la gent que treballa... I, a més, miri, no ho sé si són molts o pocs, però 141 per a 8 milions de persones tampoc em semblen tants, sincerament. Em sembla que tothom es mereix un respecte professional i es mereix que respectem la feina que fan. (*Aplaudiments.*)

Per tant, queda clar que nosaltres no donarem suport a l’esmena a la totalitat. Al contrari, creiem que s’ha d’avançar en la creació d’aquesta agència integrada social i de salut. El que em sap greu és que ha hagut de ser un grup parlamentari, al qual agraeixo –Junts– que ho tirés endavant, perquè fa un any que estem esperant que el Govern, com

molt bé deia el diputat, ens presenti i compleixi el seu compromís de tramitar-la. Si el Govern ho compleix i en una d'aquestes dates que va donant ho tira endavant, podrem ajuntar la tramitació i tindrem una llei encara més completa.

També trobarem un cas similar a això, eh?, en què el Govern atura una mica la cosa, que serà la setmana que ve, amb una modificació de la llei d'autonomia del pacient, que al final l'han de promoure els grups parlamentaris perquè el Govern no ho ha fet. Podríem dir allò que l'oposició tira endavant les lleis que el Govern encalla, perquè, en aquests tres anys, divuit projectes de llei són els de la Generalitat, dels quals només se n'han aprovat dos i els pressupostos. Jo més aviat diria un balanç tristoi; però, en tot cas, tirarem endavant.

Sigui com sigui, ens trobem amb la necessitat de crear l'agència integrada social i de salut, i es tracta de que sigui un instrument que permeti el diàleg de dos sistemes que no poden funcionar en paral·lel i que a vegades funcionen d'esquena, però que hem de garantir una atenció integral i integrada de les persones, cada vegada amb més necessitats sanitàries i socials concurrents, fer més resolutius els dos sistemes i respondre als reptes socials i demogràfics.

Tenim un índex molt elevat d'envelliment i sobreenvelliment a Catalunya, i ens ho hem de veure com un èxit. En el fons, hem incrementat l'esperança de vida. El nostre repte ara és incrementar l'esperança de vida amb salut i l'esperança de vida amb benestar. I això vol dir promoció, prevenció, atenció adaptada integral, social i sanitària. La persona al centre. Tenim experiències en el territori que ens funcionen. Tenim l'experiència que vam fer d'activitats conjuntes, d'actuacions conjuntes a PIAIs. Els experts internacionals i les experiències internacionals avalen la necessitat de formalitzar aquesta atenció integrada i integral, social i sanitària, perquè l'evolució de les necessitats globals de les persones ho demana.

El problema no és l'envelliment de la població. El problema és la plurimorbilitat. El problema són les necessitats d'una part important de la població. Per això és que cal avançar en l'atenció de totes aquelles persones que tenen necessitats complexes en totes les etapes de la vida, sobretot gent gran, persones amb dependència, persones amb discapacitat o problemàtica social derivada de la salut mental, addiccions, pobresa i altres situacions de fragilitat i vulnerabilitat social.

La pandèmia ens va donar moltes lliçons. Una d'elles també va ser la necessitat d'una visió integral sobre la persona i integrada en els serveis que es presten. Jo sempre demano: «No perdem tot allò que ens va ensenyar», que alguna cosa ja hem tirat per la borda i valdria la pena recuperar el que vam entendre.

Hem de respectar l'autonomia de les persones i deixar-los en el domicili tant com sigui possible, i atendre i millorar l'atenció domiciliària. Hem de treballar sobre el territori perquè la gent neix i viu i mor en un territori, i allà és on hem de fer l'atenció. I això vol dir drets socials, vol dir salut, però vol dir món local. Sense el territori i sense la gent que el gestiona, els ajuntaments no farem res.

L'agència no és un instrument de coordinació. Si fóssim això, no compliria cap dels seus objectius. Ha de ser un instrument estratègic. I avui no entrarem en el contingut de la llei –temps, en tindrem–, i si el Govern tira endavant la seva, doncs, podrem tranquil·lament presentar les esmenes. Jo, sincerament, no entenc per què el Govern ha anat tan lent en aquesta presentació i no ho ha fet. Tinc la sensació que és que no volen que vegi la llum aquesta legislatura, aquesta llei.

I el que em sap més greu és que el Govern, al fer aquests canvis i al no fer la llei, ha tirat per la borda el treball de cinc grups de treball, que van existir abans del Govern en minoria d'Esquerra Republicana i que van abordar aspectes claus, com l'equiparació dels professionals, els sistemes d'informació compartits... En definitiva, van intentar parlar tots un mateix llenguatge, que era el benestar de les persones. No sabem què ha passat amb el treball d'aquests cinc grups. I, miri, els professionals que hi eren també es respecten i tenen tot el respecte de tots.

L'agència ha de ser el marc comú de polítiques públiques bàsiques. Ha de ser l'espai de governança institucional i territorial, on es concretin objectius, s'activin tots els recursos del territori. Per fer-ho gràfic, eh?: és asseure en una mateixa taula tots els actors dels dos sistemes –administracions locals també, proveïdors...–, analitzar necessitats i activar i coordinar recursos.

Caldrà fer-ho amb finançament suficient. Caldrà fer una cartera de serveis de cobertura pública compartida i un model de xarxa integrada. Amb uns professionals equiparats; ens és igual on treballin. Són els mateixos professionals i han de tenir equiparació dels sistemes. Ni marginats ni fer la feina com puguin –recuperant els del CAP perquè vagin a les residències–, sinó professionals equiparats, i que tinguin accés a tots els sistemes d'informació compartits, perquè actuaran sobre la persona.

Hi ha un debat que sempre hi és quan parlem d'aquestes coses –també la diputada de VOX ho ha vingut a dir–, que és el debat sobre la governança. Miri, a mi no em preocupa el debat sobre la governança d'aquesta agència, ni em preocupa si són quatre anys d'un, quatre anys d'un altre, o ha de ser compartida o com ho hem de fer. És un aspecte important; però si nosaltres tenim clar que el que ha de tenir pes han de ser les persones grans, vulnerables, amb problemes de salut mental, persones que necessiten una atenció integral i integrada, amb base territorial i amb coordinació efectiva, ens posem d'acord amb l'objectiu, amb les funcions, amb el marc, amb les possibilitats d'actuació del sistema públic, ens en sortirem, de la governança. Abans no ens en sortirem del finançament que de la governança.

No gastaré els meus deu minuts perquè l'hi he promès a la presidenta, però, això sí, reiterem la nostra posició contrària a l'esmena a la totalitat i agraeixo de nou al grup de Junts que hagi tirat endavant aquesta iniciativa.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la senyora Laia Estrada i Cañón. *(Pausa.)* No? Ah, que no ho tenia canviat... Doncs la senyora Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, diputades... I aprofito també per excusar la meva companya Laia Estrada, i també cridar l'atenció amb el que passa amb la conciliació familiar quan els horaris dels plens fan aquestes coses, perquè «els hi ha» i «les hi ha» que tenim família que ens espera.

Bé, començarem dient que nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena a la totalitat, però perquè tenim un pacte antifeixista que nosaltres ens creiem.

I aprofito per fer un recordatori als diputats i diputades de la cambra: que aquest pacte segueix vigent, que les mesures que estan implementades no s'estan tirant endavant i estan permetent que passin coses com les que estem sentint aquesta tarda, que s'estan divulgant amb impunitat i amb cert silenci per part de la Mesa també –per què no dir-ho?– aquests discursos d'incitació a l'odi. I aprofito per dir que, en virtut d'aquest pacte que ens fa que nosaltres no votem aquesta esmena a la totalitat, amb la que podríem, de fet, inclús estar d'acord..., cal activar-lo i cal activar-lo ja.

En definitiva, votarem en contra d'aquesta esmena a la totalitat, com deia, però nosaltres vam dubtar fins a l'últim moment de si presentar la nostra pròpia esmena a la totalitat, perquè aquesta aposta, diputats de Junts, de fet, és la mateixa que molt probablement està preparant el Govern, si no molt semblant. I a nosaltres ens genera molts dubtes.

Primer, no neguem, nosaltres no neguem que fa falta, evidentment, una coordinació entre l'atenció que es dona des de l'àmbit de la salut i la que es dona des de l'àmbit social. Però dubtem de tres coses. Dubtem de l'eina, dubtem del plantejament i dubtem de la utilitat.

I ara m'explicaré. Dubtem de l'eina. Qüestionem aquesta eina perquè nosaltres no som partidàries de crear agències ni aquest tipus d'òrgans que, al final, el que serveixen és per crear més càrrecs directius, quan tenim el personal de base totalment precaritzat. De fet, aquest matí ens ha quedat a totes molt clar lo precaritzades que estan les treballadores de la salut, que han vingut aquí a la porta a fer-nos partícips del –que no pot ser d'una altra manera– seu empenyament per les condicions de precarietat en les que les té el Departament de Salut.

Aquest tipus d'òrgans entenem que gasten els diners en uns nous càrrecs de coordinació tècnica en comptes de pagar millor les treballadores que ja s'estan coordinant en precari. Perquè, en qualsevol cas, el que creiem és que la coordinació s'hauria de poder desenvolupar des dels propis departaments, com veiem en altres qüestions.

Fins ara no hi ha hagut agència. Això vol dir que no hi ha hagut coordinació? En cap cas. Què passa amb la resta de departaments? La resta de departaments no es coordinen si no tenen agències intermèdies que facin aquesta tasca? Per exemple, el Departament de Feminismes, que implementa polítiques de Treball, implementa polítiques de Salut, implementa polítiques a Educació, implementa polítiques a Interior. Com ho fa el Departament de Feminismes? Genera una agència en cadascun dels departaments amb els que s'ha de coordinar? Quan hi ha hagut necessitats d'urgència interdepartamentals, el propi Govern ha generat aquests mecanismes de coordinació interdepartamental, sense que això signifiqui o hagi significat crear agències al respecte. Per tant, nosaltres qüestionem aquesta eina, precisament perquè no entenem la seva indispensabilitat en aquesta coordinació. De fet, la mateixa pandèmia. Com ho van fer a la pandèmia el Departament de Salut i el Departament de Drets Socials per coordinar-se amb els centres, amb la gestió dels centres residencials?

També posem en dubte el plantejament mateix. És a dir, vostès han anat a parlar amb la gent que està al peu del carrer? Estan parlant amb les treballadores dels CAPs, amb les treballadores de les residències, amb les treballadores dels serveis d'atenció domiciliària? Elles no se n'han assabentat, eh? Vull dir, que vostè pot dir que sí, però elles diuen que no. Els han preguntat què necessiten perquè hi hagi aquesta millor coordinació? Ho repeteixo, les treballadores de sanitat ho tenen molt clar i han vingut a deixar-nos-ho molt clar aquest matí. Les treballadores del servei d'atenció domiciliària estan també organitzant-se per deixar-ho molt clar a tots els municipis a on estan precaritzades, abandonades i explotades. Però no, aquest plantejament està construït amb tot nivell de detalls des dels despatxos, com es fa habitualment.

Qüestionem també la utilitat d'aquesta agència, qüestionem la utilitat real que tindrà. Perquè per descomptat que cal coordinar les polítiques, els serveis, l'atenció, però el primer que cal tenir, en tot cas, són uns serveis forts que coordinar, perquè tingui sentit coordinar-los. Ara mateix el que es pot coordinar és poc més que les transferències de capital de diners públics a mans privades.

Vostès parlen de la coordinació i la implicació amb el món local. Servirà això per ajudar casos com els que hem vist aquest matí de les residències de la Seu, les residències de Berga, les residències de Casserres, les residències de Santa Coloma, les residències de Manresa? Servirà això per coordinar-les?

Parlen d'enfortir el servei d'atenció domiciliària. Esperem que hi hagi perspectives, ja que no parlen amb les treballadores, que tenen molt clar quines són les millores que necessiten i no passen per cap òrgan..., que necessiten aquesta dignificació dels seus llocs de feina.

Parlen de millorar l'àmbit residencial. És a dir, canviaran el model de concertació o aquesta agència només és per formalitzar encara més aquesta transferència de capital públic a mans privades?

Parlen del paper dels equips d'atenció primària. Quin serà el paper dels equips d'atenció primària? Perquè no queda tampoc desenvolupat en aquesta proposta.

Aquesta agència, exactament, a banda de coordinar coses i serveis que estan prou fluixos i precaris i en mans privades, per què servirà? Per consolidar el desmantellament de la sanitat pública i la privatització del món residencial? Perquè nosaltres entenem que poca cosa més es pot fer ara coordinant uns serveis que estan molt precaris, que el que necessiten és ser enfortits. Les treballadores necessiten que aquestes condicions laborals siguin dignificades i puguin prestar el servei en condicions correctes i dignes.

I, en tot cas, quan tinguem uns serveis forts, ens podem plantejar la qüestió de coordinar-los. Però començar la casa per la teulada a nosaltres no ens sembla... De tota manera, com dèiem, votarem en contra de l'esmena a la totalitat, i durant el desenvolupament de la ponència ja presentarem totes aquelles esmenes que considerem que necessita –i en necessita moltes– aquesta proposta presentada.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Avui sotmetem a debat aquesta proposta sobre l'agència d'atenció integrada. A En Comú Podem vam analitzar al seu moment la proposta que se'ns porta a consideració amb molt de deteniment dins del termini d'esmenes a la totalitat, però és cert que hi ha una qüestió que va pesar, i no poc, a la decisió finalment adoptada, que és la demora en la presentació del projecte de llei del Govern, anunciat a bombo i plateret, però encara no tramitat a aquesta cambra, qüestió que ha estat absolutament clau. De la mateixa manera, al pròxim Ple tindrem un nou exemple d'aquesta inacció legislativa des del Govern amb un altre projecte que ja analitzarem.

Bé. *(Pausa.)* Som pocs, però sorollosos, eh? Ja em perdonaran, però m'han desconcentrat. Bé, com deia, partim del benentès de que no només la coordinació, sinó també altres aspectes han de millorar, perquè aquesta agència ha de constituir una garantia de millora en la cobertura territorial, en el temps d'espera per a l'atenció, també en l'entrada als recursos d'especialitats, tot garantint la continuació en l'atenció, però és cert que el text que ens porta a consideració no acaba de ser una garantia en tots aquests aspectes. Dit això, de ben segur que tindrem oportunitat de debatre-ho a bastament durant la tramitació, però sí que volíem fer referència a alguns elements, des d'una perspectiva de concepte general, que destaquen com a part de la regulació que es proposa.

En primer lloc, pensem que hi ha recorregut de millora en matèria de participació en la configuració d'aquesta agència, que hauria d'estar més basada en l'empoderament de les usuàries dels serveis, que han de ser protagonistes en primera persona de la seva pròpia existència i, per tant, qui prenguin les decisions sobre aquesta, però també de les entitats en què s'organitzen les usuàries per a la lluita de la qualitat dels serveis públics –el moviment veïnal, les organitzacions sindicals–, que estan totes elles absents dels espais participats de gestió a què feia referència el grup proponent.

En segon lloc, perquè entenem que no es garanteix prou el caràcter públic de la cartera de serveis, donat que, segons la proposta de l'agència, només gestionarà aquells que li siguin assignats reglamentàriament. I crida en certa manera l'atenció una estratègia d'internalització de riscos i d'externalització dels guanys –m'expli-co–, perquè es fa referència al text que la pública faci treballs orientats a la incorporació de nous serveis, que és quelcom absolutament lògic i raonable, però de la forma que està exposat fa tota la sensació de que després s'executaran i gestionaran des d'entitats no públiques, que, per tant, serien les que obtindrien la rendibilitat econòmica de la tasca prèviament efectuada amb fons públics. Però també per la introducció de ràtios que poden agreujar la falta d'equitat territorial, per exemple, a l'hora de

definir les delegacions territorials de l'agència en base exclusivament a la xifra d'habitants. Correm el risc de tornar a cometre un error com el de les Borges Blanques en matèria de radiologia, tornant a aplicar a una població envellida ràtios que no poden complir i que, per tant, els exclouria de la presència d'una delegació territorial que, en canvi, per les necessitats existents al territori, seria important.

O un altre concepte absent, el de longitudinalitat, encara més important ara que la cobertura de les necessitats de salut de les residències es desenvoluparà des de l'atenció primària, quelcom del que cal felicitar-se i que el nostre grup, com saben, ha reivindicat en nombroses ocasions. O la incògnita sobre els recursos i dotació pressupostària necessaris per a aquesta necessària gestió amb abordatge comunitari, sense tibar encara més serveis públics però afeblits ja de per si, com els implicats en aquest projecte. Bé, en qualsevol cas, ja seguirem debatent sobre aquests aspectes i molts altres elements.

Pel que fa a l'esmena a la totalitat, més enllà de l'exposició del grup esmenant, que fa pensar que es tracta d'una normativa reguladora de l'estructura salarial del sistema públic de salut, cosa que no és, o del sistema públic de serveis socials, cosa que tampoc no és, doncs bé, més enllà d'aquesta exposició, es tracta d'una esmena de retorn buida de contingut i que denota una falta de suport a l'existència de serveis públics. És a dir, si vols que hi hagi prestació de serveis públics, si t'ho creus de debò, això implica l'existència de necessitats de personal, que jo ja els avenço que a En Comú Podem aspirem a que es guanyin la vida dignament atenent les responsabilitats assumides. I, per tant, qui no vol personal no vol serveis públics, i on no hi ha serveis públics, el que hi ha és la llei de la selva. I aquí ja els avenço que a En Comú Podem, com poden imaginar, no ens hi trobaran en cap cas.

Així que, en consonància amb l'anteriorment exposat, doncs, respecte a aquesta esmena de retorn buida de contingut, En Comú Podem ens posicionarem amb un vot contrari.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Doncs ara, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bé; abans de començar, m'agradaria donar-vos a tots els companys de la cambra una mala notícia: ahir va morir la Laura Escobar, la malalta oncològica. Sí, n'hem parlat unes quantes vegades aquí a la cambra. Bé, la primera vegada que vàrem sentir parlar d'ella en aquesta cambra li donaven tres mesos de vida, i jo diria que, en part gràcies a coses que van passar en aquest Parlament, doncs ha estat més temps. O sigui, jo penso que li vàrem comprar temps de vida, temps d'esperança i temps de lluita al seu admirable marit, Juan Ramón Martín, inspiració per a moltes famílies que lluiten per millorar les condicions dels malalts oncològics. Jo voldria donar les gràcies, una vegada més, a l'exconseller de Salut i doctor Argimon. Algun dia explicaré les insòlites converses que vàrem tenir i que ningú s'imaginaria que poguessin tenir un conseller de Junts i una diputada de Ciutadans. Avui comprendran que em limiti a ser sòbria i a demanar-los, doncs, que dediquin un pensament a la Laura i que reflexionem tots sobre l'alta dimensió de la nostra tasca, i que potser a vegades ens barallem per feteses i per coses inútils, però si som capaços de col·laborar, i col·laborar per objectius nobles, potser justificarem una mica més la nostra existència sobre la terra.

Anant al tema del dia, bé, com ja s'ha dit aquí, és difícil discutir la pertinència d'una integració sociosanitària. També els diré que això és un laberint polític on ja hem encallat altres vegades. De fet, les lliçons de la pandèmia van ser explícites. No va poder ser –no va poder ser. Fins i tot, bé, es tiraven els plats pel cap, doncs, els consellers de Salut i de serveis socials de l'època; un no volia afluïxar, l'altre tam-

poc. Bé, nosaltres som molt pessimistes sobre el que creiem que passa. Compartim alguns comentaris que s'han fet; nosaltres també pensem que el Govern s'està penjant; s'està penjant en aquest tema. Probablement perquè veuen que és molt difícil, que no hi són a temps i que tampoc no hi volen ser a temps. Nosaltres pensem que el concepte és indiscutible, però l'abordatge és més que discutible. Nosaltres sí que compartim moltes crítiques que s'han fet aquí; vull dir, sembla que es dona més importància a crear un embalum, a crear una agència, que no a saber què fer amb ella.

Sí que tenim algunes preguntes concretes, una mica sobre el fons de la qüestió i de la llei, no? Per exemple, doncs, molta propaganda de l'atenció domiciliària, però no entenem si hi ha una aposta per l'atenció domiciliària o per la no atenció, directament. Perquè, per exemple, a mi últimament se m'han posat els pèls de punta veient per TV3 autèntics publireportatges en contra de les residències de la gent gran; o sigui, de cop i volta surten de sota les pedres gent que diu que mai de la vida voldria anar a una residència, que com a casa seva... Sentiment comprensible –segurament tots el tenim–, però, venint dels gestors públics, doncs pot ser una excusa de mal pagador per justificar que l'atenció que hauria de sortir no surt.

Molta burocràcia, poca atenció. No sé per què, aquesta fórmula de que el president del consell de la presidència de la governança de l'agència de serveis socials, el vicepresident de Salut, ens sona a una cohabitació d'aquelles que ja se sap com acaben. El comentari més explícit seria: uf! I, si no és molta molèstia, ens agradaria si hi ha algú per aquí –clar, no queda ningú del Govern– que ens pogués explicar quins són els plans concrets per a això que se'n diu la «cogestió amb els ajuntaments». Nosaltres compartim la inquietud expressada per la diputada Escarp de que no es tracta aquí de coordinar o de tirar pilotes fora, sinó realment d'una dinamització estratègica. Ara mateix, els ajuntaments, que són la primera trinxera, on la gent a vegades va a demanar atenció socio sanitària, de vegades es converteixen en un frontó de tornar pilotes. Doncs si aquesta agència servís per a això, endavant. En resum, no hi tenim absolutament cap fe.

Y, sí, señora Fuster, compartimos muchas de las críticas que usted ha formulado hoy aquí; lo que no compartimos es la solución, o, mejor dicho, la *no* solución que nos propone. Mire, no es cuestión de atreverse, no es cuestión de echarle lo que ponen las gallinas; es cuestión de arreglarlo. Precisamente, remitiéndome a lo que les he contado al principio de esta introducción, estamos hablando de temas muy serios, que afectan a la vida de las personas, y no es tan fácil como decir: «Me voy, lo cierro.» Esto no es tan fácil como decir: «¡Pues quiero cerrar TV3!» Es que no se trata de tirar al niño sistemáticamente con el agua sucia de la bañera, no se trata de autoexcluirse de la conversación. Jo vull ser a la conversa sobre atenció socio sanitària. Y a veces...

Mire, me voy a abstener, nos vamos a abstener en la votación de su enmienda a la totalidad porque, aun compartiendo algunas de las críticas, insisto, a veces lo que ponen las gallinas se demuestra más estando, participando, tocando las narices, preguntando y no permitiendo que te autoexcluyan de la conversación; o sea, no dejando solos a los niños con el juguete.

Nosaltres vigilarem molt de prop això que..., també pensem que no s'implementarà aquesta legislatura. Però, vaja, per nosaltres no quedaria si sortís en els mitjans, com no va quedar en el cas de Laura Escobar. I, si m'ho permeten, avui ho deixo aquí.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, vicepresidenta. Nosaltres ho farem des d'aquí, des de l'escó, perquè serem molt breus, i, a més a més, a fi de no tornar a repetir, doncs, arguments

que ja han sortit en aquest debat per alguns dels portaveus que m'han precedit en aquest temps.

Bé, nosaltres compartim l'objectiu, pel que fa a aquesta proposició de llei del Grup de Junts, i, de fet, ho vam parlar durant la pandèmia i es va veure, es va posar de manifest i de palès que realment, doncs, hi havia una manca d'informació entre els dos departaments i que això estava comportant problemes on els perjudicats, evidentment, eren els pacients. I ens trobem sobretot amb una població molt envellida que, evidentment, necessita que hi hagi aquest intercanvi d'informació entre els dos departaments. Per tant, fins aquí no tindriem cap problema en poder establir un mecanisme perquè hi hagi aquesta integració dels serveis.

Ara, compartim també amb altres grups que potser el camí no és tornar a fer, o fer, en aquest cas, crear una agència, doncs, que requereix més personal, més pressupost, que no és que anem sobrats, sincerament, i menys, per exemple, en departaments tan importants com són tant el de Salut com el de Drets Socials. Per tant, nosaltres potser estem disposats a obrir aquesta ponència, i segurament les esmenes que presentem vagin precisament en la fórmula escollida per tal de desenvolupar aquesta integració. Per tant, anuncio que ens abstindrem a l'esmena que s'ha presentat. Però insisteixo que si, finalment, un cop acabada aquesta ponència, escoltats els experts, el text final consisteix en crear una nova estructura que, sincerament, creiem que és innecessària, evidentment ens posicionarem en contra.

Insisteixo que la idea ens sembla interessant; que és veritat que jo crec que hem de tenir aquests mecanismes. Però és que potser només fa falta coordinar els departaments, doncs, amb una direcció general, utilitzant les eines i els recursos tant humans com materials que ja tenim. Perquè insisteixo que estem en una situació crítica i greu respecte als pressupostos. Veurem com queda el pressupost que sembla ser, pel que ens deia la consellera fa una estona, que portaran a aquest Ple en les properes setmanes, però, veient l'experiència que tenim dels darrers anys, el pressupost serà insuficient. I no estem aquí per crear noves agències, noves estructures, més personal, que segurament, després, a més a més el que farà serà més burocràcia i més pals a les rodes per poder fer aquesta coordinació i aquesta integració.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. Yo también muy breve. A ver, ¿es razonable que Salud y Derechos Sociales estén coordinados? Pues, evidentemente sí. Yo creo que solo un cenutrio puede negarse a esta idea. ¿Hace falta una nueva agencia para hacer esto? Pues yo creo que no, francamente. Y si algo sobra en Cataluña y en la Administración son agencias, son gastos perfectamente prescindibles.

Y, dicho esto, ¿no sería razonable, antes de coordinarse, que las partes que deben ser coordinadas primero se coordinen a ellas mismas? (*L'orador riu.*) Es decir, con lo mal que funciona Salud, con lo mal que funciona Derechos Sociales, ahora vamos a juntar el hambre y las ganas de comer (*l'orador riu*) para que se coordinen y a ver qué puede salir de ahí. Yo creo que puede salir un perfecto despropósito, ¿no? Yo creo que... En fin, yo creo que no es el momento. Es decir, la idea no es mala, no me gusta lo que es la agencia, pero, hombre, la coordinación, obviamente, sí; pero desde luego, hombre, con los déficits que tenemos en Salud y en Derechos Sociales, tratar de coordinar el caos y el desorden no puede dar un buen resultado.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Jordina Freixanet i Pardo.

Jordina Freixanet i Pardo

Gràcies, vicepresidència. Bona tarda, diputats, diputades. En defensa del posicionament d'aquest punt ens centrarem bàsicament en tres aspectes, i també intentarem ser curosos en l'ús del temps i intentar acabar abans, que en aquests moments tots també estem cansats.

El primer d'aquests aspectes són els antecedents. Al llarg de la vida, l'atenció de les persones amb necessitats complexes –persones grans, persones amb discapacitat o persones amb problemàtiques socials derivades de la salut mental– sovint requereix una tasca conjunta i coordinada dels serveis sanitaris i dels serveis socials; uns serveis que ara per ara depenen de dos departaments: del Departament de Drets Socials i del Departament de Salut. El model d'atenció social i sanitària proposa integrar aquests dos serveis per millorar-ne la coordinació i donar una millor resposta en termes de qualitat i d'equitat. Fa anys que hi ha identificada aquesta necessitat. Tanmateix, crec que tots coincidireu amb mi que la pandèmia de la covid-19 va posar de manifest la necessitat de donar resposta conjunta en l'àmbit social i sanitari.

Durant la pandèmia de la covid, Catalunya estava immersa en el tercer pla d'integració sanitària i social, iniciant la planificació per a l'abordatge actual. Però què ens va evidenciar la pandèmia? Per un costat, l'emergència va demostrar el desconeixement dels sistemes de serveis socials i de salut i les mancances dels recursos assistencials sanitaris de les residències, sobretot en una situació límit. I especialment va fer palesa la necessitat d'aprofundir en la coordinació. Tots sabem que existia el pla interdepartamental d'atenció i interacció social i sanitària, però tots sabem que aquell pla necessitava un impuls. Per l'altre, ens va evidenciar la falta d'una estructura especialitzada i de proximitat als serveis del Departament de Drets Socials. La supressió de l'ICASS l'any 2014, l'externalització quasi absoluta de tots els serveis, la congelació de les plantilles de gestió mentre hi havia creixement en nombre de serveis i la divisió competencial en l'àmbit social van generar un departament especialitzat en la provisió de serveis, però molt poques capacitats de gestió i, a més, en una situació de crisi; una estructura que, per la seva idiosincràsia i potència, sí que té el Departament de Salut.

En la pandèmia, però, no tot van ser coses negatives: ens va donar l'oportunitat i elements positius. Va crear un espai d'intercanvi i diàleg continu, permanent, de forma continuada en la primera onada, amb reunions setmanals amb les associacions representatives del sector residencial –ACRA, Upimir, ACAD, la Confederació i moltes d'altres– amb interlocució directa amb tots dos consellers, el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies i la consellera de Salut.

També es va impulsar la creació d'un grup d'experts sobre el futur model d'autonomia i d'atenció a les persones, que va realitzar una àmplia consulta a familiars, cuidadores, col·legis professionals, entitats, empreses proveïdores, serveis comunitaris i el món local. El document d'aquest grup ha marcat l'actuació a desenvolupar i ens diu que ens hem de focalitzar –recursos i esforços– en la prevenció, fomentar l'autonomia, en assistir a les persones dins del seu entorn familiar i comunitari.

I es va promoure i avançar en l'inici dels treballs per crear una agència integrada d'atenció a les persones. Aquest organisme, cogovernat pels dos departaments, tenia l'objectiu de posar les bases per a l'abordatge integral d'un model d'autonomia i de dependència des de la vessant social i també sanitària.

La covid ha estat una gran lliçó. De fet, l'atenció integrada social i sanitària és un dels reptes més transformadors dels dos departaments, sobre el qual s'està avançant a nivell legislatiu i a nivell de desplegament territorial.

En segon lloc, hem de parlar de l'horitzó de futur i la feina feta en aquest mandat. En aquesta legislatura, el Govern de Catalunya ha començat a executar els treballs interdepartamentals amb relació a l'atenció integrada social i sanitària. I és per això que el passat mes de febrer es va iniciar el desplegament territorial de l'atenció integrada social i sanitària com a eina estratègica per garantir una resposta de qua-

litat i equitativa. El desplegament s'està adaptant a les necessitats i dinàmiques dels diferents territoris. Una de les claus més importants de l'agència és el seu desenvolupament progressiu per garantir-ne l'efectivitat, la idoneïtat i la singularitat de cada territori. Es va partir d'un centenar d'iniciatives, de les quals se'n van seleccionar set, que es consideraven les més madures: des d'Amposta, el Prat de Llobregat, Barcelona, Manresa, Osona, la Garrotxa-Ripollès i el Gironès.

També s'han impulsat projectes innovadors d'atenció integrada, orientats al redisseny organitzatiu i assistencial i tecnològic en el marc dels diferents fons provinents de la Unió Europea. I aquest desembre, com saben, el Govern impulsa una nova etapa del desplegament: els equips sanitaris d'atenció primària atendran directament les persones de les residències de la gent gran. Salut i Drets Socials de nou despleguen l'atenció integrada social i sanitària a tots els centres residencials.

Per tant, el tercer bloc seria el posicionament. Des del Grup d'Esquerra creiem que no només és oportú crear una estructura de coordinació d'aquesta política estratègica per a les persones usuàries a qui va dirigit, sinó que també l'agència comporta una millora en les condicions laborals, atenent una millor organització del treball i els criteris de proximitat, i una millora de qualitat en l'atenció social i sanitària que rebran els catalans i les catalanes. No només és oportú, sinó que, com saben, diputats i diputades, aquesta cambra, el Govern ha anat treballant un avantprojecte de llei. Un avantprojecte que ha rebut les diverses fases prescriptives de participació, moltes aportacions d'entitats i organismes de diversos àmbits i que han anat enriquint el text. Un avantprojecte que el passat mes de juliol tots vostès van poder veure; també el Grup de Junts. L'avantprojecte es troba a poques setmanes de l'aprovació definitiva per part del Consell de Govern, un text que sens dubte és infinitament millor que el que tenim aquí; millor, perquè incorpora totes aquelles aportacions que el sector hi ha incorporat.

I també creiem..., i em permetran manllevar les paraules de la diputada Laiïlla en la Comissió d'Estudi de Salut Mental i d'Addiccions del passat 3 de novembre, que deïa: «L'agència és una oportunitat; però l'agència és el de menys. L'agència és l'estructura administrativa que ha de regular l'atenció integrada, que és on rau la seva complicació.» Per nosaltres l'agència és, sens dubte, una oportunitat, i és important com a instrument de coordinació, però també de planificació de l'atenció integrada, i per aquest motiu no és pertinent evitar-ne la seva tramitació.

Ara bé, em permetran insistir que si l'agència és el de menys, aquest ànim de protagonisme desmesurat d'alguns grups, que l'únic que pretenen és omplir titulars... Quan van tenir l'oportunitat de deixar la feina feta quan governaven, com deien els dos consellers, el més calent era a l'aigüera. I d'aquí la necessitat de temps; no només de fer la feina, sinó de fer-la ben feta amb la complicitat de tots els sectors.

Malgrat això, insistim des d'Esquerra que defensem la integració social i sanitària perquè ha de representar un únic model d'atenció per a aquelles persones que tenen necessitats concurrents, les que acumulen major nombre de patologies, major dependència i, en moltes ocasions, major pobresa i problemàtica social. La integració social i sanitària és, doncs, la millor i l'única alternativa. El projecte de llei de l'agència integral i social i sanitària està seguint els passos prescriptius i properament finalitzaran. Per tant, esperem que tan aviat com arribi aquesta llei aquí al Parlament puguem coordinar-les totes dues i que, més enllà d'aquest debat sobre la idoneïtat o l'oportunitat dels uns i els altres, tots junts treballem perquè sigui una tramitació ràpida i conjunta d'aquesta proposició de llei i del projecte que el Govern està treballant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat i d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

(Pausa llarga.)

Diputats, diputades, acabat, doncs, el debat, procedirem a la votació. *(Remor de veus.)* Procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació són 9 vots a favor, 108 en contra i 9 abstencions.

Vist el resultat de la votació i atès que l'esmena a la totalitat de retorn ha set rebutjada, aquesta iniciativa legislativa pot continuar la seva tramitació.

(Aplaudiments.)

Proposta de resolució de creació d'una comissió de seguiment del desplegament de l'agenda rural de Catalunya

252-00024/13

Passem ara al setè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta de resolució de creació d'una comissió de seguiment del desplegament de l'agenda rural de Catalunya.

Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar i el Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

A continuació intervindran, en primer lloc, els cinc grups proposants, per un temps màxim de cinc minuts cadascun. Té la paraula, doncs, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Sílvia Romero Galera.

Sílvia Romero Galera

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, els municipis rurals de menys de cinc mil habitants ocupen tres quartes parts del territori de Catalunya, però només hi vivim el nou per cent de la població. La cohesió territorial és un dels grans reptes que té el nostre país, tot i que aquesta constatació hagi tardat massa a ser reconeguda i a ser incorporada a l'agenda política. A Europa, per exemple, les zones rurals i de muntanya ocupen el vuitanta per cent del territori de la Unió, un percentatge similar al de Catalunya, però hi viu el cinquanta-set per cent de la població.

El Parlament Europeu, el 2018, va aprovar una resolució sobre les necessitats de les zones rurals i de muntanya, una resolució que es considera la base de la futura agenda rural europea. I va ser França el primer territori que, un any després d'aquesta proposta, el 2019, ja va presentar la seva agenda rural, una agenda rural que ja ha estat aplicada i avaluada. Precisament, una de les qüestions que criden més l'atenció en els informes del Govern francès de l'aplicació de la seva agenda rural és precisament la dificultat de mesurar l'impacte de les 181 accions que van portar a terme. I avui ja han evolucionat cap a unes altres prioritats, un altre tipus de polítiques de gestió territorial basades en un nombre molt més reduït de mesures, molt més simples i llegibles pels territoris.

Altres territoris de l'Estat, per exemple, com és el cas d'Aragó o el cas de Castella - la Manxa, han agafat un altre camí, el camí de legislar, i disposen de lleis –una és del 2023, l'aragonesa, i l'altra del 2021, la de Castella - la Manxa– amb mesures econòmiques, socials i aspectes per a la dinamització del medi rural.

En el cas de Catalunya, es va optar per construir una agenda rural, per redactar una agenda rural. Van iniciar els treballs el 2020 i es van presentar els resultats, doncs, que compten amb més de gairebé nou-centes accions, 277 de les quals són

prioritàries. Aquestes accions van ser aprovades pel Govern de la Generalitat al maig del 2022 i s'apleguen a l'entorn de diversos eixos relacionats amb la transició ecològica, la mobilitat, el sistema agroalimentari, la gestió forestal, dinamització econòmica, etcètera. I avui, un any i mig després d'aquesta aprovació, el Parlament de Catalunya aprovem la creació de la comissió de seguiment del desplegament d'aquestes actuacions previstes a l'agenda rural.

Pel nostre grup parlamentari, cal celeritat en el desplegament de les accions i les mesures previstes, tot i reconèixer que el desplegament és complex, doncs, perquè hi ha molts departaments i organismes implicats i perquè les mesures són transversals; però entenem que l'agenda rural va més enllà, perquè és realment un pacte de confiança amb la ciutadania del món rural i, per tant, hem d'estar a l'alçada de les expectatives que hem creat.

En el marc de la comissió de seguiment, el nostre grup parlamentari, Socialistes i Units per Avançar, treballarem per garantir que el món rural sigui realment una peça fonamental que es tingui en compte i perquè tingui veu i capacitat de decidir. Però a la vegada també entenem que l'agenda rural és un pacte amb el món urbà, perquè considerem que el punt de partida imprescindible hauria de ser superar aquesta visió tradicionalment oposada entre el món urbà i el món rural, per construir una aliança que comporti un benefici compartit.

En definitiva, creiem que cal desplegar i aplicar les mesures i les polítiques previstes a l'agenda rural de Catalunya, perquè ens han de permetre un desenvolupament territorial equilibrat. I per això, amb aquest objectiu, el nostre grup parlamentari treballarà des del marc d'aquesta comissió perquè aquest objectiu sigui possible.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats, sovint defensem el món rural des del punt de vista únicament del dret que tenim a viure-hi dignament els que hi vivim. Però la raó de fons ha d'anar molt més enllà, perquè és el conjunt del país el que necessita un món rural que sigui fort i sigui pròsper; també les grans ciutats. Perquè, encara que, amb grans números, entre el vuitanta i el noranta per cent de Catalunya estigui ocupat només pel deu per cent de la població, és precisament en aquest vuitanta o noranta per cent on el país es pot assegurar l'aigua, els aliments, la sobirania energètica, la gestió dels residus, el medi. I tot això ho ha de fer sabent conjugar l'interès de país amb el respecte a la veu i al coneixement de la gent de les nostres comarques. I tot plegat, evidentment, sempre en simbiosi amb el món urbà. Perquè també és cert que sense una metròpoli potent el món rural no podria gaudir, per exemple, de grans universitats, hospitals, de ports, aeroports, ni tampoc d'una massa suficient de clients i consumidors.

Per tant, l'Administració, pel bé de tots, ha de facilitar que tothom qui ho vulgui pugui seguir vivint en qualsevol indret i poblet de Catalunya. I quan, malauradament, ja, diguem-ne, no podem evitar-hi el despoblament, doncs, que qui vulgui pugui anar-hi a viure, a repoblar-ho.

I, en aquest sentit, una dada que vaig veure i que crec que és molt i molt xocant: la meitat dels municipis catalans tenen avui menys població que fa un segle –la meitat. I això que aleshores érem 2,3 milions d'habitants i avui som 8 milions d'habitants. És una dada que fa reflexionar.

I avui aquí ratifiquem la creació d'una comissió de seguiment del desplegament de l'agenda rural de Catalunya, especialment, òbviament, en la vessant legislativa, per ajudar a implementar les 892 accions de les trenta-set entitats que hi han participat. I els seus promotors, inspirant-se en la declaració de la Conferència sobre Desen-

volupament Rural de Cork del 2016, que, per cert, sintetitza totes aquestes idees que avui debatem, doncs, el que van fer va ser emmirallar-se en l'agenda rural francesa i han acabat sent felicitats per Europa com uns referents. Per tant, enhorabona.

Nosaltres som una mica crítics amb la lentitud per la part que ha correspost al Govern; però, en qualsevol cas, sabem que s'ha fet un treball amb professionalitat, amb il·lusió, amb una bona participació transversal i, per tant, Junts per Catalunya volem felicitar les persones de la societat civil que ho han fet possible. Això vol dir l'Arca, especialment, el CADS, micropobles, l'Associació Catalana de Municipis, però també els escoltes, els ateneus i les dones del món rural.

I les accions que se'n desprenen hauran d'estar ben coordinades, òbviament, amb les iniciatives legislatives rurals que hi ha en curs –l'estatut dels municipis rurals, la llei de muntanya–; hauran de tenir indicadors per poder-ne avaluar el grau de compliment, i hauran de sumar, sobretot, en tres direccions. La primera és generar llocs de treball de qualitat arreu del país. Aquesta és la millor política social. I el món rural ha de ser pagesia que es guanyi la vida, evidentment, ha de ser turisme sostenible, però ha de ser també –molt important– teixit industrial de valor afegit i no només agroalimentari. I això passa per dotar cada comarca de serveis i comunicacions adequades.

Segona direcció: compatibilitzar la sostenibilitat ambiental amb l'econòmica. Cap de les dues sense l'altra. Cal concebre l'ecologia amb l'acció humana intrínsecament a dintre, perquè som animals humans. I, per cert, la nostra salut, tant mental com física, segur que milloraria moltíssim si fóssim capaços de reconnectar-nos amb la ruralitat, amb la natura. Hem urbanitzat i hem tecnològitzat excessivament la nostra ment.

I la tercera direcció, la governança: qualsevol mesura, qualsevol llei s'ha d'adequar ja no al territori, sinó a les diverses realitats d'aquest territori. I un exemple flagrant és la normativa d'habitatge.

I la gent del món rural no són xais que necessiten, pobres, que l'Administració els vagi fent de pastor perquè puguin sobreviure; el que necessiten és que se'ls faciliti les condicions per poder viure on viuen i respectant, sobretot, sempre la seva governança.

I acabo amb una reivindicació: tinguem tots clar que quan les coses es posen lletges, però lletges de veritat, els qui tenen més capacitat per poder sobreviure, per poder-se adaptar, per poder resistir, són sempre els més rurals. Per tant, gent del món rural, no tinguem cap mena de complex, traiem pit i amunt l'orgull i la saviesa rural.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Anirem ràpid. Gràcies, presidenta. Bé, estem aquí per ratificar aquesta comissió de seguiment del desplegament de l'agenda rural de Catalunya i, evidentment, hi donem tot el suport. Per això aquí estem.

I el que demana el món rural és urgent, és que anem ràpid, és que fem la feina. Tots sabem que durant anys i dècades el món rural ha estat abandonat, per això estem a la situació límit actual, on hi ha un despoblament molt clar i un abandonament que es pateix des de fa dècades. I, al final, el que ens demanen és que sí, que està molt bé que fem aquesta comissió, però el que volen és que es despleguin aquestes accions, aquestes mesures que preveu l'agenda rural, aquestes 892 mesures; que no perdem més el temps i que solucionem problemes endèmics, ja, que tenen, com la falta d'habitatge per a la gent jove, la falta de treball, la falta de mitjans, la falta de serveis; és a dir, la falta de tot el que ha acumulat una part del país i que una altra part molt important, com és el món rural, ha estat abandonada anys i panys.

Més enllà d'això, aquesta comissió, que serveixi per fer efectiva..., i perquè puguem realment demostrar a aquest món rural que aquí estem per tirar endavant aquesta agenda rural i totes aquestes accions i mesures sense dilatar ja més el temps i que aquestes mesures es notin al territori, per acabar finalment amb totes aquestes problemàtiques que fan que encara avui en dia, tot i que l'agenda rural ja està aprovada des de fa més d'un any, doncs, continuïn aquests problemes, que segurament no resoldrem ni en un any ni dos, però sí que el territori necessita veure respostes i veure-les ja.

Per tot això, nosaltres estarem en aquesta comissió fent el seguiment del desplegament d'aquesta agenda i esperem el compromís de tots i totes, i en especial del Govern, per tirar endavant aquestes mesures i accions tan necessàries.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Enric Bárcena Roig.

Enric Bárcena Roig

Bona tarda, presidenta. Diputats i diputades, sense entrar en molts detalls, sí que creiem que és oportú, sobre aquesta comissió de seguiment de l'agenda rural de Catalunya, expressar quatre coses. El document sobre el que es basa la constitució és prou ampli i extens, amb propostes als diferents àmbits d'actuació, i ens tocarà, però, en aquesta comissió, poder observar, anotar, considerar i proposar la transformació del document declaratiu de la proposta i passar-lo a una articulació efectiva d'aquesta.

Hi han temes que porten molt retard, s'ha dit ja prèviament, i costa d'accelerar-ne l'execució. I fins i tot costa també que es prenguin mesures transitòries que avancin els resultats. No cal fer ara el llistat sobre els drets, però els drets de tota la població de Catalunya s'han de garantir amb mesures, amb accions i, per tant, dotació presupostària. Això és clau. No pot ser un brindis al sol i ha de ser sobretot una planificació que aporti un calendari i un pressupost associat a totes les mesures que es puguin emprendre.

I en altres casos ens tocarà estar al costat del món rural, escoltar-lo, defensar els seus interessos, que són els nostres, davant d'operadors privats i la cruesa del mercat, que fa i exclou en molts casos el món rural de les dinàmiques d'aquest món d'avui. I poso alguns exemples: el dret digital i, per tant, l'accés a telefonia i a internet; l'accés a les entitats financeres; el dret a la mobilitat; el dret energètic; l'accés als serveis sanitaris i socials; el dret al treball digne i una economia diversificada i desestacionalitzada que contribueixi a la riquesa del conjunt del país des de totes les seves potencialitats i sense hipoteques per al seu futur; a la diversificació econòmica; a l'habitatge –molt important–, i un estatut per als petits municipis i micropobles, tot sovint grans municipis que representen una gran majoria del país.

I per això caldrà cura, flexibilitat i escolta, i adoptar moltes mesures. Avui molts dels problemes que tenim d'aquestes accessibilitats és perquè no es personalitza, en aquests municipis tan petits, mesures que podrien tenir una resolució fàcil, però que l'Administració, doncs, no contempla aquesta flexibilitat.

Per anar acabant, l'estratègia rural és de país i no podem escatimar esforços. La tradició catalanista de construcció d'institucions pròpies sabia molt bé que construir país és que el benestar, la possibilitat de dur una vida digna dels catalans arribi a cada pam de Catalunya, i que, recordant aquella màxima de Prat de la Riba, «cap poble sense biblioteca, telèfon i carretera», cal que la traduïm a les necessitats de Catalunya d'aquest ja ben entrat segle XXI.

Benvinguda, doncs, aquesta comissió i la feina essencial que ha de fer. Nosaltres hi votarem a favor.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Alba Camps Roca.

Alba Camps i Roca

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades. Avui tornem a situar el ruralisme al centre del debat parlamentari, i aquesta vegada ho fem per fer un altre pas i anar una mica més enllà. Avui portem a votació la creació de la comissió de seguiment de l'agenda rural, un element que esdevé clau per planificar les polítiques públiques d'equilibri i cohesió territorial; una de les propostes més significatives que han de contribuir a la generació d'un impacte més gran a la població d'aquest país en termes d'equitat territorial i igualtat d'oportunitats.

Malauradament, segueixen existint importants desigualtats i discriminacions cap al món rural i, per tant, envers les persones que hi treballen i que hi viuen. La visió en el disseny i implementació de les polítiques en tots els àmbits i durant molts anys ha sigut exclusivament des d'una mirada urbanocèntrica, polítiques orientades a fer gran el món urbà i pensades per satisfer les necessitats urbanes, però que han donat l'esquena als reptes i a les oportunitats que requereix el setanta per cent del país. I aquest biaix urbanocèntric, al llarg dels anys, ha creat un país desequilibrat i injust. A més, la idea de valor, la idea de creixement, la idea de prosperitat o fins i tot la idea de futur s'han construït segons òptiques urbanes, de manera que s'ha presentat un món rural decadent, sense futur i amb pocs indicadors d'èxit. I, lamentablement, durant molts anys ens ho hem cregut.

I això passa perquè el món rural és menys valuós per a la societat que el món urbà? Doncs, evidentment, no. Mireu, hi ha una frase d'Einstein que ja havia dit algun cop, que és: «Tothom és un geni, però si jutges un peix per la seva habilitat d'escalar arbres, viurà tota la vida creient que és un estúpid.» Ens hem passat massa anys jutjant la ruralitat amb ulleres de ciutat, i aplicant-li unes solucions que pretenien donar respostes a les necessitats urbanes. I el que és més preocupant: no s'ha escoltat suficientment les veus d'aquests territoris, les quals, sovint, amb coneixement de causa, esforç i perseverança, han insistit a fer-ho diferent.

Volem una atenció adaptada a la realitat del context. Volem polítiques amb perspectiva rural, que l'únic que vol dir és que siguin aplicables i que generin el mateix resultat, tot i que amb mètodes molt diferents. En definitiva, volem *rural proofing*.

La idea és molt senzilla: el món rural també ens defineix com a país. Som les persones del món rural les que vetllem pel territori per proveir-nos en molts àmbits, no només d'aliments, que és lo que típicament escoltem més, no?; fet importantíssim, però no només. També som referents culturals, també som referents d'innovació, també som referents de bones pràctiques en molts sentits. I el que vinc a dir ara és que demanem ruralitzar les polítiques, però siguem totes conscients que també podríem urbanitzar idees sorgides del món rural que donen resposta a reptes globals.

I tenim un govern que vol caminar cap a aquest *rural proofing*, que treballa per introduir la perspectiva rural en totes les polítiques. I en tenim diferents exemples: l'estatut del municipi rural, les noves convocatòries de subvencions –tenint en compte altres indicadors, molt més enllà de la quantitat d'habitants d'un determinat lloc–, l'interdepartamental de governança rural o la mare de totes: l'agenda rural de Catalunya.

I el Parlament ha de seguir implicat en l'optimització del contingut de l'agenda. D'aquí la nostra iniciativa, que llavors ha estat compartida –i aquí aprofito per donar les gràcies a tots els grups que han signat aquesta proposta–, de promoure la proposta de creació d'aquesta comissió perquè puguem constatar com avança, assegurar que es fa en la bona direcció i que siguem participants d'aquest avenç. Volem que aquesta comissió sigui també l'espai per al grup motor, el grup que ha fet realitat aquesta agenda i que fa anys que la persegueix. Volem dotar-lo d'una eina parlamentària, volem dotar-lo d'una eina de seguiment no només de l'acció del Govern de la

Generalitat, sinó de totes les altres administracions que també tenen competències que afecten directament les accions contingudes al document.

Els objectius d'aquesta comissió són diversos: des de fer seguiment de la implementació de les accions de l'agenda rural en totes les administracions fins a orientar els governs en la planificació i execució de polítiques al món rural, o ser també cadena de transmissió per al món rural. Per responsabilitat, hem de contribuir a assegurar que l'agenda rural de Catalunya, essent un document àmpliament participat per part de persones i entitats del territori, s'implementi. Perquè hi ha poques pràctiques que generin més frustració i desafecció política que fer crides a processos participatius i que, llavors, aquest coneixement en forma de conclusions o de propostes no es tingui en compte. Per tant, la voluntat d'avui és la de refermar el compromís del Parlament de Catalunya a mantenir viva i participativa l'agenda rural de Catalunya.

I aquí vull fer un apunt a la proposta de resolució. Constava que presentarem les conclusions en el termini establert. No vam establir un termini, però s'entén, o volem compartir que s'entén que és abans del final de la legislatura.

Acabo, presidenta. Els entorns rurals, que han sigut entorns resilents, innovadors i sostenibles per necessitat històrica davant la injustícia, ara són un element per trobar la resposta al necessari canvi de model. En definitiva, apostar per l'agenda rural ja no és només una qüestió rural, sinó que és una qüestió de país, per ser més resilents, per apostar per models molt més sostenibles en tots els sentits i per tenir un futur de veritat, sostenible, feminista i just.

Merci.

La presidenta

A continuació, i per fixar el seu posicionament, té la paraula, per part del Grup Parlamentari VOX, el senyor Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidenta. Diputados, ustedes quieren acabar el año creando otra comisión. El porqué está claro: porque es la forma de hacer ver que les importan los problemas de la gente; en este caso, del mundo rural. Pero a ustedes, las comisiones y las propuestas que se debaten en ellas les dan igual. A ustedes, los agricultores, los ganaderos y la gente que vive en el campo les dan igual. A ustedes, la economía, la despoblación y el relevo generacional les dan igual. Miren si les da igual que VOX es el grupo que más propuestas ha presentado en la Comisión de Agricultura, Ganadería, Pesca, Alimentación y Mundo Rural, y ustedes prefieren copiárselas y perder dos años que votar a favor por el simple hecho de que las ha presentado VOX. Eso es no tener vergüenza. Ustedes no deberían estar aquí. Porque anteponen sus tonterías partidistas y sus cuentos chinos a los problemas reales de la gente que vive en el campo.

España y nuestra región, Cataluña, están perdiendo cada día agricultores, ganaderos y a la gente que vive en el mundo rural. España y nuestra región están perdiendo a gente trabajadora y honrada. España y nuestra región pierden a la gente que tira del carro, a la gente que nos da de comer. Y a ustedes, que pilotan nuestra región, parece no importarles que los agricultores y ganaderos digan «hasta aquí hemos llegado».

La tierra significa campo y significa vida. La tierra se muere por el abandono y con la tierra se mueren los pueblos. Tenemos la obligación de apoyar a todos esos agricultores, ganaderos, a esa gente del campo que se esfuerzan por sobrevivir y por alimentar a los españoles, a esa gente del campo que tiene que soportar que no les paguen sus productos a su precio real, que soportan el incremento de las materias primas en cuanto a gastos y que, además, también soportan la presión del ecologismo radical, de los veganos extremistas y de los alarmistas de despacho.

La gente que ha trabajado toda su vida no merece lo que le están haciendo. El campo no puede vivir en este eterno no saber qué pasará mañana. El campo nos ne-

cesita a todos; bueno, menos a ustedes que ni han estado ni están ni se les espera. Porque ustedes solo dan prioridad a los productos que vienen de fuera y a su agenda de la muerte, su agenda de la ruina, la del circulito de colorines a la que ustedes llaman agenda 2030, que solo trae ruina y miseria.

Con la situación de nuestra región, es inmoral presentar propuestas basadas en la agenda 2030 que no favorecen en nada al mundo rural. Déjense de mesas, de comisiones y de estudios que quedan en nada y aportemos y ejecutemos medidas concretas.

¿Qué le hace falta al mundo rural? Necesitamos un plan urgente de natalidad que revierta la despoblación en la Catalunya interior. La baja natalidad supone una importante causa de la falta de relevo generacional. Pero, señores, ¿cómo pretenden garantizar el relevo generacional si ustedes justamente promocionan políticas anti-natalistas como el aborto?

Cesen de una vez con su campaña anticampo. ¿Cómo pretenden incentivar a la gente del campo si desde el Gobierno de España y la Generalitat de Catalunya se demoniza constantemente la práctica ganadera y agraria de nuestra región?

Terminen con el despilfarro político e ideológico y gasten el dinero en soluciones reales para los problemas del mundo rural. Solamente acabando con las consejerías de Acción Exterior e Igualdad, tendríamos 200 millones para proponer políticas activas de agricultura y ganadería e incentivar a los jóvenes a tomar estas profesiones. Trabajen para frenar la competencia desleal y aseguren una buena situación hidráulica.

En definitiva, a ustedes realmente no les importa ninguno de los problemas que tienen nuestros agricultores, nuestros ganaderos ni la gente que vive en el mundo rural; ni la política del agua, ni la defensa frente a la competencia desleal extranjera, ni la lucha contra la despoblación ni el relevo generacional. A ustedes ahora mismo solo les interesa aguantar su silla, pisotear la Constitución y acabar con la igualdad entre los españoles.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, hace menos de un mes debatíamos aquí, en esta misma tribuna, una proposición de ley sobre la creación de un fondo agrario. En ese debate fuimos muchos, sino todos, los diputados que pusimos en valor no solamente el sector agrario, sino también el mundo rural en su conjunto. Un mundo rural que, además de ser garante de una alimentación de calidad, a través de ese sector agrario del que hablábamos el otro día, también juega un papel fundamental como conservador del territorio y generador de riqueza. Pero también un mundo rural que, a pesar de su inmenso valor, afronta grandes retos de futuro.

En el debate de hace unas semanas, de una u otra manera salieron a relucir las distintas herramientas, los distintos planes que se han ido poniendo sobre la mesa desde el Govern, siempre llenos de buenas intenciones, pero que a la hora de la verdad no parecen llegar a buen término.

Ahora, por fin, tenemos la agenda rural de Catalunya, un documento que identifica las necesidades y los retos del territorio rural para garantizar las condiciones de vida y desarrollo. No es cualquier cosa. Las necesidades y los retos del mundo rural no se detectan fácilmente desde un despacho, hace falta conocimiento en primera persona, experiencia y vivencias. Por eso ha sido y sigue siendo tan importante la participación de aquellos a quienes nadie tiene que explicarles cuáles son las dificultades y las necesidades del mundo rural. Estoy segura de que muchos de ellos nos estarán escuchando hoy.

El trabajo de la comisión motora ha sido ingente e imprescindible, y la participación va a seguir siendo clave si queremos tener resultados. El trabajo, de hecho, ha

sido tan ingente que los deberes que pone el documento también lo son. Y estamos de acuerdo en que, desde luego, este Parlamento no puede ser ajeno.

No soy especialmente optimista en cuanto a la comisión de seguimiento, pero por supuesto que desde mi grupo trabajaremos para que sea un éxito. Porque, desde luego, seguimiento hace falta. Hace falta mucho seguimiento y mucha fiscalización constante a este Govern, en general, igual que pasaba también con los anteriores. Y no es por falta de comisiones, tenemos múltiples comisiones –de seguimiento, de estudio, de investigación–, pero muchas de ellas versan sobre cuestiones de dudoso interés y aún menos provecho para la mayoría de los catalanes, como las comisiones sobre la deuda histórica o sobre la infiltración de policías. Y, entre tanto ruido parlamentario, cuesta que sea efectiva la fiscalización y el seguimiento de aquello que realmente podría mejorar la vida de todos los ciudadanos y nuestro futuro.

Seguimiento, por supuesto que hace falta. Harían falta muchas comisiones de seguimiento. A mí se me ocurren unas cuantas. Una comisión de seguimiento, por ejemplo, de la línea 9 hubiera ido bien. Cuando se puso la primera piedra, que era el año 2003, creo que nadie podía imaginarse que veinte años después estaríamos como estamos. Y no ha sido por falta de inversión ni por falta de dinero ni por déficit fiscal, porque se ha metido en esos túneles más del triple de los 2.000 millones que debería haber costado la obra completa.

Es una obra que tenía un plazo inicial de cuatro años, tenía que estar lista en el 2007. Y veinte años después, ¿saben qué plazo nos queda por delante? Pues, cuatro años. Nos quedan cuatro años. El mismo plazo que faltaba también hace cuatro años, que faltaban cuatro años. Y el mismo plazo que ha faltado siempre. Es una paradoja. Son unas obras que avanzan, pero no avanzan. ¿Que tienes que hacer toda la obra? El plazo es de cuatro años. ¿Que has puesto en servicio ya un extremo? Pues, te quedan cuatro años por delante. ¿Que ya has hecho la mitad de las obras? Pues, siguen quedando cuatro años. Es un misterio. A lo mejor, en vez de una comisión de seguimiento, pues, lo que habría que hacer es una comisión de investigación. Pero no hace falta irse tanto del tema, porque aquí estamos hablando de agenda rural y no deberíamos distraernos.

También tenemos ejemplos que afectan mucho más directamente al mundo rural. Por ejemplo, el canal Segarra-Garrigues: tampoco hubiera ido nada mal seguirlo o investigarlo también. Es la segunda mayor obra de la Generalitat y el segundo ejemplo de cualquier cosa menos de éxito. Las obras se iniciaron también en el 2003 y estaba previsto que en el 2008 ya pudieran regarse la mitad de las setenta mil nuevas hectáreas previstas. Han pasado veinte años ¿y creen que ya hemos llegado a esas treintaicinco mil hectáreas? Pues no. Veinte años después, según la propia web de la consejería, las hectáreas que se riegan no llegan a veinte mil. Vamos, que viendo cómo han funcionado las cosas en el pasado, por supuesto que hace falta seguimiento y, desde nuestro grupo, colaboraremos en que el resultado sea el mejor posible.

Si ponemos en valor la importancia del mundo rural y reconocemos sus dificultades, desde nuestras responsabilidades no podemos sino ponernos manos a la obra para garantizar su futuro. Desde luego, por nosotros no quedará.

Muchas gracias.

La presidenta

Acabat el debat, procedirem a la votació. *(Veus de fons.)* Ai, senyor... Perdó! *(Veus de fons.)* Senyor Serrano, sí, sí... *(Veus de fons.)* Doncs bé, vindran a votar. Perdoni, sí, m'he confós.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidenta. Rápidamente –porque vamos a ser muy breves, nosotros, y lo haremos desde el escaño–, para fijar nuestra posición acerca de esta propuesta de resolución presentada por varios grupos parlamentarios, a la que ya anuncio que vamos a votar a favor.

Una proposta de resolució que va sobre la creació de una comissió de seguiment sobre el desplegament de les accions previstes en la agenda rural de Catalunya. Unes accions que giran en torno a les persones i el seu benestar, al repte demogràfic, al sistema agroalimentari o a la gestió forestal o medioambiental, per citar algun dels camps entorn als quals han de pivotar aquestes accions. Una agenda rural que ha estat fruita de diversos processos participatius territorials i sectorials fins a arribar al document actual.

En aquest document, es recullen 892 actuacions considerades importants per a un desenvolupament territorial interconnectat, fort i sostenible; actuacions que necessitaran, inevitablement, concreció pressupostària. Ara que se'n està en plena negociació dels pressupostos, veurem com es concreten aquestes actuacions en el pressupost. Moltes són les necessitats que s'identifiquen en la agenda rural, així com els reptes del món rural, per garantir les condicions de vida en aquest mitjà i el seu desenvolupament.

Certament és que aquesta agenda rural no ha sortit estrictament del Govern, però no és menys cert que la seva actuació anirà a ser determinant. De aquí que compartim la constitució d'aquesta comissió de seguiment per poder anar comprovant la implementació d'aquestes accions per part del Govern i, definitivament, per aquest motiu, nosaltres anem a votar a favor de la mateixa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

I ara sí que passem a votació. Faig el segon avís per votar.

(Pausa llarga.)

Doncs s'inicia la votació sobre la proposta de resolució de creació d'una comissió de seguiment del desplegament de l'agenda rural de Catalunya.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 116 vots a favor i 9 en contra.

Els faig avinents uns canvis, abans de suspendre la sessió; uns canvis per a demà a l'ordre del dia, que seria: el punt 5 –punt 5– de l'ordre del dia de demà, que equival al punt quart de l'ordre del dia, passaria al punt 25.

La vicepresidenta primera

Com?

La presidenta

I l'últim punt de l'ordre del dia... No? És que m'ho acaben de dir ara. Un moment, si us plau. A veure... *(Veus de fons.)* Si miren l'ordre del dia –si miren l'ordre del dia–, en el punt 5, el punt 5 de demà, ara serà el 25. El punt 19, que és l'últim del matí, serà el punt 5. *(Veus de fons.)* No?

La vicepresidenta primera

No.

La presidenta

És el que posa aquí...

(Pausa.)

A veure, doncs... És que aquest canvi s'ha fet ara al final i l'havia d'acabar d'aclarir. Els hi enumero els punts que demà al dematí..., com anirà l'ordre, per punts. Al matí seran el 14, 15, 16, 25, 17, 18 i 5. Ho torno a repetir: 14, 15, 16, 25, 17, 18 i 5. I a la tarda seran els punts 20, 21, 22, 23, 24 i 19. Sí? *(Pausa.)* Doncs gràcies.

Se suspendrà la sessió.

La sessió se suspendrà a les vuit del vespre i sis minuts.